

DE STER

89STE JAARGANG NUMMER 1 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN JANUARI 1989

Verslag van de 158ste oktoberconferentie van
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Januari 1989
89ste jaargang
Nummer 1

Eerste Presidium:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs: Hugh W. Pinnock, Gene R. Cook,
William R. Bradford, George P. Lee, Keith W. Wilcox

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines: Thomas L. Peterson

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller

Adjunct-redacteur: David Mitchell

Assistent-redacteurs: Ann Laemmlen, Diane Brinkman

Vormgeving: N. Kay Stevenson, Shari Cook

DE STER

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Nieuwsredacteur: J. P. van Oudheusden

Assistent: M. P. Jongkees

Kerkelijk Vertaalbureau

Postbus 224

NL-3430 AE Nieuwegein

Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,

Industriestrasse 21, Postfach 1568,

D-6382 Friedrichsdorf 1

Telefoon: 0 61 72/71 0334

© 1989 by Corporation of the President of

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thai; en eens per kwartaal in het IJslands.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER is published monthly by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$10.00 per year; \$1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederland: f29,00

België: Bfr. 500,00

USA/Canada: US \$ 10,00

Andere landen (per zeepost):

cheque in tegenwaarde van f32,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opzage van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptiegtv ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

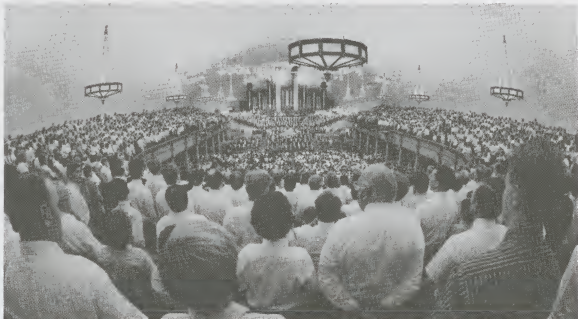
Printed by Friedrichsdorf Printing Center

Federal Republic of Germany

PBMA 8901 DU

DE STER

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign”, „New Era” en „Friend

Verslag van de 158ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Ashton, Marvin J., 12
Ballard, M. Russell, 24
Bangerter, Wm. Grant, 69
Benson, Ezra Taft, 3, 74, 84
Brough, Monte J., 35
Carmack, John K., 21
Choules, Albert, Jr., 36
Cook, Gene R., 32
Faust, James E., 10
George, Lloyd P., 37
Grassli, Michaelene P., 66, 78
Haight, David B., 71
Hales, Robert D., 8
Hanks, Marion D., 54
Hinckley, Gordon B., 14, 42, 45

Hunter, Howard W., 52
Kapp, Ardeth E., 81
Kendrick, L. Lionel, 19
Maxwell, Neal A., 26
Melchin, Gerald E., 38
Monson, Thomas S., 39, 59
Nelson, Russell M., 5
Oaks, Dallin H., 56
Packer, Boyd K., 15
Perry, L. Tom, 62
Sackley, Robert E., 18
Scott, Richard G., 64
Winder, Barbara W., 76
Wirthlin, Joseph B., 29

Verdere deelneming: In de zaterdagmorgenbijeenkomst werden de gebeden uitgesproken door ouderling Williar R. Bradford en ouderling J. Richard Clarke; in de zaterdagmiddagbijeenkomst door ouderling Rex D. Pinegar en ouderling Robert B. Harbertson; in de priesterschapbijeenkomst door ouderling Hartman Rector, Jr., en ouderling Spencer H. Osborn; in de zondagmorgenbijeenkomst door ouderling F. Burton Howard en ouderling Victor L. Brown; in de zondagmiddagbijeenkomst door ouderling Russell C. Taylor en ouderling Devere Harris. Algemene autoriteiten die niet op de conferentie aanwezig waren: ouderling John H. Vandenberg en ouderling Yoshihiko Kikuchi.

Op de omslag: Het Eerste Presidium: president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever; president Ezra Taft Benson president Thomas S. Monson, tweede raadgever. Op de achtergrond de orgelpijpen van de tabernakel.

Inhoudsopgave

- 2 Verslag van de 158ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Zaterdagmorgenbijeenkomst

- 3 De aarde overspoelen met het Boek van Mormon, *President Ezra Taft Benson*
- 5 Verslaving of vrijheid, *Ouderling Russell M. Nelson*
- 8 Juiste keuzen doen, *Bisschop Robert D. Hales*
- 10 De verzoening: een hemelse gave, *Ouderling James E. Faust*
- 12 De mate van ons hart, *Ouderling Marvin J. Ashton*

Zaterdagmiddagbijeenkomst

- 14 Steunverlening aan de algemene autoriteiten van de kerk, *President Gordon B. Hinckley*
- 15 De rouwdienst – een moment voor eerbied, *Ouderling Boyd K. Packer*
- 18 Een weg die nog veel verder omhoog voert, *Ouderling Robert E. Sackley*
- 19 Christelijke communicatie, *Ouderling L. Lionel Kendrick*
- 21 De grond en de wortels van ons getuigenis, *Ouderling John K. Carmack*
- 24 De helpende hand, *Ouderling M. Russell Ballard*
- 26 „Antwoordt Mij daarop“, *Ouderling Neal A. Maxwell*

Priesterschapsbijeenkomst

- 29 Het priesterschap van God, *Ouderling Joseph B. Wirthlin*
- 32 Anderen uitnodigen tot Christus te komen, *Ouderling Gene R. Cook*
- 35 Een gewillig hart, *Ouderling Monte J. Brough*
- 36 Kies de kerk, *Albert Choules jr.*
- 37 Wij hebben een taak te vervullen, *Ouderling Lloyd P. George*
- 38 „Wat zijt gij (. .) gaan aanschouwen?“ *Ouderling Gerald E. Melchin*
- 39 Een hoger doel dan de overwinning, *President Thomas S. Monson*
- 42 Tot de bisschoppen in de kerk, *President Gordon B. Hinckley*

Zondagmorgenbijeenkomst

- 45 De genezende macht van Christus, *President Gordon B. Hinckley*
- 52 Zegeningen van omhoog, *President Howard W. Hunter*
- 54 De koninklijke wet van de liefde, *Ouderling Marion D. Hanks*
- 56 „Wat dunkt u van de Christus?“ *Ouderling Dallin H. Oaks*
- 59 Kenmerken van een gelukkig gezin, *President Thomas S. Monson*

Zondagmiddagbijeenkomst

- 62 „Oefen de knaap“, *Ouderling L. Tom Perry*
- 64 Ware vrienden die mij opbeuren, *Richard G. Scott*
- 66 Kinderen met vrede in hun hart, *Zuster Michaelene P. Grassli*
- 69 Wat het eeuwige leven ons brengt, *Ouderling Wm. Grant Bangertter*
- 71 Geroepen te dienen, *Ouderling David B. Haight*
- 74 Ik getuig, *President Ezra Taft Benson*

Algemene zustersvergadering

- 76 Een voorbereid volk worden, *Zuster Barbara W. Winder*
- 78 Ik zal me houden aan Gods plan voor mij, *Zuster Michaelene P. Grassli*
- 81 Sta voor waarheid en deugd, *Zuster Ardeh G. Kapp*
- 84 Aan de alleenstaande zusters in de kerk, *President Ezra Taft Benson*
- 86 Onze verantwoordelijkheid jegens onze jonge vrouwen
- 89 Een verslag voor de kinderen van de algemene oktoberconferentie op 1 en 2 oktober 1988: Ze spraken tot ons
- 90 Kerknieuws
- 97 Index *De Ster* voor 1988
- 48 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

De foto's in dit nummer zijn verzorgd door Audiovisuele planning en ontwikkeling, afdeling fotografie: Jed A. Clark (supervisor), Welden Andersen, Phil Shurtleff, Craig Dimond, John Luke, LaVoy Mann en Ann Florence.

Verslag van de 158ste oktoberconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en gang van zaken op 1 en 2 oktober 1988 in de tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

Het Boek van Mormon is het instrument dat de Heer heeft bestemd om „als een vloed over de aarde te stromen, om [zijn] uitverkorenen (. . .) te vergaderen” (zie Moz. 7:62). Dit heilige boek moet centraler komen te staan in onze prediking, ons onderwijs en ons zendingswerk,” zei president Ezra Taft Benson op de eerste bij-

eenkomst van de algemene oktoberconferentie.

„Mijn geliefde broeders en zusters, wij besefsen nauwelijks hoeveel kracht er van het Boek van Mormon uitgaat, noch de goddelijke rol die het nog zal spelen, noch de mate waarin het moet worden voortgestuwd,” zei hij.

President Ezra Taft Benson.

„Ik weet niet helemaal zeker waarom God mij tot op deze hoge ouderdom heeft laten leven, maar wat ik wel weet is dit: God heeft mij geopenbaard dat wij het Boek van Mormon nu absoluut op een wonderbaarlijke manier voort moeten stuwten. Ook u moet uw schouders zetten onder deze taak en deze zegen, die Hij de hele kerk heeft gegeven, ja, alle kinderen van Zion,” zei president Benson.

Ook op de laatste bijeenkomst op zondagmiddag was president Bensons bewogen getuigenis een hoogtepunt: „Ik getuig dat er, naarmate de macht van het kwaad onder Lucifers leiding groeit en onder de leiding van Jezus Christus de macht van het goede groeit, steeds meer en ergere strijd zal komen tussen die twee totdat de uiteindelijke confrontatie komt. Wanneer de strijdpunten duidelijker worden, zal uiteindelijk de hele mensheid genoodzaakt zijn zich bij het koninkrijk van God of het koninkrijk van de duivel aan te sluiten.

Tijdens het woeden van deze strijd zullen de rechtvaardigen beproefd worden,” zei president Benson.

President Benson presideerde de tweedaagse conferentie. De bijeenkomsten werden geleid door president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium, en door president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium. Alle algemene autoriteiten waren op de conferentie aanwezig, behalve ouderling Yoshihiko Kikuchi, die werkzaam is als president van het Zendingsgebied Honolulu Hawaii, en ouderling John A. Vandenberg, emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

De bestuurlijke handelingen op de conferentie bestonden in de steunverlening aan een nieuw lid van het Quorum der Twaalf, een nieuw lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, en vier nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig.

Ouderling Richard G. Scott, voormalig lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, werd gesteund als lid van het Quorum der Twaalf; hij vervult hiermee de vacature die is ontstaan door het overlijden van president Marion G. Romney, president van het Quorum der Twaalf, op 20 mei 1988.

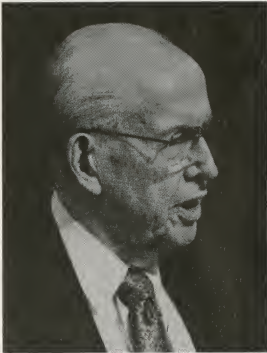
Ouderling J. Richard Clarke werd gesteund als lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig. Gesteund als lid van het Eerste Quorum der Zeventig voor een periode van vijf jaar zijn ouderling Monte J. Brough uit Kaysville (Utah); ouderling Albert Choules jr., uit Phoenix (Arizona); ouderling Lloyd P. George uit Orem (Utah); en ouderling Gerald E. Melchin uit Calgary (Canada).

De redactie.

De aarde overspoelen met het Boek van Mormon

President Ezra Taft Benson

„God heeft mij geopenbaard dat wij het Boek van Mormon nu absoluut op een wonderbaarlijke manier voort moeten stuwten. Ook u moet uw schouders zetten onder deze taak en deze zegen, die Hij de hele kerk heeft gegeven.”

Mijn geliefde broeders en zusters, het is mij een grote vreugde bij u te zijn in weer een heerlijke algemene conferentie van de kerk. Ik zie altijd met grote spanning naar deze conferenties uit. Maar het is mijn nederig gebed dat de Heilige Geest in rijke mate bij ons zal zijn terwijl wij luisteren naar de geïnspireerde raadgevingen en boodschappen van de Heer via de dienstknechten die Hij geroepen heeft.

Dit jaar is een mijlpaal in de geschiedenis van de kerk wat betreft het gebruik van de sluitsteen van ons geloof: het Boek van Mormon. Deze heilige Schrift heeft, zowel binnen als buiten de kerk, meer zielen tot Christus gebracht dan ooit tevoren.

Er zijn zoveel die lof verdienen voor deze vooruitgang, maar door de beperkte tijd kunnen wij er slechts enkelen noemen.

Wij prijzen allen die een aandeel hebben gehad in het maken en verspreiden van de videofilm van de kerk over het Boek van

Mormon, getiteld *How Rare a Possession*, die een machtige uitwerking heeft gehad op het leven van allen die hem hebben gezien. Direct na de eerste vertoning zijn tienduizenden exemplaren van die band verspreid.

Wij prijzen u, de leiders, leidsters en leerkrachten van de verschillende hulporganisaties van de kerk, voor uw geïnspireerde gebruik van het Boek van Mormon bij het helpen opvoeden van een geslacht dat in staat zal zijn om Zion te verlossen. Er zijn de nodige gevallen bekend waarbij een klein kind een ouder tot de Heer heeft geleid dankzij het programma „Het Boek van Mormon van gezin tot gezin”, in het jeugdwerk.

Wij prijzen de leden van de kerk die hebben deelgenomen aan het programma waarbij de zendelingen exemplaren van het Boek van Mormon ontvangen, die zijn voorzien van een foto en een getuigenis. Deze getuigenissen zijn in vele talen vertaald en de boeken zijn overal op aarde door onze zendelingen weggegeven. Dit programma draagt ertoe bij dat er ieder jaar tienduizenden bekeerlingen tot de kerk toetreden.

Wij prijzen de schrijvers van de uitstekende artikelen over het Boek van Mormon die in de publikaties van de kerk verschenen zijn.

Wij prijzen de medewerkers van de radiostations, die passages uit het Boek van Mormon uitzenden.

Wij prijzen hen die geloofsversterkende lezingen en symposia over het Boek van Mormon hebben gesponsord en gesteund.

Wij prijzen velen van u die op een opbouwende manier klassen hebben onderwezen, toespraken hebben gehouden en artikelen of boeken hebben geschreven over het Boek van Mormon.

En tenslotte, en het allerbelangrijkste, prijzen wij de zeer vele heiligen die, persoonlijk

in gezinsverband, bezig zijn hun leven te veranderen, het binnenste van de schotel te reinigen door dagelijks in het Boek van Mormon te lezen.

Het Boek van Mormon is het instrument dat de Heer heeft bestemd om „als een vloed over de aarde te stromen, om [zijn] uitverkorenen (...) te vergaderen” (zie Moz. 7:62). Dit heilige boek moet centraler komen te staan in onze prediking, ons onderwijs en ons zendingswerk.

Het Boek van Mormon wordt tegenwoordig om de vier jaar in de zondagsschool en het seminarie bestudeerd. Maar de leden van de kerk moeten dit schema bepaald niet aanhouden waar het hun persoonlijke en gezinsstudie betreft. Wij hebben het nodig om ons dagelijks te verdiepen in dit boek, dat iemand „door het naleven van de leerstellingen ervan dichter bij God zal brengen dan welk ander boek ook” (*History of the Church*, deel 4, blz. 461).

En wanneer ons wordt gevraagd andere Schrifturen te bestuderen of te onderwijzen, moeten wij ons in die opdracht laten ondersteunen door er vaak de inzichten bij te halen die het Boek van Mormon ons wellicht over het onderwerp in kwestie verschaft. (Zie 1 Nephi 13:40; 2 Nephi 3:12.)

De nieuwe en uitstekende videofilm over het Boek van Mormon, *How Rare a Possession*, bevat vele boodschappen. Ten eerste, de kracht van het Boek van Mormon om mensen te bekeren tot Christus en vervolgens tot zijn kerk. Er bleek ook dat iemand de inhoud van het Boek van Mormon jarenlang kon bestuderen en onderwijzen zonder dat hij of zijn medewerkers wisten hoe het boek heette of door welke kerk het was uitgegeven.

Het is al lang tijd dat de aarde massaal wordt overspoeld met het Boek van Mormon om de vele redenen die de Heer heeft genoemd. In dit tijdperk van elektronische media en massaverspreiding van het gedrukte woord, zal God ons ter verantwoording roepen als wij nu niet beginnen om het Boek van Mormon op een formidabele manier vooruit te stuwten.

Wij hebben het Boek van Mormon, wij hebben de leden, wij hebben de zendelingen, wij hebben de mogelijkheden, en de wereld heeft de behoefte. *Dit is het moment!*

Mijn geliefde broeders en zusters, wij beseffen nauwelijks hoeveel kracht er van het Boek van Mormon uitgaat, noch de goddelijke rol die het nog zal spelen, noch de mate waarin het moet worden voortgestuwd.

„Weinigen op aarde,” volgens onderling Bruce R. McConkie, „binnen of buiten de kerk, hebben zich een voorstelling kunnen maken van waar het eigenlijk om gaat met het Boek van Mormon. Slechts enkele mensen weten welke rol het heeft gespeeld en

nog zal spelen bij de voorbereiding van de komst van Hem voor wie het een nieuwe getuige is. (. . .) Het Boek van Mormon zal zo'n enorme uitwerking op de mensen hebben, dat de hele aarde en al haar volken erdoor beïnvloed en geleid zullen worden (. . .) De allergrootste vraag waarmee de mensheid in deze tijd geconfronteerd wordt, is deze: Is het Boek van Mormon de zin en de wil en de stem van God voor alle mensen? Ons getuigenis luidt: „Ja, dat is het” (*Millennial Messiah*, blz. 159, 170, 179).

Welnu, beste heiligen, wij hebben een groot werk te doen in heel weinig tijd. Wij moeten de aarde overspoelen met het Boek van Mormon – en ontsnappen aan Gods veroordeling wegens het lichtvaardig behandelend ervan (zie LV 84:54–58).

Ik spoor de leden van de kerk aan om deel te nemen aan het programma „Het Boek van Mormon van gezin tot gezin”, door exemplaren van het boek op zending te sturen. Zuster Benson en ik zijn daar al een poos mee bezig en wij zullen ermee doorgaan. Wij behoren de zendingen iedere maand te voorzien van miljoenen exemplaren van het Boek van Mormon.

Ik spoor onze zendingsleiders aan om hun

zendingen te leren hoe zij belangstellenden ertoe kunnen brengen om het Boek van Mormon te lezen en erover te bidden. De zendingen moeten weten hoe zij het Boek van Mormon kunnen gebruiken om de nieuwsgierigheid van de mensen op te wekken en zij moeten hen laten zien hoe het de grote levensvragen beantwoordt. De zendingen moeten samen met hen die zij onderwijzen verschillende passages uit het Boek van Mormon lezen waarin het evangelie uiteen wordt gezet.

Ik spoor de schrijvers, leerkrachten en leiders van de kerk aan om ons meer bekeersverhalen voor te leggen waar het Boek van Mormon een rol in heeft gespeeld. Dat zal ons geloof versterken en geweldige zendingen kweken. Laat ons zien hoe wij het Boek van Mormon als zendingswerktuig kunnen gebruiken, hoe het ons tot Christus voert en hoe het onze persoonlijke problemen en die van de wereld op kan lossen.

Ik spoor allen aan die in zaken zijn of een vrij beroep uitoefenen om ervoor te zorgen dat er een Boek van Mormon in hun wachtkamer of ontvangstruimte ligt.

Ik spoor allen aan die cassettebandjes kunnen afspelen om thuis, in de auto of onder

het lopen of joggen van tijd tot tijd naar de opnamen van het Boek van Mormon te luisteren.

Ik spoor de gezinnen van Israël aan om thuis belangrijke aanhalingen en tafereelen uit het Boek van Mormon aan de muur te hangen.

Ik spoor ons allen aan om onder gebed te overwegen hoe wij deze nieuwe getuige voor Christus werkzamer kunnen laten zijn in ons eigen leven en in een wereld die er zo'n wanhopige behoefte aan heeft.

Ik zie gewaarschuwde gezinnen, levendige klassen en spreekgestoelten in vuur en vlam met de geest van de boodschappen uit het Boek van Mormon.

Ik zie huisonderwijzers en huisbezoeksters, wijk- en ringfunctionarissen en leiders uit de ringen en zendingsgebieden die onze mensen raad geven uit het meest juiste boek op aarde: het Boek van Mormon.

Ik zie kunstenaars die geweldige thema's en grote figuren uit het Boek van Mormon verwerken in films, toneelstukken, boeken, muziek en schilderijen.

Ik zie duizenden zendingen het zendingsveld intrekken met honderden passages uit het Boek van Mormon in hun hoofd om een geestelijk uitgehogerde wereld te kunnen voeden.

Ik zie hoe de hele kerk dichter bij God komt door de voorschriften van het Boek van Mormon in acht te nemen.

Ja, ik zie hoe wij de aarde met het Boek van Mormon overspoelen.

Mijn geliefde heiligen, ik sta aan het begin van mijn negentigste jaar. Ik begin wat ouder te worden en wat aan krachten in te boeten en ben zo dankbaar voor uw gebeden en voor de steun van mijn jongere broeders. Ik dank de Heer dat Hij mijn lichaam van tijd tot tijd vernieuwt, zodat ik nog steeds behulpzaam kan zijn bij de opbouw van zijn koninkrijk.

Ik weet niet helemaal zeker waarom God mij tot op deze hoge ouderdom heeft laten leven, maar wat ik wel weet is dit: God heeft mij geopenbaard dat wij het Boek van Mormon nu absoluut op een wonderbaarlijke manier voort moeten sturen. Ook u moet uw schouders zetten onder deze taak en deze zegen, die Hij de hele kerk heeft gegeven, ja, alle kinderen van Zion.

Mozes heeft het beloofde land nooit betreden. Joseph Smith heeft Zion nooit verlost gezien. Sommigen onder ons zullen niet lang genoeg leven om de dag mee te maken dat het Boek van Mormon de aarde overspoelt en de Heer zijn veroordeling opheft (zie LV 84:54–58). Maar, als God het wil, zal ik alle dagen die mij resten aan dat heerlijke doel werken. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

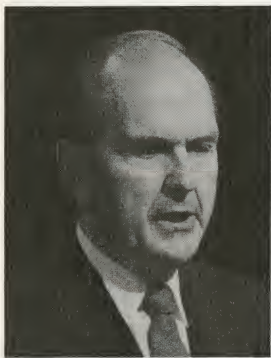

President Ezra Taft Benson.

Verslaving of vrijheid

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf apostelen

*„Het staat ons vrij wel of niet verslavingsmiddelen te gebruiken.
Maar wanneer we verkiezen zo'n middel te gaan gebruiken, zijn we
niet vrij om de gevolgen ervan te kiezen.”*

Ik voel mij geïnspireerd om te spreken over een groot probleem dat ons met zorg vervult – de wereldomvattende epidemie van verslaving. Als medisch student begon mijn studie van verdovende en stimulerende middelen al aan de universiteit. Iedere arts volgt maandenlang cursussen waardoor hij bekend raakt met de mogelijke voordelen en gevaren van medicijnen. Een arts staat of valt met het voorschrijven van de juiste medicijnen. Over het algemeen kan men stellen dat de navolging van hun advies opmerkelijke successen oplevert. Ik richt mij dus niet tegen het gebruik van geneesmiddelen die een deskundige arts voorschrijft.

Maar ik wil, samen met anderen uit de gehele wereld, een stem van waarschuwing laten horen tegen het gebruik van drugs of geneesmiddelen dat de voorgeschreven grenzen overschrijdt en tegen het gebruik van drugs om sociale redenen, waaraan slecht geïnformeerden zo vaak nietsvermoedend beginnen.

Uit een schijnbaar onbelangrijk experiment kan een vicieuze cirkel ontstaan. Op experimenteren volgt gewoonte. Op gewoonte volgt afhankelijkheid. Op afhankelijkheid volgt verslaving. Het krijgt ons slechts geleidelijk in zijn greep. De versla-

vende boeien van de gewoonte zijn zo onopvallend dat ze niet opgemerkt worden, tot dat ze te sterk zijn om verbroken te worden. Verslavende middelen zijn waarlijk 'het linzen gerecht' waarvoor zielen worden verkocht. Er is geen gezin dat geen risico loopt.

Maar dit probleem gaat verder dan hard drugs. Het begint meestal met sigaretten.¹ Tabak en alcoholische dranken bevatten verslavende middelen. Zij staan bovenaan de lijst van wat de maatschappij belast en geld kost.

In mijn gesprekken met regeringsleiders en vooraanstaande medici uit vele landen, spreken zij hun zorg uit over het verbruik van alcohol en andere middelen in hun land. Hoewel dit een internationaal probleem is, zal ik uitsluitend gegevens uit de Verenigde Staten van Amerika aanhalen om aan te geven welke schrikbarende vormen dit probleem heeft aangenomen.

Tabak

Denk eens na over de enorme schade die tabak aanricht. Roken is één van de grote oorzaken van hartziekten, bloedvaatziekten, longziekten en kanker, die voorkomen zou kunnen worden.² In 1982 werd in de VS 16 procent van alle sterfgevallen (314000) toegeschreven aan roken.³

De geraamde uitgaven in de gezondheidszorg en ziekteverzuim die verband houden met roken, bedroegen in 1985 130 miljard gulden. Dat komt neer op ongeveer vier en een halve gulden extra per pakje sigaretten dat in dat jaar werd verkocht.⁴ De sociale gevolgen van roken gaan de prijs, die in de winkel voor de sigaretten betaald wordt, ver te boven.

Onlangs meldde een verzekeringsmaatschappij dat een vijfde deel van alle ingediende schadeclaims aandoeningen betrof die voorkomen hadden kunnen worden door eenvoudig niet te roken.⁵ Wij allen dragen deze financiële last van onnodige ziekten.

Dr. C. Everett Koop, hoofdinspecteur van Volksgezondheid, en zijn team van meer

dan vijftig wetenschapsmensen, gaven onlangs een rapport uit dat in de VS een keerpunt betekend in de kennis van de volksgezondheid. Alleen in de VS schreven zij jaarlijks 320000 sterfgevallen toe aan tabak, 125000 aan alcohol, 4000 aan cocaïne en 2000 aan andere opiaten. Zij verklaarden dat nicotine net zo krachtig was wat verslavende werking betreft als heroïne en cocaïne.⁶ In vele andere naties zijn deskundigen en overheidsinstanties op medisch- en volksgezondheidsgebied dezelfde mening toegedaan.⁷ Toch zullen veel van onze vrienden, die tabak gebruiken, niet geloven dat het verslavend werkt. Sommigen geven niet graag toe dat hun gedrag in belangrijke mate wordt bepaald door een verslavend middel. Wij begrijpen die gevoelens wel.

Alcohol

Over de hele wereld groeit de bezorgdheid over het verbruik van alcohol. De regering van de Verenigde Staten schat dat 10,6 miljoen volwassenen alcoholist zijn en dat één op de vier gezinnen problemen heeft die veroorzaakt worden door alcohol.⁸ Alcohol speelt een rol bij de helft van alle verkeersongevallen met dodelijke afloop.⁹

Het afgelopen jaar werd een tragische mijlpaal bereikt. Er zijn meer Amerikanen omgekomen als gevolg van verkeersongelukken waarbij alcohol een rol speelde (1350000) dan in alle oorlogen waarin Amerika ooit heeft meegevochten (1156000).¹⁰

Andere verslavende middelen

Bovendien brengen middelen zoals LSD [lysergine zuurdiethylamide], marihuana, heroïne en cocaïne, wereldwijd vele mensen in gevaar. De edele eigenschappen, zoals verstand, betrouwbaarheid en waardigheid, die mannen en vrouwen van alle andere levensvormen onderscheiden, worden meestal het eerst door deze middelen en door alcohol aangetast.

Hulp

Bij hulp aan verslaafden, waaronder mischien familie, vrienden en kennissen, letten we niet op nationaliteit of geloof. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen blijft deze internationale plaag bestrijden.

De uiteindelijke oplossing voor dit probleem kan door regering noch maatschappij verschaft worden. Het is ook niet iets wat door de wetgeving opgelost kan worden. De oplossing ligt in individuele keuze en toewijding. Het beginsel van keuzevrijheid moet begrepen worden. Het belang van de

vrije wil bij het nemen van essentiële beslissingen moet bekend zijn. Dan kunnen er stappen in de richting van een oplossing volgen.

Keuzevrijheid

Keuzevrijheid, het recht om te kiezen, bezaten we al vóór de grondlegging van deze wereld, toen we nog geestkinderen waren (zie Alma 13:3; Moz. 4:4). Het is een gave van God die bijna net zo waardevol is als het leven zelf.

Vaak wordt echter de vrije wil verkeerd begrepen. Hoewel het ons vrij staat te kiezen, zijn wij, wanneer wij eenmaal een keuze hebben gedaan, gebonden aan de gevolgen van die keuze.

Het staat ons vrij wel of niet verslavende middelen te gebruiken. Maar wanneer we verkiezen zo'n middel te gaan gebruiken, zijn we niet vrij om de gevolgen ervan te kiezen. Verslaving ontnemt de mogelijkheid om later nog een keuze te doen. Iemand's vrije wil kan op chemische wijze letterlijk uitgeschakeld worden.

De weg naar genezing

Als arts zou ik voor het genezen van een aandoening een recept uitschrijven. Als geordend apostel zou ik een beroep doen op de geestelijke zegeningen van het eeuwig perspectief. Mijn geestelijk recept zou de gave van de keuzevrijheid doen terugkeren naar haar rechtmatige eigenaar.

Iedereen die besluit die steile weg naar de genezing te beklimmen moet zich voorbereiden op het gevecht van zijn leven. Maar het leven is een trofee die de prijs die ervoor betaald wordt, zeker waard is.

Voor deze uitdaging is, dat is uniek, een sterke wil vereist. En de wil kan zegenieren. De eerste dosis medicijnen geneest niet meteen. Men moet zich dus aan het recept houden en daarbij bedenken dat er vaak net zoveel tijd voor nodig is om te genezen, als er nodig was om ziek te worden. Maar als voortdurend en standvastig de juiste keuzen gedaan worden, zullen die genezing tot gevolg hebben.

Het geestelijk recept

Mijn geestelijk recept omvat zes keuzen, die ik in deze volgorde zal behandelen:

- Kies voor het leven
- Kies voor geloof
- Kies voor verandering
- Kies voor anders zijn
- Kies voor oefening
- Kies voor vrijheid

1. Kies voor het leven. Vraag familieleden, vrienden en artsen om hulp. Smeek hen om hulp. Uw waardevolle leven staat op het spel. Verheug u over de gedachte dat u de vrijheid hebt te handelen zoals u wilt – de vrijheid de weg te kiezen van de eeuwige dood of de weg van het eeuwige leven (2 Ne. 10:23).

De keuze voor het leven heeft een optimistischer kijk op dat leven tot gevolg. Het ademt hoop in. Het doet de vlam van zelf-respect weer branden – het eigen lichaam beschouwen als iets wat u toevertrouwt. En het is noodzakelijk dat u zich voorneemt erop toe te zien „dat gij voor deze heilige dingen zorg draagt (. . .) dat gij tot God opziet en leeft“ (Alma 37:47).

2. Kies voor geloof. Geloof in God. Aanvaard dat u zijn kind bent en naar zijn beeld bent geschapen. Hij houdt van u en wil dat u gelukkig bent. Hij wil dat u, door de keuzen die u in het leven moet doen, vooruitgang maakt en meer op Hem gaat lijken. Hij verzoekt u dringend: „Verenigt u daarom (. . .) met Gods wil en niet met de wil (. . .) van het vlees“ (2 Ne. 10:24).

Voor dit verenigen is geloof nodig, bekering en doop. Wordt „geboren uit God, van [uw] zinnelijke en gevallen staat tot een staat van rechtvaardigheid“ (Mos. 27:25). Vernieuw de verbonden die u bij de doop sloot door voortaan de geboden te onderhouden en regelmatig van het avondmaal te nemen „opdat zij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren“ (LV 59:9).

Wees „zachtmoedig en nederig van hart (. . .) leer (. . .) elke verleiding van de duivel te weerstaan met (. . .) geloof in de Here Jezus Christus“ (Alma 37:33).

Kies voor geloven in uw Schepper en word door Hem gezegend.

3. Kies voor verandering. „Hoe lang wilt gij uzelf door dwaze en blinde leidslinden laten leiden? Ja, hoe lang zult gij de duisternis

boven het licht verkiezen?“ (Hel. 13:29). Kies voor verandering – nu!

„De geest en het lichaam vormen de ziel van de mens“ (LV 88:15). Zowel geest als lichaam hebben begeerten. Het is de uitdaging van het leven de geestelijke begeerten boven de lichamelijke te stellen. Uw wilskracht wordt sterker, wanneer zij gecombineerd wordt met die van de Heer.

Verslaving aan wat voor middel dan ook, verslaaft niet alleen het lichaam maar ook de geest. Daarom komt men het makkelijkst tot bekering wanneer men nog een lichaam heeft waarvoor men geestelijke overheersing kan verkrijgen: „Dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten (. . .) dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen (. . .) [Stel] de dag uw bekering niet tot het einde uit (. . .) indien wij onze tijd in dit leven niet nuttig besteden, [komt] de nacht der duisternis waarin geen arbeid kan worden volbracht (. . .) Dezelfde geest, die uw lichaam in bezit heeft ten tijde, dat gij uit dit leven gaat, zal macht hebben om uw lichaam in die eeuwige wereld te bezitten“ (Alma 34:32–34).

Veselijk gezind zijn heeft de dood tot gevolg, maar geestelijk gezind zijn heeft het eeuwige leven tot gevolg (zie 2 Ne. 9:39; Rom. 8:6). Zij, die zich willen veranderen, zullen deze zegening ontvangen.

4. Kies voor anders zijn. Onderscheid uzelf van de wereld. Zij die zichzelf voor iets behoeden lijken geheel niet op hen die zondigen. Er zijn slimme handelaars die de schijn wekken dat hier iets met sport te maken heeft, tabak met charme en drugs met plezier. De Schriften waarschuwen voor hen, die ons zo misleiden:

„Aldus zegt de Here tot u: Tengevolge van de listen en lagen, die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan en zullen bestaan, heb Ik u gewaarshuwd, en waarschuw Ik u van te voren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven“ (LV 89:4). Het woord van wijsheid bevat goede voedingsadviezen en eenvoudige instructies. Wij moeten geen alcoholische dranken drinken (zie LV 89:5–7). Wij moeten geen tabak gebruiken (zie LV 89:8). Wij moeten geen thee of koffie drinken (zie LV 89:9). En hieruit volgt ook dat we geen verslavende middelen moeten gebruiken.¹¹

God heeft dus het hedendaagse verbondsvolk hedendaags advies gegeven, dat lijkt op de geboden vanouds die in het Oude Testament opgetekend staan:

„Het past koningen niet wijn te drinken, noch machthebbers bedwelmende drank te begeren, opdat hij niet drinke en de inzettingen vergeete“ (Spr. 31:4–5).

„Wee dien die zijnen naaste te drinken geeft, gij, die uw wijnfles daarbij voegt, en ook dronken maakt“ (Hab. 2:15, SV; zie ook Spr. 20:1).

Hedendaags medisch onderzoek bevestigt beslist de lichamelijke voordelen van het onderhouden van het woord van wijsheid. De aangedragen bewijzen zijn zó overtuigend, dat velen al het goede overzeten krijgen, hoewel ze nog maar de helft van de redenen gehoord hebben. Is het mogelijk dat men met slechts de helft aan redenen een sigaret, een drankje of drugs kan afdoen met: „Ach, ééntje kan geen kwaad“? Zou lichamelijke gezondheid op lange termijn dwaze waaghalzen eigenlijk wel aanspreken?

Of, om die vragen eens anders te stellen, hoeveel mensen zouden *vastbesloten* de wil van de Heer gehoorzamen, zelfs als er geen lichamelijke gezondheid beloofd werd? Vroeg Abraham zich eerst af, toen God hem vroeg Isaak te offeren, of dat medisch wel verantwoord was?

Het woord van wijsheid is een geestelijke wet. Hij zei tegen de gehoorzamen: „Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden“ (LV 89:21).

Bij het eerste pascha, ging de engel der

verwoesting voorbij aan de huizen waarvan de deurpost met bloed gemarkeerd was. In onze tijd onderhoudt de getrouwe het woord van wijsheid. Het is één van de manieren waarop wij God laten zien dat wij zijn verbondsvolk zijn.

Kies ervoor anders te zijn; u zult dan geestelijk en lichamenlijk gezegend worden.

5. Kies voor oefening. Het oefenen van lichaam en geest zal helpen bij de klim naar genezing. De juiste lichamelijke bezigheden helpen ons depressies de baas te worden, waarmee verslaving zo vaak gepaard gaat.

Maar oefening van de geest is zelfs nog belangrijker. Deze strijd wordt makkelijker gewonnen door vurig gebed. Als wij waarlijk „de Here in alles“ raadplegen, zal Hij ons „ten goede leiden“ (Alma 37:37).

Wij krijgen kracht door verheffende muziek, goede boeken en het zich vergasten aan de Schriften. Daar het Boek van Mormon tevoorschijn moest komen „wanneer er grove ontheiligingen op de aarde zullen zijn“ (Morm. 8:31), zal studie van vooral dat boek ons versterken. President Benson heeft ons de uitdaging gegeven het Boek van Mormon te bestuderen.

Oefen de geest en het lichaam en verkies geloof te oefenen in God.

6. Kies voor vrijheid. Verbreek „de banden der ongerechtigheid“ (Mos. 23:12; zie

ook 1 Ne. 13:5). Laat „een ijzeren juk (. . .) handboeien, ketenen, kluisers en banden der hel“ (LV 123:8) achter u.

Kies voor vrijheid van valse vrienden die eerst vleien en later verachten (zie LV 121:20). Door hen is misschien het gebruik van verslavende middelen begonnen, maar u moet ervoor boeten.

„Gedenk nu, mijn broeders [en zusters], dat een ieder, die verloren gaat; en dat een ieder die ongerechtigheid bedrijft, het tegen zichzelf bedrijft; want ziet, gij zijt vrij; het is u vergund om voor uzelf te handelen; want ziet, God heeft u kennis gegeven en u vrijgemaakt“ (Hel. 14:30).

De Heer heeft de heilige geïnselen, waarmee Hij in deze wereld vol moeilijkheden de mensen leidt, geopenbaard. U en ik werden geboren met de vrijheid om zijn goddelijke leiding te volgen. Wij kunnen zelf kiezen. Die keuzen kunnen ons vrijheid geven of ons verslaven. Kies ervoor „getrouw in Christus“ te zijn als u vrijheid en vreugde wilt hebben. Hij zal u opbeuren. Moge „de hoop Zijner heerlijkheid en des eeuwigen levens voor eeuwig in uw gedachten verblijven“ (Moro. 9:25), dat bid ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ouderling James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, David B. Haight, van het Quorum der Twaalf; en president Ezra Taft Benson.

Voetnoten

1. *The Health Consequences of Smoking: Nicotine Addiction*, Public Health Service, U.S. Government Printing Office, 1988, blz. 262–263.
2. *Cigarette Smoking and Cardiovascular Disease 1985: Special Report to the Public*, American Heart Association (50-075-A).
3. *Office of Technology Assessment*, U.S. Congress Staff Memorandum, september 1985, blz. 2.
4. *Idem*, blz. 5.
5. *Utah Hospital Leaders Digest*, 15 juli 1988, blz. 2.
6. *The Health Consequences of Smoking: Nicotine Addiction*, Public Health Service, U.S. Government Printing Office, 1988, blz. 14 en 334.
7. Onder anderen: Nigel Gray, directeur van de Anti-Cancer Council in Victoria (Australië); David Simpson, directeur van Action on Smoking and Health, in het Verenigd Koninkrijk; Pamela Taylor, woordvoerder van de British Medical Association, in het Verenigd Koninkrijk; Andrew Pipe, van het University of Ottawa Heart Institute, in Canada; Roberta Perence, van de Addiction Research Foundation, in Canada; Bernie McKay, secretaris van de Commonwealth Department of Health, in Australië. *Times and Seasons*, Documentaire over tabak, juli 1988.
8. *U. S. News and World Report*, 30 november 1987, blz. 56–57.
9. *Healthy People: The Surgeon General's Report on Health Promotion and Disease Prevention*, Public Health Service, U.S. Government Printing Office, 1979, blz. 125.
10. *Accident Facts*, Jaarlijks verslag van de National Safety Council, 1975, op 20 juli 1988 telefonisch bevestigd.
11. Ezra Taft Benson, algemene conferentie, april 1983. Spencer W. Kimball, algemene conferentie, april 1974. Joseph Fielding Smith, algemene conferentie, april 1971. Heber J. Grant, J. Reuben Clark jr., David O. McKay, „Message of the First Presidency“, Conference Report, oktober 1942, blz. 4–17.

Juiste keuzen doen

Bisschop Robert D. Hales
Presiderende bisschop

„Telkens als we een keuze doen, moeten we afwegen wat het uiteindelijke gevolg zal zijn voor ons doel om het eeuwige leven te beërven.“

De Schriften leren ons dat juiste keuzen leren doen een belangrijk aspect van onze aardse proeftijd is. Hoe doen we juiste keuzen als we omringd worden door zoveel verleidingen en door zoveel mensen die ons vertellen wat wij volgens hen met ons leven moeten doen?

Er zijn drie aspecten die bij het doen van juiste keuzen een belangrijke rol spelen:

Ten eerste, we moeten een *eeuwig plan* hebben en vastbesloten zijn te daaraan gekoppelde doelen te bereiken.

Ten tweede, we moeten elke dag *studeren* en over onze beslissingen *bidden*, om zo doende geestelijke gevoelens van leiding, moed en toewijding te verkrijgen.

En ten derde, elke keer dat we een beslissing nemen, moeten we *ons afvragen wat onze motieven zijn*.

We hebben een eeuwig plan nodig. Het levensplan en de opgave om succesvol te zijn, worden geïllustreerd in de fabel van de man, de jongen en de ezel van Aesopus. De man en de jongen wilden naar de markt in de stad gaan en de ezel verkopen om wintervoorraad te kunnen kopen. Ze gingen op weg en de vader zat op de ezel. In het eerste dorp zelden de bewoners: „Wat een lompe man, zelf op de ezel zitten en zijn zoon laten lo-

pen!” Dus stapte de vader van de ezel af en liet zijn zoon opstijgen.

In het tweede gehucht fluisterden de mensen: „Wat een lompe jongen, zelf op de ezel zitten en zijn vader laten lopen!”

Gefrustreerd klom de vader op de ezel, om in het volgende dorpje te horen te krijgen: „Wat lomp van die man en die jongen om hun lastdier zo te overbeladen en het zo onmenselijk te behandelen!”

Gehoor gevend aan de afkeurende opmerkingen en spottende vingers, stapten de vader en de zoon af om het dier te ontzien, om vervolgens van de volgende groep toeschouwers te horen te krijgen: „Moet je kijken, wat dom van die man en die jongen om hun lastdier niet te gebruiken waarvoor het geschapen is!”

Toen, boos en wanhopig, na te hebben geïllustreerd naar allen die advies wilden geven, reden de vader en de zoon op de ezel tot deze bezeeuwde. De ezel moest naar de markt gedragen worden. Hij werd niet verkocht. De mensen op de markt hoonden: „Wie wil er nou een waardeloze ezel die niet eens zelf de stad in kan lopen!”

De vader en de zoon waren niet geslaagd in hun opzet om de ezel te verkopen en de wintervoorraad te kopen die ze nodig hadden om te overleven.

Het had allemaal zo anders kunnen lopen als de vader en de zoon een plan hadden gemaakt. Vader had kunnen zeggen: „Het eerste stuk rijd ik op de ezel; het tweede stuk rijd jij op de ezel; en het laatste stuk lopen we allebei. Als we op de markt komen, is de ezel nog fris en sterk, klaar om verkocht te worden.”

Dan, als ze in de dorpjes tegenstrijdig advies kregen, zouden ze elkaar aankijken, bemoeidigheid naar elkaar knipogen en zeggen: „Wij hebben een plan.”

Zeker, u en ik hebben een plan dat ons door het leven kan leiden – het eeuwige plan dat ons in de voorsterfelijke wereld werd gegeven en dat ons terug zal brengen in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader. Tijdens onze aardse proeftijd zullen wij in alles met verlokkingen en tegenstand be-

proefd worden. Maar als we gehoorzaam en trouw zijn aan de wetten, verordeningen en verboden die we uit eigen vrije wil aanvaarden, kunnen wij het eeuwige leven beërven.

We kwamen naar de aarde om het eeuwige leven te beërven. Het eeuwige leven is ons doel. De definitie van het eeuwige leven is in staat te zijn om eeuwig met onze familie in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader en Jezus Christus te leven.

Telkens als we een keuze doen, moeten we afwegen wat het uiteindelijke gevolg zal zijn voor ons doel om het eeuwige leven te beërven.

Daarom moeten we studeren en bidden. Met een eeuwig plan als doel in ons leven, zullen wij eeuwige keuzen doen. Maar de juiste eeuwige keuzen doen we niet door ons geheel te verlaten op zuiver intellectuele redenering en een verstandelijke feitenanalyse. Gebed en studie moeten samengaan om zo kennis en wijsheid op te bouwen.

In de eerste plaats beginnen we met de intelligentie waarmee we geboren zijn. Naarmate wij naar antwoorden zoeken, studeren en onszelf vormen, voegen we aan onze intelligentie kennis toe. Aan onze kennis voegen we ervaring toe, wat ons tot wijsheid moet voeren. Aan onze wijsheid voegen wij door het gelovige gebed de hulp van de Heilige Geest toe en vragen om geestelijke leiding en kracht. Dan, en dan alleen, zal ons hart begrijpen – een begrip dat ons ertoe aanzet om het goede te doen. Een hart dat begrijpt, schenkt ons de gezegende zekerheid dat wij niet alleen weten, maar ook doen wat goed is, ongeacht de omstandigheden. Dit begrip in ons hart vloeit voort uit de sterke wisselwerking tussen studie en gebed.

„Zie, gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld, dat Ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden.

„Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is” (LV 9:7-8).

Als wij eenmaal kennis en begrip hebben verkregen, is het belangrijk om te voelen dat ons besluit juist is. Als wij volgens dat gevoel handelen, doen wij wat juist is.

„Welzalig de mens die wijsheid vindt, de mens die verstandigheid verkrijgt” (Spr. 3:13).

„Het begin der wijsheid is: verwerf wijsheid en verwerf inzicht bij al wat gij bezit” (Spr. 4:7).

Afgelopen zaterdag was ik op bezoek bij Joe en Linda uit Boise (Idaho). Ze gaven me

toestemming om hun verhaal aan u te vertellen, in de hoop er iemand mee te helpen die een soortgelijke beslissing moet nemen. Ongeveer drie jaar geleden was Joe alcoholist. Linda, hoewel ze zelf niet dronk, werd geleefd door het gedrag van een verslaafde echtgenoot. Ze stond op instorten. Ze besloot zichzelf en de kinderen te bevrijden van het manipulatieve gedrag van een aan de drank verslaafde man. Dus ging ze met de kinderen weg; een zoon van veertien bleef achter.

Joe vertelde me hoe depressief en wanhopig hij zich de nacht na Linda's vertrek voelde. Rond 02.00 of 03.00 uur werd hij wakker. Hij probeerde zijn Hemelse Vader in gebed te bereiken en bleef bidden tot het licht werd. Het was zijn Getsemane. Hij stortte zijn hart uit voor de Heer en vroeg Hem om hulp met zijn beproeving, en verwoorde zijn liefde voor zijn zorgzame vrouw, die hem nu had geconfronteerd met zijn gewelddadige gedrag.

Toen Joe vroeg in die ochtend opstond, deed hij zichzelf de belofte geen druppel drank meer aan te raken. Joe hield woord. Zijn getuigenis aan andere leden van Alcoholics Anonymous [Anonieme alcoholisten] is dat God leeft en gebeden verhoort.

Er is ook het verhaal van een jongetje dat Josh heette en dat last had van vreselijke nachtmerries die hem bang maakten. Hij vroeg zijn vader om met hem te knielen en te bidden om Hemelse Vader te vragen om de dromen en nachtmerries te laten ophouden.

Josh begon zijn gebed met zijn Hemelse Vader te bedanken voor zijn zegeningen. Hij vroeg toen of zijn Hemelse Vader de nachtmerries wilde laten ophouden en hem tijdens het gebed wilde laten voelen dat Hij dat zou doen. Het werd stil. Hij wachtte ongeveer een minuut en zei toen „Dank U wel” en beëindigde zijn gebed. Hij had gevoeld hoe zijn Hemelse Vader hem had vertroost

en zijn gebeden had verhoord – dat hij geen nachtmerries meer zou hebben. Wat een belangrijke les voor zo'n jongen!

Elke keer dat een ringpresident gekozen wordt, hebben leden van de Raad der Twaalf en het Eerste Quorum der Zeventig een gevoel dat lijkt op dat van Josh en Joe. Wat een belangrijke les, te leren over gebed en de gevoelens van zekerheid die komen als wij in geloof vragen en niet twijfelen (zie Jak. 1:6), net als de profeet Joseph dat deed!

Behalve studie en gebed moeten we onze raad vragen.

„De wijze hore en vermeerdere inzicht en wie verstandig is, verwervte overleg” (Spr. 1:5).

Als u onze raad zoekt, wendt u dan tot hen die hebben laten zien dat zij de geboden onderhouden en gewillig zijn gehoor te geven aan de ingevingen van de Geest.

U zult weten dat u een ware vriend en raadgever gevonden hebt, als zijn advies het u gemakkelijker maakt om de geboden te onderhouden en als hij u niet vraagt zijn leefwijze boven die van de Heer te stellen.

Hoewel we anderen om raad kunnen vragen, moeten we de verantwoordelijkheid voor onze daden op ons nemen. Sommigen proberen door het leven te gaan zonder zelf te hoeven beslissen, om dan anderen de schuld te geven als niet alles naar wens gaat.

Terwijl we ons probleem in gedachten proberen op te lossen, moeten geduld en overpeinzing een belangrijke plaats innemen bij onze besluitvorming. We moeten onze eegne doelen voor ogen houden en een haastige en onverstandige beslissingen nemen.

President Joseph F. Smith gaf dit diepzinnige advies aan de leiders en leden van de kerk voor het nemen van besluiten. Deze uitspraak hangt sinds mijn roeping als presiderende bisschop in mijn kantoor:

„Bij de leiders zijn ongemotiveerd ongeduld en een pessimistische geest welhaast onvergeeflijke eigenschappen, en er is vaak evenveel moed voor nodig om te wachten als om te handelen. Het is dus te hopen dat de leiders van het volk van God, en het volk zelf, niet het gevoel zullen hebben dat zij onmiddellijk een oplossing moeten vinden voor iedere voorkomende kwestie die de gelijkmatige gang van het leven verstoort” (Evangeliële, blz. 154).

Tenslotte moeten we ons afvragen wat onze motieven zijn. Een goede controle op onze besluitvorming is te kijken naar de motieven die erbij een rol spelen. We moeten ons zelf afvragen: „Zijn mijn motieven zelfzuchtig, of spreekt er naastenliefde uit het besluit dat ik ga nemen? Strookt dit besluit met de geboden, zowel naar de geest als de letter? Is mijn besluit fundamenteel juist,

eerbaar en volgens de gulden regel? Besef ik welke invloed mijn besluit op anderen heeft?”

„Dat al uw [besluiten] in de liefde geschieden” (SV, 1 Kor. 16:14).

Onderken angst en hebzucht. Onderken uw ware motieven.

Wij nemen slechte en onredelijke besluiten als we hebzucht een rol laten spelen; financiële hebzucht; hebzucht die uitmond in strijdige belangen; verlangen naar macht, titels en de eer der mensen.

„Wie hunkert naar onrechtmatige winst, vernielt zijn eigen huis; maar wie geschenken haat, zal leven” (Spr. 15:27).

Zo ook nemen we verkeerde en irrationele besluiten als angst ons motief is: angst voor de mensen, angst voor impopulariteit, faalangst, angst voor de publieke opinie.

Zoals Saulus tegen Samuel zei: „Ik heb gezondigd, want ik heb het bevel des Heren, uw opdracht, overtreden; maar ik vreesde het volk en ik heb naar hen geluisterd” (1 Sam. 15:24).

De dichter Robert Frost schetst ons in het gedicht „The Road Not Taken” (De weg die niet genomen werd) een levendig beeld van de tweekonings van het leven, en de noodzaak om een beslissing te nemen:

*In een geel bos splitste de weg zich in tweeën, Helas kon ik ze niet beide bevandelen (. . .)
Besefend hoe de ene weg naar de andere voert
Betwijfelde ik hier ooit terug te keren.
Eens zal ik zuchtend dit vertellen,
Over lange, lange tijd:
In een bos splitste de weg zich in tweeën, en ik –
Ik koos de minst begane,
Het beste dat ik ooit had kunnen doen.*

Als wij in ons leven voor een splitsing komen te staan en moeten kiezen of we naar het grote en ruime gebouw van de wereld gaan, of het enge en nauwe pad betreden dat naar het eeuwige leven voert, moeten we beseffen dat we niet beide wegen kunnen bewandelen – hoewel we dit soms wel proberen. Het is moeilijk om terug te komen, maar het kan wel; en de meeste voldoening vinden we naar alle waarschijnlijkheid door de eenzame weg te kiezen die minder begaan is.

Moge de Heer ons bij het doen van keuzen zegenen, opdat we altijd het doel van het eeuwige leven voor ogen zullen houden. Dat wij elke dag zullen studeren en bidden en zodoende zullen weten en begrijpen wat goed is, maar wat belangrijker is, dat wij zullen doen wat goed is; dat er mensen naast ons zullen staan die zeggen: „Gij heft mij, en ik hef u, en wij verheffen ons samen” is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De verzoening: een hemelse gave

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Het geloof in de opstanding van de Heiland „moet ons helpen alle lasten te torsen, elk verdriet te dragen, en ook alle vreugde en geluk die dit leven rijk kan zijn, in hun volheid te smaken“.

Geliefde broeders, zusters en vrienden, zestien jaar geleden werd ik als algemene autoriteit van deze kerk geroepen; deze conferentie is het tien jaar geleden dat ik werd gestuurd als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Het zijn bewegende jaren geweest en in vele opzichten moeilijke jaren, maar ze zijn ook zeer bevredigend geweest. Mijn vrouw en ik hebben geprobeerd om de Heer nederig en zo goed mogelijk te dienen. In mijn bediening hebben wij een groot deel van de aarde bereid. Hierdoor hebben wij de kans gehad om in veel landen van de Heiland te getuigen.

In deze jaren heb ik de kennis dat Jezus de Christus is als een geestelijke mantel gedragen. Vandaag voel ik mij gedrongen om te getuigen van Jezus van Nazaret en van zijn zending. Ik wil getuigen van de bemiddeling, de verzoening en de opstanding van de Heer Jezus Christus. Ik spreek over deze alles overtreffende gebeurtenissen in het licht van mijn geestelijke kennis dat Jezus de Verlosser is en de Zoon van God. Ik getuig van zijn goddelijkheid en van deze gebeurtenis-

sen krachtens het ambt, het priesterschap, de roeping en het gezag van het heilig apostelschap dat bij mij en mijn broeders berust.

Door de verzoening en de bijzondere gebeurtenissen eromheen, werd heel de vreselijke individuele en collectieve schuldenlast van de hele mensheid op de schouders van de Heer gelegd. Het wonderbaarlijke resultaat van dit hevige lijden was dat Hij de gelovigen en gehoorzamen en ook de ongelovigen en ongehoorzamen van de lichamelijke dood kon redden (zie LV 46:14; Hand. 24:15; 1 Kor. 15:22). Ieder mens die ooit geboren is of zal worden, is de begunstigde van de bemiddeling en de verzoening van de Heiland (zie Alma 11:42).

De verzoeningsdaad is, in haar simpelste betekenis, de vereniging van de mens en zijn God. Het woord *verzoening* impliceert éénwording. Vanwege hun overtredding werden Adam en Eva, die ervoor gekozen hadden hun staat van onschuld af te leggen (zie 2 Ne. 2:23–25), uit Gods tegenwoordigheid verbannen. In het christendom wordt dit de zondeval genoemd, of Adams overtreding. Het is een geestelijke dood omdat Adam en Eva buiten Gods tegenwoordigheid geplaatst werden en de vrijheid kregen „om zelfstandig te handelen en niet om met zich te laten handelen“ (2 Ne. 2:26). Zij kregen ook de macht om zich voort te planten, opdat ze het gebod „Weest vruchtbaar en vrede talrijk“ konden onderhouden en vreugde in hun nageslacht hebben (zie Gen. 1:28).

Hun hele nageslacht was ook van Gods tegenwoordigheid afgesneden (zie 2 Ne. 2:22–26). Maar het nageslacht van Adam en Eva had geen schuld aan de erfzonde omdat het er part noch deel aan had gehad. Daarom zou het oneerlijk zijn als de hele mensheid eeuwig moest lijden voor de overtredingen van onze eerste ouders, Adam en Eva. Deze onrechtvaardigheid moest recht gezet wor-

den; daarom was het nodig dat Jezus Christus, in zijn rol als Heiland en Verlosser, een zoenoffer bracht. Dankzij die verheven verzoeningsdaad kan iedere ziel nu vergoeding ontvangen voor zijn zonden, ze laten gewassen en doen vergeten (zie 2 Ne. 9:6–9; James E. Talmage, *De artikelen des geloofs*, blz. 97). Deze vergeving vindt echter plaats op voorwaarde van bekering en rechtchapenheid van elk mens individueel.

Er is verschil tussen onsterfelijkheid, of eeuwig bestaan, en het eeuwige leven, dat een leven in Gods tegenwoordigheid is. Door de genade van Jezus Christus worden alle mensen onsterfelijk, de goeden en slechten, de rechtvaardigen en onrechtvaardigen. Maar het eeuwige leven is „de grootste van alle gaven Gods“ (LV 14:7). Wij verkrijgen deze gave, zo zegt de Heer, „indien gij Mijn geboden onderhoudt, en tot het einde toe volhardt“. Als wij inderdaad volhouden, dan geldt voor ons de belofte: „Gij [zult] het eeuwige leven hebben“ (LV 14:7).

President Joseph Fielding Smith legt uit: „Het onderscheid tussen *eeuwig leven* dat de getrouwen wordt geschonken, en *onsterfelijkheid* dat het deel is van de getrouwen en ontrouwen beide, blijkt uit de woorden van de Here tot Mozes: ‘Want zie, dit is Mijn vrede en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.’ Het voegwoord maakt duidelijk scheiding tussen de twee begrippen. Het betekent dat de Here het grootste gedeelte der mensen die niet willen gehoorzamen toch zegent, namelijk met onsterfelijkheid en hen die Hem willen dienen, met het eeuwige leven“ (*De weg naar volmaking*, blz. 310).

Er zijn bijna tweeduizend jaar verstreken sinds die wonderbaarlijke gebeurtenis waarbij de dood overwonnen werd. We weten nog steeds niet hoe de Heiland in staat was om onze zonden, onze dwaasheid, onze smart, ons verdriet, en onze lasten op zich te nemen en te dragen. Het was onbeschrijfelijk en onbevattelijk. Het was bijna ondraaglijk. De onpeilbare pijniging in Getsemane was zo intens dat „zijn zweet [. . .] als bloeddruppels [werd], die op de aarde vielen“ (Luc. 22:44). De gekwelde kreet aan het kruis, met luide stem in zijn moedertaal, het Aramees, „Eloi, Eloi, lama sabachtani, hetgeen betekent: Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?“ (Marc. 15:34) doet ons slechts een glimp opvangen van zijn lijden en vernedering. We kunnen niet anders dan ons afvragen voor hoeveel van die druppels kostbaar bloed wij persoonlijk verantwoordelijk zijn.

Hoewel wij als man of vrouw geboren worden, een kort ogenblik leven en dan sterven, zullen wij allen door de verzoening van

Jezus Christus na de dood voortleven. Door het goddelijke in ons, dat een gave van de grote Schepper is, kunnen wij ons potentieel volledig verwezenlijken als erfgenamen van God met eeuwige macht, heerschappij en vooruitgang zonder einde. Paulus zei dat deze gave een „genadegave” is (zie Rom. 5:15). Door de verzoening zullen wij opstaan zonder de kwelling van een verzoening door te maken die de Zoon van God doormaakte.

Jakob geeft in het Boek van Mormon een nadere toelichting: „Indien het vlees niet meer zou opstaan, zouden onze geesten aan die engel moeten worden onderworpen, die uit de tegenwoordigheid van de Eeuwige God is gevallen en de duivel werd; en zij zouden nimmer herrijzen” (2 Ne. 9:8).

De getuigenissen van die trouwe volgelingen die de opgestane Heer zagen, hoorden en aanraakten, zijn ook nu nog onloochenbaar. Na de kruisiging hadden Maria van Magdala, Maria de moeder van Jakobus en Salome specerijen gekocht om zijn lichaam te zalven (zie Marc. 16:1).

Maar de toegewijde vrouwen vroegen zich af wie de grote steen voor het graf zou wegrollen. Toen zij bij het graf kwamen, bleek dat de grote steen was weggerold (zie Marc. 16:3-4). Er had een hevige aardbeving plaatsgevonden, een engel had de steen voor de ingang weggerold en zat erop, waardoor de bewakers door vrees werden bevangen en als doden werden (zie Matt. 28:2-4). De engel instrueerde de vrouwen om snel de discipelen over de opstanding van de Heer te gaan vertellen, en verzekerde hen: „Hij gaat u voor naar Galilea; daar zult gij Hem zien” (Matt. 28:7). Zij snelden naar de discipelen. „Jezus kwam haar tegemoet en zeide: Weest gegroet. Zij naderden tot Hem en grepen zijn voeten en zij aanbaden Hem” (Matt. 28:9).

Gedurende de veertig dagen die de Heiland met zijn apostelen en anderen doorbracht, hoorden en zagen zij vele onuitsprekelijke dingen. Deze bijzondere bediening veranderde de apostelen van een onzekere, verwarde, verdeelde en zwakke groep in krachtige getuigen van de Heer. Marcus schrijft dat de Heiland de elf bestrafte „omdat zij hen niet geloofden, die Hem aanschouwde hadden, nadat Hij opgewekt was” (Marc. 16:14).

Misschien kan het de apostelen niet al te zeer kwalijk genomen worden dat zij niet geloofden dat Jezus, na gekruisigd en begraven te zijn, als verheerlijkt mens naar de aarde was teruggekeerd. In de hele menselijke geschiedenis was dit nog nooit eerder gebeurd, het was volslagen ongekend. Dit was iets anders dan de opwekking van het dochtertje van Jairus (zie Marc. 5:22, 24, 35-43), de jongeling te Nain, of Lazarus (zie Joh. 11:1-44).

Zij zijn allen weer gestorven. Maar Jezus werd een opgestaan mens. Hij zou nooit meer sterven. Dus scheen het verhaal van Maria van Magdala en de andere vrouwen die getuige waren geweest van de opstanding, de apostelen „zotteklap en zij geloofden haar niet”.

President David O. McKay zei over deze gebeurtenis: „De wereld zou nooit geraakt worden door mannen die zo aarzelden, twijfelden en wanhoopten als de apostelen ten tijde van de kruisiging.

„Waardoor werden deze discipelen plotseling vastberaden, moedige, heldhaftige predikers van het evangelie van Jezus Christus? Het was de openbaring dat Christus uit het graf was opgestaan. Zijn beloften waren vervuld, zijn messiaanse zending was volbracht. In de woorden van een vooraanstaande schrijver: ‘Het laatste ab-

solute waarheidszegel was op zijn aanspraken geplaatst, het onuitsprekbaar werk van goddelijk gezag was op al zijn leringen aangebracht. De schaduw des doods was verdreven door het heerlijke licht van de tegenwoordigheid van hun opgestane, verheerlijkte Heer en Heiland.’

„Met deze onbevooroordeelde, niets vermoedende en sceptische getuigen als bewijs, vindt het geloof in de opstanding zijn onwrikbaar fundament” (*Treasures of Life*, verzameld door Clare Middlemiss, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1962, blz. 15-16).

Niet als bij de apostelen vanouds, moet deze kennis en overtuiging ons allen veranderen zodat wij vastberaden, geworteld, onbevreesd en sereen worden, net als de volgelingen van de goddelijke Christus. Zij moiet ons helpen alle lasten te torsen, „elk verdriet te dragen, en ook alle vreugde en geluk die dit leven rijk kan zijn, in hun volheid te smaken. De discipelen die met de Heiland op de weg naar Emmaüs liepen, zeiden ten elkaar: „Was ons hart niet brandende in ons, terwijl Hij onderweg tot ons sprak en ons de Schriften opende?” (Luc. 24:32.) Geen wonder dat zij bij Hem aandrongen: „Blijf bij ons, want het is tegen de avond,“ en Hij lag met hen aan (Luc. 24:29-30). Zij wilden die kostbare momenten en gevoelens rekken.

Het verlaten van het graf overtrof alle andere gebeurtenissen in de wereldsgeschiedenis; het was een getuigenis dat Jezus niet dood was, maar dat de dood zelf overwonnen was.

Tijdens mijn verblijf in vele landen van de wereld heb ik mij keer op keer bedroefd gevoeld om het lot van de talloze kreupele, verminkte, misvormde, lijdende en wegwijkende mensen die ik daar aantrof. Welke ouder van een gehandicapt kind heeft zich niet het hoofd gebroken over de toekomst en het welzijn van dat kind? Dankzij de individuele opstanding is er hoop voor een ieder.

In het Boek van Mormon belooft Amulek dat na de tijdelijke dood „de geest en het lichaam [. . .] opnieuw in hun volmaakte gedaante [zullen] worden herenigd; zowel ledematen als gewrichten zullen tot hun eugen vorm worden hersteld (. . .) en wij zullen voor God worden gebracht (. . .) en een heldere herinnering van al onze schuld hebben” (Alma 11:43).

De profeet Joseph heeft gezegd: „Ik proef [. . .] de beginselen van het eeuwige leven, en u ongetwijfeld ook (. . .) ik weet dat wanneer ik u deze woorden van eeuwig leven geef (. . .) u ze ook proeft en dat u ze gelooft” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 323). Zo gebeurt het dat de nederigste en nieuwste gelovige, het kind, de tiener of volwassene, persoonlijk overtuigd kan raken van de realiteit van het eeuwige leven.

Ouderlingen Boyd K. Packer, James E. Faust en Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf, spreken met president Thomas S. Monson van het Eerste Presidium.

Johannes de Openbaarder „zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde“ en „hoorde een luide stem“ uit de hemel (zie Op. 21:1, 3). „Wie overwint, zal deze dingen beërven, en Ik zal hem een God zijn en hij zal Mij een zoon zijn“ (Op. 21:7). „En Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan“ (Op. 21:4).

Men hoeft zich niet voortdurend te verlaten op andermans getuigenis van de verzoening en opstanding van Christus als onze Verlosser en Heiland. Iedereen kan de zoete evangeliewaarheden proeven door gehoorzaamheid aan de beginselen, verordeningen en verbonden ervan.

Men kan nog steeds naar de hof van Getsemane gaan, maar de Heer Jezus zal daar niet gevonden worden, noch is Hij in het tuingraf. Hij bevindt zich niet op de weg naar Emmaüs, noch in Galilea, noch in Nazaret of Betlehem. Hij moet in het hart gezocht worden. Maar Hij heeft ons een Trooster gegeven om tot in eeuwigheid bij ons te zijn (zie Joh. 14:16) en de eeuwigdurende macht van het priesterschap. Met betrekking tot deze macht getuigde Jakob, de zoon van Lehi: „Wij [kunnen] werkelijk in de naam van Jezus gebieden, en zelfs de bomen gehoorzamen ons, of de bergen, of de golven der zee“ (Jakob 4:6).

Ik getuig dat een rechtschapen leven deze priesterschapsmacht en deze hemelse gave, de verzoening, in ons leven in werking kan stellen. Uiteindelijk moet ieder van ons persoonlijk kennis maken met de grote geestelijke waarheden door de raad van Jezus op te volgen: „Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek“ (Joh. 7:17).

Tot slot wil ik in nederigheid verklaren en bevestigen dat Jezus de Christus is, dat Hij onze Verlosser en de Heiland van de wereld is. Ik doe dit met alle plechtigheid die er in mijn ziel leeft. Dit getuigenis is tot mij gekomen, niet alleen door een leven lang te studeren of logisch te redeneren, maar door persoonlijke openbaring door de geest van profetie.

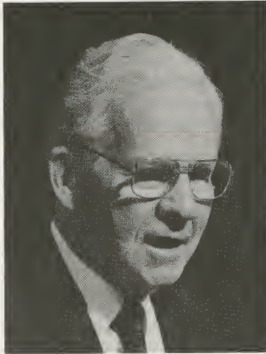
Ik bid dat onze Heiland onze ziel zal genezen, onze tranen zal drogen, en in ieder van ons een zuiver hart zal scheppen. Ik bid ook dat wij beschutting mogen vinden in de schaduw van zijn uitgestrekte armen en dat Hij ons, ondanks onze zwakheden, genadig en vergevingsgezind zal bejegenen. Dat Hij een vader voor de vaderlozen zal zijn, en de behoeftigen zal zegenen naar hun behoefte, en zijn oor tot onze smekingen zal neigen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

□

De mate van ons hart

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Ik bid dat God ons de moed en het verlangen zal schenken te streven naar een rein hart, een gewillig hart en een begrijpend en liefdevol hart.

Ik wil u laten delen in enkele gedachten over maten. Een maat is een eenheid waarmee we het vermogen of de omvang van iets of iemand vaststellen. Een maat geeft ons een vergelijkingsbasis.

Als ik zeg: „Dat meisje haalt voortdurend negens op school“, dan krijgt u een goed beeld van haar leervermogen. Ook kunnen wij een maatstaf van verwachting aanleggen.

De menselijke maatstaf is natuurlijk feilbaar. Zo werd er vroeger geleerd dat iemand I.Q. een vaststaande maatstaf was voor zijn leervermogen. Dit idee wordt nu in de onderwijswereld in twijfel getrokken. Het is frappant dat de profet Joseph Smith in de negentiende eeuw al leerde: „Wij geloven dat God de mens geschapen heeft met een verstand dat onderricht kan ontvangen en een denkvermogen dat vergroot kan worden naar verhouding van de aandacht en ijver besteed aan het licht dat uit de hemel wordt geschonken.“ (Leringen van de profet Joseph Smith, blz. 42.) Het is duidelijk dat hij zijn tijd vooruit was!

Wij hebben ook de neiging anderen te beoordelen op basis van hun voorkomen: hun afkomst, hun opleiding, of hun inkomen.

De Heer heeft echter een andere maatstaf aangelegd. Toen de tijd was aangebroken om een nieuwe koning in plaats van Saul te kiezen, hield de Heer de profet Samuël dit criterium voor: „Let niet op zijn voorkomen noch op zijn rijzige gestalte, (...) Het komt immers niet aan op wat de mens ziet, de mens toch ziet aan wat voor ogen is, maar de Here ziet het hart aan!“ (1 Sam. 16:7).

Wanneer de Heer iemand beoordeelt, legt hij geen meetlint om iemands hoofd om zijn denkvermogen vast te stellen, noch om zijn borst om zijn mannelijkheid te bepalen, maar Hij taxeert het hart, als indicatie van iemands vermogen om anderen tot zegen te zijn. Waarom het hart? Omdat het hart synoniem is met iemands hele karakter. We spreken vaak in figurlijke zin over het hart om ons hele wezen te omschrijven. Daarom noemen we mensen „groothartig“ of „goedhartig“ of zegenen we dat ze een „hart van goud“ hebben. Of we zeggen dat mensen halfhartig zijn, of spreken van een wijs hart, een rein hart, een gewillig hart, een bedrijvig hart, een samenspannend hart, een moedig hart, een zelfzuchtig hart, een koud hart, of een hart van steen.

De mate van ons hart is de mate van ons hele gedrag. De Heer ziet iemands „hart“ als zijn inspanning om zichzelf, of anderen, of zijn omstandigheden te verbeteren.

Ik stel u deze vraag: Hoe staat u ervoor? Uiteindelijk zullen u en ik niet alleen naar onze daden geoordeeld worden, maar naar de verlangens van ons hart. Deze waarheid werd geopenbaard aan de profet Joseph Smith in zijn visioen van het celestiale koninkrijk. De openbaring staat nu in afdeling 137 van de Leer en Verbonden. Joseph verwonderde zich erover dat hij zijn overleden broer Alvin in het celestiale koninkrijk zag, want Alvin was vóór de herstelling van het evangelie gestorven. Joseph leerde toen deze waarheid:

„Allen die sterven zonder kennis van dit evangelie, doch die het aangenomen zouden hebben, als zij langer op aarde hadden mogen blijven, zullen erfgematen zijn van het celestiale koninkrijk Gods; (...)

„Want Ik, de Heer, zal alle mensen oordelen naar hun werken, naar de verlangens van hun hart” (vrz. 7, 9).

Hoe staan we ervoor als onze werken en de verlangens van ons hart de uiteindelijk criteria voor ons karakter zijn? Naar wat voor hart moeten we streven? Om wat voor hart behoren we te bidden? Hoe dienen we de waarde van andere mensen in te schatten?

Vandaag wil ik u vier vragen voorleggen die te maken hebben met het hart, waarmee u kunt vaststellen hoe u ervoor staat.

De eerste vraag: Hoe oprecht van hart ben ik? Wij bidden dat onze zendingen de oprechten van hart zullen vinden. Wat betekent het oprecht van hart te zijn? Het slaat op iemand die open staat voor de waarheid, die informatie of mensen zonder vooroordeel zal beoordelen.

Mensen die oprecht van hart zijn, houden de schijn niet op, ze huichelen niet. Zij zijn betrouwbaar in woord en daad. Zij hebben geen „trucendoos” om anderen te misleiden of de feiten te verdraaien, in tegenstelling tot lieden met een samenspannend hart die dat wel zullen doen.

Een oprecht hart zal leiden tot een verandering van hart. Geestelijk gesproken is een verandering van hart niet alleen gewenst, maar ook noodzakelijk als wij het eeuwige leven willen beërven. In het Boek van Mormon wordt de bekeringservaring, die wij allemaal moeten doormaken, omschreven als een „grote verandering in ons, of in ons hart [...] zodat wij geen lust meer hebben om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen” (Mos. 5:2).

Het Boek van Mormon is een studie van interessante tegenstellingen tussen hen die hun hart verhardden en hen wier hart verzacht werd door de Geest van de Heer. Hoe wordt iemands hart verzacht door de invloed van de Heilige Geest?

Nephi’s getuigenis verschafte een antwoord: „Ik had grote begeerte om de verborgenheden van God te leren kennen; om die reden riep ik de Here aan. En ziet, Hij kwam tot mij en verzachtte mijn hart, zodat ik al de woorden geloofde, die mijn vader had gesproken” (1 Ne. 2:16; cursivering toegevoegd).

Na een getuigenis van het evangelie en de kerk van de Heer vrekregen te hebben, behoren we ernaar te streven rein van hart te worden. Dit zal resulteren in geluk en uiteindelijk de belofte van een samenleving zonder onenigheid. Het is de weg die de Heiland heeft uitgestippeld naar vrede.

De tweede vraag: Heb ik een gewillig hart?

Ook nu weer wenden wij ons voor raad tot de Schriften.

„Ziet, de Here verlangt het hart en een ge-

willige, geest; en in de laatste dagen zullen de gewilligen en gehoorzamen het goede eten van het land Zion” (LV 64:34).

Een gewillig hart slaat op iemand die verlangend is de Heer te behagen en zijn zaak het belangrijkste vindt. Hij dient op ‘s Heren voorwaarden, niet zijn eigen. Het doet er voor hem niet toe waar en hoe hij dient.

Ik heb vele mensen in zijn dienst geroepen, en het doet mij altijd deugd als ik leden tegenkom die bereid zijn hun tijd en energie te steken in de opbouw van de kerk. Zij doen dit om maar één reden – de Heer te dienen met heel hun hart, macht, verstand en sterkte.

Een vriend van mij is werkzaam geweest als quorumadviseur priesters. De jongens en de adviseur vatten het plan op een jakacht tocht te maken bij Flaming Gorge (Utah). Na enige voorbereiding benaderde een van de quorumleden de adviseur en zei: „We kunnen beter niet gaan varen. Mike zal niet meekunnen, omdat hij niet kan peddelen.” Mike was gedeeltelijk verlamd aan de rechterkant van zijn lichaam. Toen hij erachter kwam dat de activiteit wegens hem niet doorging, zei hij de jongens: „Ik wil wel. Ik kan heus wel peddelen.” De quorumadviseur legde zijn hand op Mike’s schouder en zei: „Goed, Mike. Wij gaan samen in één jakjak.”

De jongens werkten van januari tot augustus aan hun kajaks. Begin augustus vertrouwen zij naar het stuwmeer.

Cadans, saamhorigheid en teamverband zijn van groot belang om een jakjak op koers te houden. Mike en zijn maat hadden daar meer moeite mee dan de anderen. Mike kon rechts nauwelijks kracht zetten. Zijn adviseur moest links van de boot zijn peddel rustig door het water halen en rechts krachtig.

Na een paar uur gevaren te hebben, vroeg Mike aan zijn adviseur: „Heeft u toevallig

ook een pleister bij u?” De adviseur haalde een pleister uit zijn portefeuille en gaf die aan Mike. Mike plakte de pleister over een grote blaas die zich in de holte tussen zijn duim en wijsvinger van zijn linkerhand had gevormd. De peddel moest nu ook met rechts worden vastgehouden.

Enkele uren later draaide Mike zich weer om naar zijn adviseur, die achter in de boot zat, en vroeg: „Heeft u nog meer pleisters?” De adviseur gaf Mike nog een paar pleisters. De holte tussen duim en wijsvinger was een en al rauw vlees. Mike deed nog wat pleisters op de wond en ging door met peddelen.

De volgende dag zette men de tocht voort. Mijn vriend gaf Mike de raad zichzelf een zijn hand wat rust te gunnen. Hij sprak voor dovemansoren. Mike wilde peddelen net zoals de dag daarvoor.

In de middag stak de wind op. Er moest harder gepeddeld worden. Hoewel hij ineenkromp van pijn, bleef Mike doorpeddelen. Hoe meer hem werd aangeraden om te rusten, hoe meer hij wilde volhouden.

De hele week stond Mike erop zijn deel te doen. Hoewel zijn hand zo rauw was als een hamburger en er vreselijk uitzag, wilde hij niet opgeven.

Tijdens de tocht gingen de gesprekken met zijn senior-collega vaak over zijn verlangen om een zending te vervullen. Herhaaldelijk had Mike gevraagd: „Ik hoop dat ze me op zending laten gaan. Denk u dat mijn handicap een sta-in-de-weg is? Mike sleept zichtbaar met zijn rechterbeen. Met links geeft hij een krachtige hand, maar zijn rechterhand gaat niet helemaal open.

Hoewel mensen zonder zichtbare aandoening hebben een hart als dat van Mike? Hoeveel jongemannen zonder ook maar één misvormde cel falen in het verzachten van hun hart en in hun verlangen de Heer te dienen? Hoeveel van hen die zoveel hebben verliezen hun zegeningen vanwege zelfzuchtige verlangens of het onvermogen prijszwaardige prioriteiten te stellen?

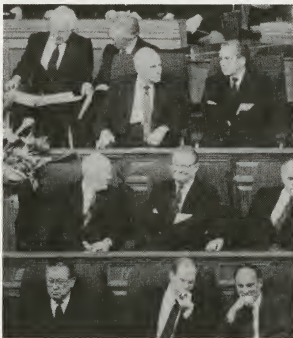
Mijn vriend de adviseur zei: „Mike leerde elf andere jongens dat hoewel iemand op het eerste gezicht lichamelijk minder mans is, het hart de doorslag geeft in hen die verkiezen moeilijkheden te overwinnen en een norm te stellen voor anderen.”

Mike heeft een eervolle zending in Californië vervuld en is nu werkzaam in zijn woonplaats.

Hoe wil de Heer dat wij dienen? Met een gewillig hart en een groot verlangen.

De derde vraag: Heb ik een begripjend, liefdevol hart?

Een begripjend, liefdevol hart is het summum van alle menselijke emoties. Het is zoals Paulus zei over de liefde: „Alles bedekt

zij, alles geloof zij, alles hoopt zij, alles verdraagt zij" (1 Kor. 13:7). Wij lijken het meest op Christus als we liefdevol zijn en consistentie hebben voor anderen.

Iemand kan vele talenten en veel kennis hebben zonder ooit wijs te worden, omdat hij niet leert barmhartig te zijn voor zijn medemens.

Wij zullen de goddelijkheid nimmer benaderen, totdat wij leren liefhebben en verheffen. Onverschilligheid ten aanzien van anderen en hun omstandigheden ontzegt ons de fijnste momenten van vreugde en dienstbetoon.

De laatste vraag (die ik uit het Boek van Mormon heb overgenomen): „Indien gij een verandering van hart hebt ondervonden en zijt bewogen het gezang van verlossende liefde te zingen (. . .) Kunt gij nu zo gevoelen?" (Alma 5:26; cursivering toegevoegd.)

Ooit een „verandering van hart" te hebben ervaren, is onvoldoende om ons vandaag een begrip hart te geven. Al hielpen en begrepen wij iemand jaren geleden, dan vervult ons dat nu niet van de liefde Gods.

Christelijke liefde moet voortdurend in het heden gegeven worden.

Een idealist had op zekere nacht een droom. Hij droomde dat er een nieuwe winkel was in een nabijgelegen winkelcentrum. Hij ging naar binnen en zag dat er een engel achter de toonbank stond. Nervuus vroeg hij wat er verkocht werd.

„Alle verlangens van het hart," antwoordde de engel.

„Dan wil ik vrede op aarde," riep de idealist uit. „En dat er geen hongersnood, verdriet en ziekte meer is."

„Een ogenblikje," antwoordde de engel. „Ik denk dat u me verkeerd begrepen hebt. We verkopen hier geen vruchten – alleen zaadjes."

Ik bid dat God ons de moed en het verlangen zal schenken te streven naar een rein hart, een gewillig hart en een begrip en liefdevol hart. Moge wij de zaadjes, die ons allen worden geschonken, aannemen, zaaien en verzorgen, opdat wij de rijpe vruchten van het evangelie van Jezus Christus kunnen oogsten.

Als we dat doen, zullen wij bij het laatste oordeel, wanneer de Heer ons hart afmeet, niet beneden de maat blijven.

Ik getuig dat het evangelie van Jezus Christus de macht heeft harten te veranderen en mensen te helpen rein, teder, eerlijk, vriendelijk en liefdevol te worden.

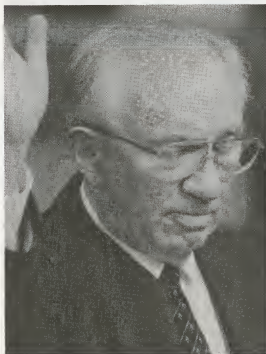
Wij worden geleid door een profeet. President Ezra Taft Benson heeft een rein, teder, eerlijk, vriendelijk en liefdevol hart. Dat weet ik. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

1 oktober 1988

Zaterdagmiddagbijeenkomst

Steunverlening aan de algemene autoriteiten van de kerk

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, president Benson heeft mij verzocht de algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk ter steunverlening aan u voor te stellen.

Wij stellen voor president Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; met Gordon B. Hinckley als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Thomas S. Monson als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij eren de nagedachtenis van president Marion G. Romney, die op 20 mei 1988 overleden is. Na president Romneys heengaan werd president Howard W. Hunter geroepen en aangesteld als president van de Raad der Twaalf Apostelen.

Daarom stellen wij voor president Hunter steun te verlenen als president van de Raad der Twaalf Apostelen, en als lid van dit quorum:

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin en Richard C. Scott.

Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder.

Wie hiermee instemt, maakt dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Gezien ouderling Scotts roeping als lid van de Raad der Twaalf, ontheffen wij hem als lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig.

Wij stellen voor ouderling J. Richard Clarke steun te verlenen als lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig.

Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Wij stellen voor de volgende broeders steun te verlenen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig, voor een periode van vijf jaar: Monte J. Brough; Albert Choules jr.; Lloyd P. George; en Gerald E. Melchin; wij stellen verder voor steun te verlenen aan alle andere algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk, zoals deze momenteel in functie zijn.

Wie hiermee instemt, maakt dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

President Benson, het laat zich aanzien dat de steunverlening eenparig is.

Wij nodigen het nieuw geroepen lid van de Twaalf en de nieuw geroepen leden van de Zeventig uit plaats te nemen op het podium. □

De rouwdienst – een moment voor eerbied

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Meer dan in welke andere vergadering ook komen in een rouwdienst deze drie elementen naar voren: de leerstellingen van het evangelie, de geest van inspiratie en families die in iedere bezorgdheid om elkaar tezamen komen.”

Broeder Scott, wij heten u welkom in het quorum. Ouderling Richard Scott is iemand die door de Geest wordt geleid. Zijn charmante vrouw, Jeanene, die qua geestkracht niet voor hem onderdoet, staat hem terzijde.

En tot de vier broeders die zijn toegevoegd aan het Eerste Quorum der Zeventig zeggen wij: wij verheugen ons op uw gezelschap en waarderen uw hulp ten zeerste.

Een buurman heeft mij eens verteld hoe hij jaren geleden als jonge zending samen met zijn collega over een bergkam liep in de bergen van het Zuiden. Op een zeker moment zagen zij dat er in het dal, op een open plek bij een blokhut, een groepje mensen bij elkaar kwam voor een begrafenis. Een jongetje was verdronken en zijn ouders hadden de dominee laten komen om „enkele woorden te zeggen.” De dominee, die te paard zijn ronde deed, kwam slechts zelden bij deze geïsoleerde gezinnen. Maar als er wat aan de hand was, lieten ze hem komen.

Het knaapje zou ter ruste worden gelegd in een graf dat vlak naast de blokhut in ge-

reedheid was gebracht. De zendingen keken en luisterden op enige afstand toe terwijl de dominee zijn plaats voor de diepbedroefde familie innam en aan zijn preek begon.

Als de ouders hadden gehoopt op troost van deze geestelijke, dan kwamen ze bedrogen uit. Hij ging tegen hen tekeer omdat zij hun zoon/te niet hadden laten dopen. Hij zei hun ronduit dat hun kind eeuwige foltering ten deel was gevallen en dat het hun schuld was.

Toen het graf ingevuld was en de burens vertrokken waren, klopten de zendingen bij de diepbedroefde ouders aan. „Wij zijn dienstknachten van de Heer,” zo stelden zij zich aan de snikkende moeder voor, „en wij hebben een boodschap voor u.”

Vervolgens zetten de zendingen het verlossingsplan aan de gebroken ouders uiteen. Zij haalden de woorden van Moroni uit het Boek van Mormon aan: „Kleine kinderen hebben geen bekering of doop nodig” (Moro. 8:11), en getuigden van de herstelling van het evangelie.

Ik heb wel enige sympathie voor die ronddreivende dominee, want hij deed zijn best met het licht en de kennis die hij bezat. Maar er is zoveel meer dan wat hij te geven had.

Wat een troost geeft de waarheid ons in tijden van smart! Omdat de dood voortdurend bij ons is, is kennis van de onontbeerlijkheid ervan voor het plan van zaligheid van onmetelijke, praktische waarde. Ieder van ons behoort te weten hoe en waarom hij in het begin tot stand kwam.

De stoffelijke dood deed zijn intree in de wereld bij de val.

Het valt mij gemakkelijker het woord *val* in de Schriften te begrijpen als ik denk zowel in termen van *plaats* als van *toestand*. Het woord *val* betekent af dalen naar een lager gelegen plaats.

De val van de mens was een verplaatsing vanuit de tegenwoordigheid van God naar

het sterfelijke leven op aarde. Die verplaatsing naar een lager gelegen oord was het gevolg van een geschonden wet.

Vallen kan ook duiden op een verandering van *toestand*. Men kan, bijvoorbeeld, vallen in aanzien of waardigheid. Het woord *val* beschrijft precies wat er gebeurde toen Adam en Eva uit de hof verdreven werden. Er vond een verandering plaats in hun lichaam. Het lichaam van vlees en beenderen werd een stoffelijk lichaam. Maar het stoffelijke is tijdelijk. De Schriften zeggen: „Wat de ziel van alle vlees betreft – het bloed ervan is zijn ziel” (Lev. 17:14; zie ook Deut. 12:23; *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 178, 179, 334, 335).

President Kimball heeft gezegd: „Bloed, het levendevende element in ons lichaam, [vervring] de veel fijnere materie die voordien door ons lichaam stroomde. Het lichaam, en dus wijzelf, werden sterfelijk, onderworpen aan ziekte, pijn, en zelfs aan de lichamelijke ontbinding die wij de dood noemen” (*De Ster*, juli 1979, blz. 6).

Na de verandering van de val konden lichamen van vlees, beenderen en *bloed* (in tegenstelling tot ons geestelijk lichaam) niet blijven bestaan. Op de een of andere manier werd er met het bloed een tijdslimiet ingebouwd. Het was alsof er een klok in werking was gesteld en er een tijdspanne was bepaald. Daarna bewoog al het levende zich onverbiddelijk in de richting van de aardse dood.

Zoals ik al zei, is het stoffelijke tijdelijk. Bijgevolg is de dood de realiteit van het leven. Wanneer er zich bepaalde omstandigheden ontwikkelen wegens ouderdom of ziekte of een ongeval, dan wordt de geest van het lichaam gescheiden.

De dood kan tragisch zijn wanneer iemand heengaat die bepalend was voor het geluk van een ander, want velen sterven te jong. Soms laat de dood op zich wachten wanneer iemand ernaar verlangt zich te voegen bij de geliefden die reeds eerder zijn heengegaan. Sommigen slapen vredig in, terwijl anderen een lijdensweg moeten afleggen. En we weten dat de dood verschrikkelijk en gewelddadig kan zijn. Het leven bedreigen of iemand het leven benemen, zelfs ons eigen leven, is zondigen jegens God, want Hij „heeft dit in alle dingen sedert de aanvang van het mensdom verboden” (Ether 8:19).

Ik ben ervan overtuigd dat wij in de geestenverval, voor onze geboorte hier op aarde, met ongeduld onze tijd om de sterfelijke te betreden, afwachten. Ik geloof ook dat wij bereid waren alle aardse omstandigheden te aanvaarden. Wellicht wisten wij dat de natuur misschien beperking zou opleggen aan ons verstand, ons lichaam, of

op het leven zelf. Toch zullen wij met verlangen op onze beurt hebben gewacht.

De rouwdienst

Een van de plechtigste en heiligste diensten in de kerk is de rouwdienst voor een overleden lid. Het is een gelegenheid voor liefdevolle zorg en steun, waarbij families in een geest van tedere bezorgdheid om elkaar te zamen komen. Het is een moment om zich in alle ernst te verdiepen in de leerstellingen van het evangelie en het doel van de bediening van de Heer Jezus Christus.

Tenzij de wet verbiedt iemand ter aarde te bestellen, wordt ons aangeraden onze doden te begraven. De symboliek van het begraven is prominent bij de verordening van de doop en elders in de leerstellingen van de kerk.

Waar deze wettelijk voorgeschreven zijn, zullen andere methoden om zich van het stoffelijke overschot te ontdoen de opstanding niet te niet doen. Soms gaat een lichaam tenslotte verloren door een ongeluk of door oorlogsgeweld. Maar toch is een rouwdienst van bijzonder groot belang, want wij vinden troost in de schriftuurlijke beloften van een volledige herstelling van zowel lichaam als geest.

Een rouwdienst van hoog geestelijk niveau is een grote steun. Zij die een geliefde verloren hebben, vinden troost en er wordt een overgang aangegeven van het rouwen naar de realiteit dat het leven verder moet gaan. Ongeacht of het overlijden verwacht werd of een plotseling gebeuren was, een inspirerende rouwdienst waarbij de leerstellingen van de opstanding, de bemiddeling van Christus en de zekerheid van een leven na de dood onderwezen worden, zal hen die verder moeten in het leven, versterken.

Velen die niet regelmatig naar de kerk komen, bezoeken wel een rouwdienst. Door dat hun geest op dat moment verzocht is, zijn zij ondervindbaar. Wat jammer als er een gelegenheid tot bekering verloren gaat omdat de rouwdienst niet is wat hij had kunnen zijn.

Bezorgdheid over de rouwdienst

Er is aanleiding om te vrezen dat wij afdwalen van de eerbiedige geest die onze rouwdiensten behoort te kenmerken. De broeders hebben hierover gesproken in hun raadsvergaderingen en zij maken zich zorgen.

Ik heb gelezen wat de openbaringen ons leren over de aardse dood en welke instructies de broeders ons hebben gegeven voor rouwdiensten.

Sta mij toe enkele van die raadgevingen met u door te nemen. Ik hoop dat de bisschoppen er goede nota van zullen nemen, want de verantwoordelijkheid voor het regelen en leiden van rouwdiensten berust bij de bisschop.

De rouwdienst is een kerkdienst

Een rouwdienst die onder leiding van de priesterschap van de kerk wordt gehouden, is een kerkdienst die te vergelijken is met de avondmaalsdienst. Ik lees u voor uit een priesterschapsbulletin:

„U wordt verzocht alle rouwdiensten die gehouden worden onder leiding van de functionarissen van de kerk, voortaan globaal in te delen zoals de avondmaalsdienst wat betreft de muziek, de sprekers en de gebeden. Muziek moet een onderdeel zijn van het begin van de dienst, voorafgaand aan het openingsgebed en mogelijkserwijs ook erna, zoals gebruikelijk is in onze zondagse vergaderingen. Aan het slotgebed dient eveneens een slotlid vooraf te gaan, zoals wij in de avondmaalsdienst gewend zijn. Waar mogelijk kan een koor optreden.

„Wat betreft de toespraken moeten we in gedachten houden dat een rouwdienst een uitstekende gelegenheid biedt om de fundamentele beginselen van het evangelie op een positieve manier te onderwijzen. Deze richtlijnen in acht nemen, zal ertoe bijdragen dat onze rouwdiensten conform het vastgestelde patroon blijven, waardoor bepaalde gebruiken die elders vaak worden gevolgd, vermeden worden” (*Priesthood Bulletin*, april 1972).

Bisschoppen tonen altijd tedere bezorgdheid om de familieleden van de overledenen, en voorzover hun verzoeken overeenkomen met het vastgestelde beleid, kan er zonder probleem aan tegemoet gekomen worden. Bij tijd en wijle heeft een familielid verzocht, soms met klem, om de een of andere aanpassing in het programma van de rouwdienst terwille van de rouwende familie. Binnen redelijke grenzen kan de bisschop natuurlijk gehoor geven aan een dergelijk verzoek. Er zijn echter grenzen aan hetgeen kan worden gedaan zonder de geestelijke sfeer te verstoren en er afbreuk aan te doen. Wij moeten ook bedenken dat anderen die de rouwdienst bijwonen, kunnen denken dat de aanpassing standaard is en die prompt gaan invoeren bij andere rouwdiensten. Voor we het weten wordt een aanpassing die terwille van één familie bij één rouwdienst werd toegestaan, beschouwd als een vaststaand onderdeel van alle rouwdiensten.

Soms zal een begrafenisondernemer die de leerstellingen en de werkwijzen van de

kerk niet begrijpt, maar het verlangen heeft behulpzaam te zijn, veranderingen aanbrengen in het programma van de rouwdienst. Bisschoppen moeten zich er van bewust zijn dat wanneer een rouwdienst onder leiding van de priesterschap plaatsvindt, dit in overeenstemming met de kerkelijke instructies moet gebeuren. Wij moeten de bisschop en niet de familie of de begrafenisondernemer erkennen als presiderende autoriteit in deze aangelegenheden.

De afgelopen jaren is er de neiging om af te dwalen van het vastgestelde patroon voor onze rouwdiensten. Soms wordt het dekvel van de kist verwijderd en wordt van de leden verwacht dat zij aan het eind van de dienst langs de overledene lopen. En in plaats van een eenvoudig gebed door een familielid, zijn er weleens toespraken en zelfs muzikale optredens toegevoegd bij het sluiten van de kist of op het kerkhof voorafgaand aan de wijding van het graf. Ik heb het nu niet over de dienst aan de rand van het graf die weleens plaatsvindt in plaats van een formele rouwdienst. Ik heb het over de veranderingen die worden aangebracht in het goedgekeurde, eenvoudige programma van de rouwdienst.

Als familieleden, begrafenisondernemers of andere veranderingen voorstellen die beslist niet in dat programma passen, moet de bisschop hen er in alle rust toe overhalen zich toch te voegen naar het bestaande pa-

troon. Het is geen star patroon en biedt voldoende mogelijkheden om van iedere rouwdienst een persoonlijk afscheid van de overledene te maken.

Spreekers vanuit de familiekring

Men schijnt tegenwoordig te verwachten dat er op een rouwdienst altijd gesproken wordt door een van de naaste familieleden. Hoewel daar niets op tegen is, moet dat toch niet worden beschouwd als een vereiste. Gewoonlijk zal een lid van de familie het gebod uitspreken en het graf wijden.

Wanneer er een familielid spreekt, en ik herhaal dat dit geen vereiste is, heeft deze dezelfde plicht om eerbiedig te spreken en om de beginselen van het evangelie te onderwijzen.

Soms halen familieleden voorvallen aan die geschikt zouden zijn voor een familie-reünie of een ander familiefeest, maar niet voor een gelegenheid die van een heilige ernst doortrokken dient te zijn. Hoewel er plaats is voor ingetogen humor, moet deze toch met grote wijsheid worden gebruikt. Wij moeten steeds voor ogen houden dat een rouwdienst moet worden gekenmerkt door spiritualiteit en eerbied.

Eén zin uit de instructies slaat op gebeurtenissen naast de rouwdienst. Ik lees u voor: „De bisschop moet de leden ertoe aanspooren te zorgen voor een eerbiedige, waardige en ernstige sfeer op bijeenkomsten die *verband houden met een begrafenis*.” (*General Handbook of Instructions*, oktober 1985, blz. 2-6; cursivering toegevoegd.)

Dit moet men voor ogen gehouden als de

overledene wordt opgebaard. Het opbaren is echter niet verplicht.

Rouwdiensten en begrafeningen zijn gelegenheden die familieleden en vrienden van verre plaatsen bijeenbrengen. Men is geneigd elkaar blij te begroeten en, helaas, soms ook luidruchtig. Sommigen blijven uitgebreid staan praten en houden daarbij geen rekening met anderen die hun beurt afwachten om de naaste familie van de overledene te condoleren. Beide het gebrek aan eerbied en het oponthoud doen afbreuk aan de geestelijke sfeer van de gelegenheid.

Het opnieuw aanknopen van vriendschappen behoort niet in de rouwkamer maar elders plaats te vinden. De plaatselijke leiders moeten ons daar tactvol op attent maken. Wij willen tenslotte niet de naam krijgen van een oneerbiedig volk.

Er is behoefte aan meer eerbied tijdens onze rouwdiensten, ongeacht of deze plaatsvinden in de kerk, in de rouwkamer of op een ander plaats.

Wij moeten altijd rekening houden met de gevoelens van hen die een geliefde verloren hebben.

Wanneer iemand gestorven is, bevinden we ons zeer dicht bij de geestenwereld. Er zijn delicate gevoelens, ja, geestelijke boodschappen, die gemakkelijk verloren kunnen gaan als er geen eerbied heerst.

In tijden van verdriet en afscheid kunnen wij „de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat” (Fil. 4:7) ervaren, die de Schriften ons beloven. Dat is een uitermate persoonlijke ervaring. Velen zijn in hun hart verbaasd geweest dat een dergelijk gevoel van vrede, zelfs van blijdschap, hun ten deel kon vallen

op een moment van zoveel verdriet en onzekerheid.

Getuigenissen worden versterkt door dergelijke inspiratie en wij komen te weten, persoonlijk te weten, wat de Heer bedoelde toen Hij zei: „Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u” (Joh. 14:18).

Mijn ervaring is altijd geweest dat de Trooster zijn werk doet op momenten van eerbied, stilte en ernst. Wat jammer als ons gedrag oneerbiedig is, net wanneer anderen zo wanhopig streven naar geestelijke kracht.

Een van de openbaringen zegt ons: „Gij moet zo in liefde tezamen leven, dat gij het verlies van hen, die sterven, moet bewenen, en vooral dat van hen, die geen hoop hebben op een heerlijke opstanding” (LV 42:45).

Een rouwdienst of een begrafenis kan zowel een blijde als een verdrietige gebeurtenis zijn wanneer de dood een welkome verlossing is geweest. Maar toch is het een heilige gebeurtenis die door ernst en eerbied moet worden gekenmerkt.

De zoon van Alma vond dat de dood onrechtvaardig was. In zijn opmerkelijke leerrede over bekering onderwees Alma zijn zoon als volgt over de dood:

„Zie nu, het was niet raadzam, dat de mens uit deze stoffelijke dood zou worden teruggeroepen, want dat zou het grote plan van gelukzaligheid te niet doen” (Alma 42:8). Alma zei niet dat het buiten werking stellen van de stoffelijke dood het plan van gelukzaligheid slechts zou vertragen of verstoren; hij zei dat het daardoor zou worden *tenietgedaan*.

De woorden *dood* en *geluk* liggen hier op aarde niet in elkaars verlengde, maar in eeuwige zin horen ze bij elkaar. De dood is een redmiddel. Onze eerste ouders moesten de hof van Eden verlaten opdat zij niet van de boom des levens zouden eten en voor altijd in hun zonden zouden leven. De stoffelijke dood die zij veroorzaakten voor zichzelf, en ook voor ons, is onze thuisreis.

Meer dan in welke andere vergadering ook komen in een rouwdienst deze drie elementen naar voren: de leerstellingen van het evangelie, de geest van inspiratie en families die in tedere bezorgdheid om elkaar tezamen komen.

Laten wij de geest van eerbied weer invoeren iedere keer dat wij te zamen komen om iemand te gedenken die door de sluier is gegaan naar dat oord waar wij op zekere dag allemaal heen zullen reizen.

Geen enkele troost bij het afscheid is te vergelijken met die „vrede (. . .) die alle verstand te boven gaat,” en die door eerbied wordt bevorderd. Eerbied, alstublieft, broeders en zusters, eerbied, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

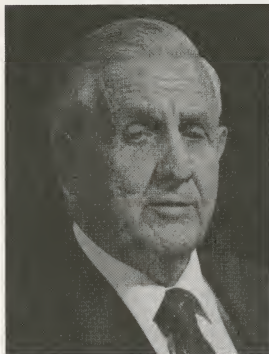

Onderling F. Enzo Busche van het Eerste Quorum der Zeventig spreekt met conferentiebezoekers.

Een weg die nog veel verder omhoog voert

Ouderling Robert E. Sackley
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Om de 'weg, die nog veel verder omhoog voert' te vinden, moeten wij ons oude ik, onze oude gewoonten en denkwijzen, afleggen.”

Mijn geliefde broeders en zusters, ik wil vandaag tot u spreken over iets wat naar mijn mening een van de grootste uitdagingen van deze tijd is – de noodzaak van het volgen van „een weg, die nog veel verder omhoog voert”. Het was de apostel Paulus die zei: „Streeft dan naar de hoogste gaven. En ik wijs u een weg, die nog veel verder omhoog voert.” (1 Kor. 12:31.)

Waarom is het noodzakelijk een weg te volgen „die nog veel verder omhoog voert” en wat betekent dat? Het volgen van „een weg, die nog veel verder omhoog voert” betekent volkomen bekeerd zijn tot het evangelie van de Heer Jezus Christus en al het mogelijke doen om de verbonden na te komen die we gesloten hebben toen we zijn discipel werden.

De grote profeet Alma, die sprak over zijn leven en bekering, heeft gezegd: „Ik heb mij van mijn zonden bekeerd, en ben door de Here verlost; ziet, ik ben uit de Geest geboren.

„En de Here zeide tot mij: Verwonder u niet, dat heel het mensdom, mannen en vrouwen, alle natïën, geslachten, talen en volkeren moeten worden wedergeboren; ja,

geboren uit God, van hun zinnelijke en gevallen staat tot een staat van rechtvaardigheid overgegaan zijnde, en door God verlost, worden zij Zijn zonen en dochteren.

„Aldus worden zij nieuwe schepselen; en als zij dit niet doen, kunnen zij geenszins het koninkrijk Gods beërven.” (Mos. 27:24–26.)

Bekeerd worden tot het evangelie van Jezus Christus houdt in dat wij een nieuw leven beginnen. Het betekent dat wij leren ons te onderwerpen aan de Geest en gehoor te geven aan datgene waarvan de Heer wil dat wij gehoor geven. Het houdt in dat wij anderen op zorgzame wijze dienen in plaats van onze natuurlijke verlangens na te streven. Tegenwoordig is er de tendens om de schouders op te halen over hetgeen de Geest is, naarmate we ons meer inlaten met wereldse zaken. We schijnen te leven in een wereld waarin de mensen zich weinig gelegen laten liggen aan elkaar, omdat zij het te druk hebben met het najagen van hun eigen belangen. Als volgelingen van Christus moeten we niet zoveel aan onszelf denken maar onszelf verliezen in de dienst aan onze medemensen.

Ik ben van mening dat we de woorden van koning Benjamin indachtig moeten zijn die lang geleden zei:

„Want de natuurlijke mens is een vijand van God, en is dat geweest sedert de val van Adam en zal dat voor eeuwig en immer zijn, tenzij hij zich aan de ingevingen des Heiligen Geestes overgeeft, en de natuurlijke mens afsterft en een heilige wordt door de verzoening van Christus, de Here, en wordt gelijk een kindeke, onderworpen, zachtmoedig, nederig, geduldig, vol liefde, gewillig zich aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht hem op te leggen, evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt.” (Mos. 3:19.)

De grote apostel Paulus heeft gezegd: „Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen.” (2 Kor. 5:17.)

Om de „weg, die nog veel verder omhoog

voert” te vinden, broeders en zusters, moeten wij ons oude ik, onze oude gewoonten en denkwijzen, afleggen. Wij moeten eerst inzien waarin we ons moeten veranderen en die veranderingen dan aanbrengen, waardoor we een nieuw leven beginnen, zoals we dat nog niet eerder geleid hebben – wij wandelen dan in nieuwheid des levens.

Ook heeft de apostel Paulus over onze band met de Heer gezegd: „Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen.” (Rom. 6:4.)

Ik heb ervaren dat men over de hele wereld de neiging heeft om alleen aan zichzelf te denken zonder zich iets gelegen te laten liggen aan de medemensen. Ik geloof oprecht dat we niet tot Christus kunnen komen, tenzij we een „nieuwheid des levens” op ons nemen door te zorgen voor de mensen die we liefhebben, het evangelie te verkondigen, de geboden te onderhouden, en de verbonden te eren die we gesloten hebben. Dit

alles moeten we nu doen en veel beter dan we tot nu toe hebben gedaan.

Onze grote profeet, president Ezra Taft Benson, heeft ons opgeroepen het Boek van Mormon te lezen. Hij heeft niet gezegd dat we alleen de woorden van dit heilige verslag hoeven te lezen. Door dit boek onder gebed te bestuderen, kunnen wij de weg „die nog veel verder omhoog voert“ volgen. De bewegingen van onze profeet om ons te vragen de heilige Schriften te lezen, komt naar voren in een van onze lofzangen:

*Verlijft mij, nu d'avond valt,
Uw bijzijn op mijn pad
Bracht in mijn hart een gloed van vreugd,
Toen 'k omgang met U had.
De rust Uw woord vervulde 't hart,
'k Ging niet meer van U heen.
O Heiland, houd de wacht bij mij,
nu 't zonnelicht verdween.
(HL 136.)*

Welnu, ik getuig tot een ieder van u persoonlijk dat u als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen betrokken bent bij een waar werk. Dit is het werk van de Heer. Ik wil u allen laten weten dat ik dit werk met heel mijn hart steun. Ik steun hen die boven mij gesteld zijn – onze grote profeet, die geleid wordt door onze Vader in de Hemel, en zijn medewerkers, die inderdaad boodschappers zijn van de Heer Jezus Christus. Dit werk is waar en dit is de weg om tot Christus te komen en in een nieuwheid des levens te wandelen!

Mijn broeders en zusters, tot u te kunnen spreken in deze grootse conferentie heeft mij nederig gestemd. Begrijp goed dat u op mijn liefde, mijn geloof, en mijn gebeden kunt rekenen. Ik weet dat er geen volk op aarde is dat het meer in zich heeft om te voldoen aan wat de Heer van hen verwacht dan u die lid bent van deze grote kerk.

Ook wil ik u zeggen dat mijn leven meer dan veertig jaar geleden veranderd werd toen ik het Boek van Mormon las. Er is niets ter wereld dat mij meer heeft beïnvloed dan mijn getuigenis van dit heilige verslag en het werk dat het vergezelt. Door de jaren heen heeft het mijn ziel in toenemende mate in vuur en vlam gezet. „In nieuwheid des levens“ te wandelen vervult mij met grote vreugde en voldoening, op zoek naar de „weg, die nog veel verder omhoog voert“.

Ook vervult het mij met grote vreugde en voldoening dat ik deze reis kan afleggen met mijn geliefde metgezel, en met mijn nakomelingen die naar het schijnt hetzelfde licht hebben gezien.

Het is mijn gebed dat u dezelfde ervaring moge hebben, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Christelijke communicatie

Ouderling L. Lionel Kendrick
van het Eerste Quorum der Zeventig

„De echte uitdaging in onze communicatie met anderen is om ons hart zo te conditioneren dat wij christelijke gevoelens koesteren voor alle kinderen van onze Hemelse Vader. (. . .) Dan communiceren wij met hen zoals de Heiland dat zou doen.“

Onze Hemelse Vader heeft ons een gave van onschatbare waarde geschonken: het vermogen om met elkaar te communiceren. Communicatie ligt aan de basis van al onze relaties met anderen. Willen wij veilig naar onze Hemelse Vader terugkeren, dan moeten wij hier op aarde rechtschappelijke relaties opbouwen met zijn kinderen.

Wij communiceren door onze houding. Daarom moeten we niet alleen letten op *wat* we overbrengen, maar ook *hoe* we dat doen. Er kunnen zielen gesterkt of gebroken worden door de inhoud en wijze van onze communicatie.

Verantwoordelijkheid

Wij zullen verantwoordelijk worden gesteld voor alles wat we zeggen. De Heiland heeft gewaarschuld: „Van elk ijdel woord, dat de mensen zullen spreken, zullen zij rekenschap afleggen op de dag des oordeels“ (Matt. 12:36). Dit betekent dat

geen enkele vorm van communicatie zonder gevolg blijft. Dit omvat onze versprekingen, de bijtende vormen van communicatie die de ziel verteren, en de ijdele, vulgaire en godslasterlijke woorden die de naam van God ontheiligen.

Onchristelijke communicatie

Er zijn vormen van onchristelijke communicatie die relaties verwoesten en niet bedoeld zijn om ons te ontwikkelen maar om ons te vernietigen. Ze zorgen ervoor dat onze kans om veilig bij onze Hemelse Vader terug te keren, afneemt. Een van de belangrijkste tactieken die Satan gebruikt om de ontwikkeling van rechtschappelijke relaties tegen te gaan, is de verspreiding van roddel, geruchten en smaad. Misschien zijn de bekendste onchristelijke vormen van communicatie wel liegen, beschuldigen, kritiseren en woede.

1. Liegen. De eerste vorm van communicatie in het bovengenoemde rijtje is liegen. Liegen wil zeggen onwaarheid spreken, misleiden, verbergen, oneerlijk zijn. Dit fundamentele communicatieprobleem is niet nieuw, maar gaat terug tot de hof van Eden.

Satan introduceerde de leugen in deze wereld in zijn gesprek met Eva – het eerste opgetekende communicatieprobleem. Hij stelde de allereerste vraag die ooit vastgelegd is: „God heeft zeker wel gezegd: Gij zult niet eten van enige boom in de hof?“ (Gen. 3:1.)

Eva antwoordde: „Van de vrucht van het geboomte in de hof mogen wij eten, „maar van de vrucht van de boom, die in het midden van de hof staat, heeft God gezegd: Gij zult daarvan niet eten (. . .) anders zult gij sterven“ (Gen. 3:2-3).

In de geest van misleiding en rebellie antwoordde Satan: „Gij zult gezinszins sterven“ (vs. 4). Hij verformde de waarheid, ontkennd het woord van God, en zaaide het

Ouderlingen H. Burke Peterson en Hans B. Ringger van het Eerste Quorum der Zeventig.

zaad van twijfel omtrent dit woord. Zo werd Satan de vader van de leugen, misleiding en twijfel.

Liegen is een ernstige zonde. De Schriften leren ons: „Leugenlippen zijn de Here een gruwel“ (Spr. 12:22) en „hij, die liegt, en zich niet wil bekeren, zal worden uitgeworpen“ (LV 42:21). Ze leren ons ook dat liegen over iemand een vorm van haat is, want „een leugenachtige tong haat hen die zij kwelt“ (Spr. 26:28). De apostel Paulus gaf ons de raad: „Legt daarom de leugen af en spreek waarheid, ieder met zijn naaste“ (Ef. 4:25).

Integriteit is de basis van ons karakter. Zonder integriteit blijft er een zwak fundament over om andere christelijke eigenschappen op te bouwen.

2. Beschuldigen. Een tweede vorm van onchristelijke communicatie is beschuldigen. Met deze vorm van communicatie veroordelen wij. Het is opmerkelijk dat toen de Heer Adam met zijn gevallen staat confronteerde, Adam Eva de schuld gaf voor zijn daad. Hij zei: „De vrouw, die Gij aan mijn zijde gesteld hebt, die heeft mij van de boom gegeven en toen heb ik gegeten“ (Gen. 3:12). Toen de Heer zich tot Eva richtte, gaf zij Satan de schuld: „De slang heeft mij verleid, en toen heb ik gegeten“ (vs. 13).

Sinds den beginne en tot het einde zal de natuurlijke mens de neiging hebben om te rationaliseren en anderen of bepaalde omstandigheden de schuld te geven van zijn gedrag. Wanneer wij proberen om de verantwoordelijkheid voor onze keuzen op an-

deren af te schuiven, handelen wij bepaald niet christelijk. Beschuldigen is geen recht-schapen vorm van communicatie.

3. Kritiseren. Een derde vorm van onchristelijke communicatie is kritiseren. Positieve kritiek is reageren met het doel iemand te helpen groeien en zich te ontplooiën. Dit is nuttig en nodig en wordt over het algemeen aanvaard en gewaardeerd.

Negatieve kritiek is bedoeld om te kwetsen en vaak om te schandaliseren en te verwoesten. Deze bijtende vorm van communicatie is vreed en besmeurt de goede naam van allen die er het mikpunt van zijn. Koning Benjamin spoorde zijn volk aldus aan: „En gij zult geen lust hebben om elkander kwaad te doen, maar alleen om vreedzaam te leven“ (Mos. 4:13). We moeten deze raad beslist opvolgen en hen verdedigen die getroffen worden door deze aantijgingen.

4. Woede. Nummer vier is woede. Dit is misschien wel de meest voorkomende vorm van onchristelijke communicatie. Woede veroorzaakt pijn in de ziel van allen die het gevoel ervaren, en ook in de ziel van hen die het doelwit zijn van deze emotionele uitbarsting.

Woede is het bewijs van gebrek aan zelfbeheersing en van onvermogen om op beschaafde wijze met anderen om te gaan. Zij is een zinloos vervangingsmiddel van zelfbeheersing. Soms wordt zij gebruikt als zelfzuchtige tactiek om in een relatie te kunnen overheersen. President Wilford Woodruff heeft gezegd dat „op het moment dat een

man of een vrouw boos wordt, hij of zij grote zwaktek ten toon spreidt“ (*Journal of Discourses*, deel 4, blz. 98).

Ons wordt geleerd om „alle bitterheid, gramschap, toorn, getier en gevloek“ uit ons midden te bannen (zie Ef. 4:31). De booschap is duidelijk: wij hebben het vermogen om deze lage vorm van communicatie in de hand te houden.

Raad

Er is veel raad gegeven over onze communicatie met anderen. De raad die de apostel Paulus gaf aan de heiligen in Efeze lijkt vooral van toepassing op de heiligen der laatste dagen: „Geen liederlijk woord kome uit uw mond, maar [alleen] een goed woord“ (Ef. 4:29). Verder zei hij ons „jegens elkander vriendelijk“ te zijn, „barmhartig, elkander vergevend, zoals God in Christus u vergeving geschonken heeft“ (vs. 32).

Christelijke communicatie

Mogen wij met elkaar communiceren zoals de Heiland zou communiceren. Christelijke communicatie uit zich in liefdevolle tonen, niet in luide. Zij bouwt op en breekt niet af. Zij bindt ons samen en drijft ons niet uiteen. Zij vergroot, en kleineert niet.

Christelijke communicatie is een uiting van genegenheid en niet van woede, van waarheid en niet van geveinsdheid, van medeleven en niet van ruzie, van respect en niet van spot, van raad en niet van kritiek, van verbetering en niet van veroordeling. Zij schept duidelijkheid en geen verwarring. Zij mag zachtmoedig zijn of hard, maar ze moet altijd worden getemperd.

De echte uitdaging in onze communicatie met anderen is om ons hart zo te conditioneren dat wij christelijke gevoelens koesteren voor alle kinderen van onze Hemelse Vader. Als wij deze zorg voor het welzijn van anderen ontwikkelen, dan communiceren wij met hen zoals de Heiland dat zou doen. Dan verwarmen wij het hart van hen die mogelijk in stilte lijden. Als wij op ons levenspad mensen met bijzondere behoeften ontmoeten, kunnen wij hun reis gemakkelijker maken door wat we zeggen.

Christelijke communicatie helpt ons om deugdzaam relaties op te bouwen en uiteindelijk om veilig naar onze Hemelse Vader terug te keren. Mogen wij die goddelijke gave, communicatie, als een schat bewaren, en mogen wij die in wijsheid gebruiken om anderen op te bouwen en te helpen op deze wonderbaarlijke reis door de sterfelijkheid. Moge onze Hemelse Vader ons hierbij helpen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De grond en de wortels van ons getuigenis

Ouderling John K. Carmack van het Eerste Quorum der Zeventig

„Drie gevaren die ons geloof en ons getuigenis kunnen schaden of vernietigen, zijn hoogmoed en trots, ernstige overtredingen en dingen van ondergeschikt belang meer prioriteit geven dan Christus.“

Ik ben er zeker van dat ik uw aller mening vertolk wanneer ik zeg dat we geïnspireerd zijn door dit geweldige koor. Ik denk dat ik tevens in naam van u allen spreek, en vooral namens de algemene autoriteiten, wanneer ik de vier nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig verwelkom en ondersteuning betuig aan onze nieuwe leiders, ouderling Clarke en ouderling Scott.

Wat houdt het in een getuigenis te geven? Een getuigenis is een publieke verklaring of belijdenis van wat men gelooft. Het geven wil zeggen dat men het naar voren brengt. Als ik dus mijn getuigenis geef, is dat een verklaring aangaande mijn geloof.

De meesten onder u zouden desgevraagd graag hun getuigenis geven. Ik zou willen dat we ieder van u een minuut de tijd konden geven. De werkelijke macht van de kerk ligt niet op het financiële of politieke vlak, maar in de stille getuigenissen van haar leden.

Sommige leden zeggen van hun getuigenis dat het groeit. Anderen zeggen dat ze hun getuigenis kwijt zijn. Bij het geven van

hun getuigenis gebruiken sommigen de term *weten*, anderen de term *geloven*. Sommigen zeggen, „Ik geloof, kom mijn ongelooft te hulp“ (Marc. 9:24).

Ik wil graag iedereen opbouwen, ongeacht hoe het met hun getuigenis staat.

Toen Shirley en ik vorige maand terugkwamen van het huwelijk van onze zoon in de Oakland-tempel, liepen we de achtertuin in. Het gras had er deze zomer bijzonder groen en gezond uitgezien. Tot onze schrik ontdekten we dat het gras, in de paar dagen dat we weg waren geweest, verdord was en bijna in stro was veranderd. De automatische sproeier was uitgevallen en de hete zomerzon had het gras verschroeid.

Een getuigenis is als gras. Zelfs al is het groen en groeit het, de zomerhitte kan daar verandering in brengen. Ik ril bij het horen van de uitspraak: „Ik zal mijn getuigenis van het evangelie nooit verloochenen.“ Het lijkt dan wel of ik iemand, die vlakbij staat, zachtjes hoor zeggen: „We zullen zien.“

Wij hebben uw getuigenis nodig. Wij kunnen ons zelfs het verlies van één getuigenis niet veroorloven. „Ieder mens is een onderdeel van het continent, onderdeel van het grote geheel; als daarvan een kluit wordt weggespoeld door de zee, lijdt Europa onder het verlies, net als wanneer een klip zou worden weggespoeld of een landgoed van uw vrienden of van uzelf (. . .) Vraag daarom nooit voor wie de klok luidt; zij luidt voor u“ (John Donne, *Devotions*, XVII).

De klok luidt voor ons allen. Ik zeg tot hen, die een sterk getuigenis hebben: versterk het verder. Tot hen die hun getuigenis verloren hebben, zeg ik: we hebben u nodig, om weer „samen vertrouwelijke omgang“ te genieten en samen „naar Gods huis“ te gaan (Ps. 55:15). Jesaja beloofde: „Wie de Heer verwacht, putten nieuwe kracht; zij varen op met vleugelen als arenden“ (Jes. 40:31).

De gelijkenis van de zaaiër onderwijst ons de beginselen waardoor we ons getuigenis kunnen verkrijgen of behouden en waar-

schuwt ons voor valkuilen die wij moeten vermijden, willen we ons getuigenis niet verliezen.

De moraal van het verhaal is duidelijk genoeg. Het zaad van het evangelie moet gezaaid worden op goede grond. Een zaad dat gezaaid is op goede grond zal uitgroeien tot een plant die vrucht voortbrengt. Die plant zal ook sterke wortels hebben die de zomerhitte kunnen doorstaan. Maar de plant moet verzorgd worden en water krijgen.

Hoe kunnen we die vruchtbare, gezonde grond ontwikkelen waarin het woord van God kan groeien? Hoe kunnen we onszelf voorzien van goed werkende wortels die de zomerhitte kunnen doorstaan?

In antwoord op deze vragen zal ik drie beginselen en drie waarschuwingen geven. Dit zal uitmonden in twee aansprongen voor ons allen.

Geworteld in Christus

Allereerst zal ons getuigenis in goede grond zijn als het geworteld is in Christus. Christus is onze grootste bron van kracht en troost in tijden van spanning en twijfel.

Jaren geleden had ik in mijn onderneming te kampen met een crisis die mij met zakelijke ondergang bedreigde. In antwoord op mijn vurig gebed troostte de Heiland mij niet alleen, maar openbaarde mij tevens de uitweg naar het licht.

Toen president Hinckley mij in 1984 opbelde en vroeg samen met zuster Carmack naar de algemene conferentie te komen voor het gesprek dat resulteerde in deze roeping, bezocht de Heiland mij in de geest voor het aanbreken van de dag en gaf mij weer rust en vrede.

„Zie, de Bewaarder van Israël slumert nu slaapt“ (Ps. 121:4). „Werp uw bekommernis op de Here, Hij zal voor u zorgen“ (Ps. 55:23). In moeilijke tijden kunnen wij uitroepen: „O, Jezus, Gij Zone Gods, wees mij, die vol bittere gal is en door de eeuwige ketenen des doods omvangen, genadig!“ (Alma 36:18).

Ik getuig dat Hij leeft! Ik heb zijn tegenwoordigheid gesmaakt en heb zijn stem in mijn gedachten en in mijn hart gehoord (zie Enos 10; LV 8:2).

Hij is de rots, de hoeksteen en onze Verlosser. Hij is de „ware wijnstok“ waaruit ons getuigenis moet spruiten. Goede grond wordt dus verrijkt door de Heiland.

Verlangens

Het tweede beginsel is zo eenvoudig dat het zich gemakkelijk aan onze blik kan onttrekken en zich kan verbergen in de onder-

groeit van meer ingewikkelde en diepzinnige ideeën.

Geloof begint met een *verlangen* om te weten of het evangelie waar is. Verlangen betekent iets te willen of er naar uit te zien. Het is een sterke wens.

Wanneer wij *verlangen* een getuigenis te verkrijgen, *verlangen* het te weten, *verlangen* te geloven, kan een getuigenis gaan groeien.

Abraham werd de grote patriarch omdat hij „veel kennis wilde bezitten, en meer naar gerechtigheid streven, en nog meer kennis bezitten, en een vader van vele naties zijn, een vredevorst“. Hij wilde „onderricht ontvangen, en de geboden Gods onderhouden“ (Abr. 1:2).

Alma legde ook uit dat men voor het verkrijgen van een getuigenis moet beginnen met er naar te verlangen, of, zoals hij zei, men moet zijn „talenten (. . .) opwekken en wakker schudden, al is het slechts om mijn woorden te toetsen, en een sprankje geloof wilt oefenen, al kunt gij niet meer dan *verlangen* te geloven“ (Alma 32:27; cursivering toegevoegd).

Verlangen baart geloof en getuigenis. Men verkrijgt geen getuigenis door logica en wetenschappelijk onderzoek. We kunnen bijvoorbeeld honderden bewijzen aanvoeren voor de waarachtigheid van het Boek van Mormon en het Nieuwe Testament, maar de scepticus heeft waarschijnlijk voor ieder punt een tegenargument. Zonder een ver-

langen laat de scepticus „zich te allen tijde (. . .) leren, zonder ooit tot erkentenis der waarheid te kunnen komen“ (2 Tim. 3:7).

Ik geloof niet dat het ooit de bedoeling was de waarheid van het evangelie zo te documenteren of te bewijzen dat zij voor iedereen aanvaardbaar wordt. De gelovige moet in dit leven door geloof tot zijn overtuiging komen, niet alleen door logica en bewijs. Het beginpunt is de plaatsing van het ingrediënt verlangen in onze grond.

Het evangelisch experiment

Dan nu het derde punt. Een *geestelijk experiment* dat veel wegheeft van een wetenschappelijke procedure, is de manier waarop men een geestelijke overtuiging van evangeliebeginselen kan verkrijgen, en is essentieel bij het ontwikkelen van de vruchtbare grond waarin het zaad van het evangelie kan groeien.

Jesus legde uit: „Indien iemand wiens dil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek“ (Joh. 7:17). Met andere woorden, men kan erachter komen dat het waar is door het uit te proberen. Hiervoor is wel het geloof vereist om het uit te proberen, maar een geestelijk bewijs is het resultaat. De discipel die het probeert, verkrijgt overtuiging, kennis en licht. De discipel die op die weg voortgaat, „ontvangt meer licht; en dat licht neemt in helderheid toe de volle dag toe“ (LV 50:24).

Wanneer ik dus verklaar dat ik weet dat dit evangelie waar is, dat Christus leeft, en dat Ezra Taft Benson de profeet van God is, zeg ik eigenlijk dat doen en dienen mij tot de overtuiging hebben gebracht dat dit werk waar is.

Ik verklaar vandaag dat lammen genezen worden, dat blinden hun gezichtsvermogen terugkrijgen en dat doden worden opgewekt. Er worden paden verlicht. Er worden mannen en vrouwen door profetie van God geroepen en de Heer geeft openbaringen aan zijn profeten, om zijn kerk te leiden.

De drie sleutels zijn dus: geworteld zijn in Christus, verlangen naar kennis en doen wat de Heer geboden heeft. Iedereen kan te weten komen dat de leringen waar zijn en kan van licht en waarheid doorgroeien tot verder licht en verdere waarheid, tot in de helderheid van de volle dag.

Het zaad „zal (. . .) beginnen te zwellen, en wanneer gij dat gevoelt, zult gij tot uzelf zeggen: Het moet wel een goed zaad zijn, of een goed woord“ (Alma 32:28).

Ja, er zijn nog andere manieren om een getuigenis te verkrijgen. Paulus werd bekeerd door een hemelse verschijning. Men kan door middel van studie en logica de waarheid vinden. Maar een getuigenis dat alleen

op rede en logica gebaseerd is, kan gevaar lopen als één van de logische vooronderstellingen verzwakt en afbreekt. Ik dank de Heer dat mijn getuigenis gebaseerd is op geloof en dat het door ervaring nog verder groeit. Ik heb gezien en gevoeld en ik weet wat ik weet.

Ja, ik heb een hele lijst onbeantwoorde vragen, waarvan geen enkele een bedrieger is voor mijn getuigenis. Regelmatig komen daar nieuwe vragen bij. Anderen worden door studie en ervaringen van die lijst afgevoerd. Ik hoop dat ik de zomerhitte zal doorstaan en dat getuigenis, versterkt in Christus, tot aan het einde van mijn sterfelijke proeftijd zal behouden.

Gevaren

Ik heb gezien hoe geliefde vrienden en familieleden hun geloof kwijtraakten en heb geprobeerd enkele belangrijke oorzaken te vinden:

1. Hoogmoed of trots. Eén van de drie gevaren die ik zal noemen, is hoogmoed, of trots. Soms leidt het zoeken naar kennis, financieel succes, een machtspositie, of een andere prestatie, op zichzelf gezien moreel goed noch slecht, tot trots, weg van de nederige afhankelijkheid van God. Jakob waarschuwde: „Geleerd te zijn is goed, indien men naar Gods raadgevingen luistert“ (2 Ne. 9:29). Financiële en politieke macht kunnen ook verleidende en verderfelijke invloeden zijn.

De deemoedigheid van Henoeh, Mozes en Spencer W. Kimball indachtig zijn, helpt echt.

2. Zonde. Zonden, vooral seksuele overtredingen, verzwakken het getuigenis. De zondaar geeft soms iemand anders de schuld, verwerpt het evangelie en vlucht. Een plant die oprotsachtige grond staat, verdort spoedig. Ernstige overtredingen zijn dus een tweede gevaar voor ons getuigenis. Om op de weg terug te komen, moeten we stenen verwijderen, de aarde omspitten en verrijken, de zonde overwinnen en verdere verleidingen weerstaan. Er keren steeds mensen terug tot de kerk doordat zij zich van hun zonden bekeren. Slechts zelden verliest men zijn getuigenis geheel.

3. Verkeerde prioriteit. Het laatste gevaar noem ik prioriteit. Sommige goede kundige mensen, wijden zich zo aan wetenschap, filosofie, geschiedenis, kunst, muziek, sport, beroep, intellectuele hobbies of ontspanning, dat deze dingen belangrijker voor hun worden dan de eenvoudige basiswagende, verbonden en leerstellingen van het evangelie. Deze activiteiten groeien uit tot een soort surrogaat-godsdiens en worden hun voor-naamste drijfveer.

De basisbeginselen van het evangelie, die in de verbonden en verordeningen van de tempel steeds weer herhaald worden, die gesymboliseerd worden in het avondmaal en gevonden worden in de Schriften, staan ons allen ter beschikking, als wij maar niet om de één of andere reden denken dat we het evangelie van Christus ontgroeid zijn.

We hebben ook 'gnostici der laatste dagen' [gnosticus = iemand, die door mediteren over het ontstaan van het heelal, oosterse mythen een diepere verklaring aan godsdienstige waarheden en het wezen der dingen probeert te geven – vert.] die meer 'weten' dan de gemiddelde discipel van Christus.

Ik wil echter niet suggereren dat we niet steeds meer over het leven en het evangelie moeten leren. Een goede, gerijpte en steeds groter wordende kennis van het evangelie is begeerlijk en dient voortdurend ons doel te zijn.

Ik herhaal, drie gevaren die ons geloof en getuigenis kunnen schaden of vernietigen, zijn hoogmoed en trots, ernstige overtredingen en dingen van ondergeschikt belang meer prioriteit geven dan Christus en de basisbeginselen en -idealen van het evangelie.

Toen ik mij op deze toespraak voorbereide, begon het gras achter er net weer groen uit te zien, maar de sproeier in de voortuin gaf het zonder waarschuwing op. Men moet niet verflauwen in goed doen (zie LV 64:33). Net als het gras in onze tuin kan ook ons getuigenis verdorren.

Nu zult u zich misschien afvragen „En wat dan nog?“ Ik zal mij beperken tot het uitspreken van twee vermaningen; één voor de kerkleden en één voor de kerkleiders:

Allereerst moeten wij, om in licht en in getuigenis te groeien, onze kerkroeping door ons leven, ons gehele leven, grootmaken. Als we dit doen, en bovendien spontaan christelijk dienstbetoon verrichten, zullen we nooit ons getuigenis verliezen; het zal alleen nog maar groener en mooier worden.

En, als laatste, zeg ik tot onze kerkleiders: orden mannen alstublieft tot het priesterschap en geef iedere broeder en zuster, actief of minder-actief, een gelegenheid om anderen te dienen en de evangeliebeginselen in praktijk te brengen. Een kerkroeping voor ieder lid is een ideaal dat wij in de meeste plaatsen kunnen bereiken. Ik kan niets bedenken dat een getuigenis meer zal opbouwen en de mensen meer tot zegen zal zijn.

Ik wil nog van deze gelegenheid gebruik maken om mijn grote liefde voor u, alle leden van de kerk, te betuigen. Ik heb u lief en waardeer en bewonder alles wat u doet. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Leden van het Eerste Quorum der Zeventig.

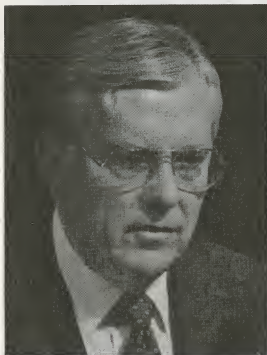

Jerold T. Ottley dirigeert het Mormoons Tabernakelkoor.

De helpende hand

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„We kunnen onszelf afvragen hoe iemand in onze wijk behandeld zou worden als wij de enige waren met wie zij in contact zouden komen. Ieder lid van de kerk dient oprechte gevoelens van genegenheid en liefde voor nieuwelingen aan te kweken.”

Broeders en zusters, ik zou een onderwerp willen bespreken, waarover de algemene autoriteiten zeer bezorgd zijn. Ik heb mijn toespraak de titel „De helpende hand” gegeven.

In het Nieuwe Testament lezen we dat Petrus, het hoofd van de kerk na de opstanding en hemelvaart van de Heiland, in een visioen leerde dat het evangelie voor het hele mensdom is. Hij zei: „Inderdaad bemerk ik, dat er bij God geen aanneming des persoons is, maar onder elk volk is wie Hem vereert en gerechtigheid werkt, Hem welgevallig” (Hand. 10:34–35). Deze zelfde boodschap verschijnt in het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden. Iedere ziel zal de kans hebben het evangelie te horen en te aanvaarden danwel te verwerpen.

In de kerk slaat het woord *begeleiding* op onze inspanningen om (1) de minder-actieve leden aan te moedigen terug te keren tot volledige activiteit, en (2) nieuwe bekeerlingen na de doop te helpen de overgang naar de kerk te maken. Ik ben van mening dat deze omschrijvingen bestaansrecht hebben, maar voor mij heeft het woord *begeleiding* een veel ruimere betekenis. Ik geloof dat het

ons als leden niet vrijstaat alleen de helpende hand toe te steken aan familie, goede vrienden, bepaalde kerkleden en de niet-leden die interesse hebben voor de kerk. Onze genegenheid beperken of onthouden is mijns inziens in strijd met het evangelie van Jezus Christus. De Heiland bood de gevolgen van zijn zoenoffer aan het hele mensdom aan. Hij zei: „Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen” (LV 18:10). Is minder doen te rechtvaardigen? Laat mij u ter verduidelijking een paar voorbeelden geven.

Tegen het einde van zijn aardse bediening, gaf de opgestane Jezus deze opdracht aan zijn discipelen: „Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen te onderhouden al wat Ik u bevolen heb” (Matt. 28:19–20). Die opdracht is nu nog van kracht en vormt het mandaat voor algemene autoriteiten, zendingen en andere leden van de kerk om het evangelie naar de vier hoeken van de aarde te brengen.

De evangelieverkondiging aan het hele mensdom is een fundamenteel onderdeel van de zending der kerk. U, die voltijszendingen hebt onderhouden, weet dat de kerk veel geld en tijd besteedt aan het zendingswerk.

Op deze grote wereld wonen miljarden mensen. Op dit moment werken 35700 voltijszendingen de aarde af op zoek naar de kinderen van onze Vader die willen luisteren naar de boodschap van de herstelling. Deze toegewijde dienstknechten van de Heer zijn werkzaam in 221 zendingengebieden en onderwijzen het evangelie in 64 verschillende talen. Wij verwachten dat er in 1988 ongeveer 245000 bekeerlingen zullen zijn. Een indrukwekkend aantal; maar er worden per dag echter net zoveel mensen geboren.

In de opleidingsinstituten voor zendingen leren wij de zendingen geloof te hebben in de Heer Jezus Christus. Hun wordt

geleerd een oprechte, liefdevolle en zorgzame relatie op te bouwen met de mensen met wie zij in contact komen. Zij leren met begrip te luisteren, zich open te stellen voor de interesses en zorgen van de mensen die zij lesgeven. Zij behoren erachter te komen wat die mensen denken en voelen, zodat zij, tijdens de lessen, misvattingen kunnen uitleggen, twijfels wegnemen, bezwaren uit de weg ruimen en aanmoediging verschaffen. De warme, oprechte geest van de zendingen is van wezenlijk belang om de niet-leden de Geest des Heren te doen voelen en herkennen, omdat de Geest de macht is die tot bekering leidt.

Broeders en zusters, we moeten altijd in gedachten houden dat wereldwijd zendingswerk grote offers vergt, en dat al deze offers, inspanningen en diepgaande voorbereidingen van de zendingen wel eens voor niets kunnen zijn als de mensen die het evangelie aanvaarden niet hartelijk en liefdevol ontvangen worden door de leden van de kerk.

Wij weten uit jarenlange ervaring dat de eerste contacten die nieuwe bekeerlingen met leden hebben uitermate belangrijk zijn voor het bekeringsproces. Onlangs hebben verschillende algemene autoriteiten zich bezig gehouden met de vraag hoe wij nieuwelingen aanvaarden en verwelkomen. Twee van hen vertelden mij hun ervaringen.

Ouderling Devere Harris van het Eerste Quorum der Zeventig vertelde mij over zijn recente bezoek aan een wijk in Utah: „Ik kwam daar als vreemde en deed van alles om erbij te horen; ik probeerde met iemand een gesprek te beginnen, groette verschillende mensen, keek vriendelijk. Iedereen negeerde mij; niemand wilde met mij spreken – niemand!

„Uiteindelijk werd ik door iemand herkend. Hij zei: ‘O, broeder Harris.’ De bisschop draaide zich om en zei: ‘Wat zeg je daar?’ De broeder zei: ‘Dit is ouderling Harris van het Eerste Quorum der Zeventig.’

„Dat veranderde de zaak. In de kortste keren nodigde men mij uit om op het podium plaats te nemen; men vroeg of ik mijn getuigenis wilde geven. Na de dienst kwamen vele mensen mij de hand schudden. Toen ik wegging, dacht ik: ‘Wat erg! Een onbekende, grijsjarige man loopt een kerkgebouw binnen en niemand trekt zich van hem aan, niemand begroet hem, niemand is vriendelijk. Maar als ze te weten komen dat hij een vooraanstaande kerkmfunctie bekleedt, slaan ze om als een blad aan de boom en willen ze wel vriendelijk zijn.”

De tweede ervaring gaat over twee zusters die tweeduizend kilometer van elkaar af wonen. Alle twee kregen zij de lessen van de zendingen. Alle twee voelden zij het getui-

genis van de Geest en alle twee lieten zich dopen. Beiden waren alleenstaand en in de twintig. De ene zuster bezocht de kerkdiensten, ontmoette de bisschop en sloot vriendschap met leden die haar bij hen thuis uitnodigde. De wijkleiden gaven haar het gevoel dat ze welkom en onmisbaar was. Zij kreeg vlak na haar doop een kerkroeping, werd helemaal opgenomen in de wijk en bleef de evangeliebeginselen bestuderen en naleven. Zij was werkzaam in verschillende functies op wijk-, ring- en algemeen niveau. Zij werd in de tempel en is nu nog steeds een goed lid.

De andere zuster, die ook door de Geest was geraakt, heeft nooit een gesprek gehad met haar bisschop. Zij ontving geen huisonderwijs of huisbezoek en kreeg geen kerkroeping. Verscheidene weken bezocht zij de zondagse vergaderingen, maar werd groteinds genegeerd. Na verloop van tijd werden de zendingen, die haar hadden onderwezen, overgeplaatst, en zonder de steun van de leden taande haar interesse voor het evangelie. Zij was niet „bekend” of „gevoed” (zie Moro. 6:4). Spoedig kwam ze niet meer naar de kerk, vatte haar oude levensstijl op, zocht contact met haar oude vrienden, en huwde een niet-lid. Hoewel ze nu een liefdevolle, geweldige vrouw en moeder is, die bovendien veel bijdraagt tot de gemeenschap, mist ze de rijke zegeningen die voortvloeden uit volledige activiteit in de kerk.

Onlangs stond er in de *Church News* een artikel over twee oudere zendingzusters die tijdens hun zending in Duchesne (Utah) de liefde en zorg voor anderen in praktijk brengen. De ringpresident schreef de toename in liefde en vriendschap in zijn ring toe aan deze zusters. In feite hebben het onderwijs en de hartelijke begeleiding van deze zusters de houding van de hele ring veranderd. Het werk van de Heer komt nu veel beter tot zijn recht en is in invloed op velen, inclusief de minder-actieven en niet-leden. De ringpresident zei dat de heractivering van minder-actieven in de dorpjes in zijn ring grote invloed hebben op anderen. Hij verwacht dat er dit jaar nog twaalf tot vijftien gezinnen actief zullen worden en voor het eerst naar de tempel zullen gaan.

Broeders en zusters, we moeten altijd in gedachten houden hoeveel tijd en inspanning het de zendingen en anderen kost om een van de kinderen van onze Hemelse Vader te vinden en te onderwijzen. Iedereen behoort erop bedacht te zijn hoe nieuwelingen geholpen kunnen worden. We kunnen onszelf afvragen hoe iemand in onze wijk behandeld zou worden als wij de enige waren met wie zij in contact zouden komen. Ieder lid van de kerk dient oprechte gevoelens

van genegenheid en liefde voor de nieuwelingen aan te kweken, zoals dat aan de zendingen wordt geleerd.

Broeders en zusters, wij als leden behoren bij te dragen tot het bekeringsproces door in onze wijken en gemeenten een vriendelijke sfeer te scheppen, zonder groepsvorming, waarin alle mensen zich welkom en op hun gemak voelen. U als bisschop heeft vele mensen in de wijk die genegenheid kunnen bevorderen. Leer de kinderen, jongeren en volwassenen dat innemendheid en vriendelijkheid christelijke eigenschappen zijn. Bespreek in de wijkraad hoe de gevoelens van genegenheid in uw wijk verbeterd kunnen worden. Let erop dat de zendingen u aan iedere onderzoeker voorstellen voordat hij of zij zich laat dopen.

Wij's iemand aan om aan de deur te begroeten, met extra belangstelling voor nieuwelingen en gasten. Onderwijs de huisonderwijzers en -bezoeksters zo nu en dan in de ZHV- en priesterschapsvergadering hoe alle wijkleiden begeleid kunnen worden. Doe uw voordeel met de speling die u heeft bij het inzetten van de hogepriesters en de ring- en voltijdzendingen om de minder actieven en nieuwe bekeerlingen te stimuleren tot volledige activiteit. In de ware herdersgeest kunnen bisschoppen veel doen voor het scheppen van een vriendelijke sfeer door zich 's zondags onder de leden te begeven.

Broeders en zusters, mijn boodschap is dringend, omdat we veel meer nieuwe bekeerlingen moeten behouden en veel meer minder actieve leden moeten terugbrengen. Ik dring er bij u op aan de geest van vriendschap en zuivere christelijke genegenheid te laten voelen in de buurt waar u woont. Een nieuwe bekeerling of onlangs geheractiveerd lid behoort de genegenheid te voelen van de gemeenschap met de heiligen. De leden en leiders van de kerk moeten hen liefhebben zoals Jezus dat zou doen.

Behalve het verwelkomen en aanvaarden van nieuwe bekeerlingen en minder actieve leden, behoren we ook anderen, ongeacht of zij geïnteresseerd zijn in het evangelie of niet, onze vriendschap te laten voelen. Laten we ons niet te zeer afvragen of iemand onze aandacht wel waard is of die wel zal waarderen. De geest van ware christelijke genegenheid is voor iedereen. Ons begrip van het evangelie zal ons doen inzien dat alle mensen onze broeders en zusters zijn, kinderen van onze Hemelse Vader. Misschien kunnen meer van ons dit voorbeeld volgen:

Jaren geleden liep onderling LeGrand Richards, toen de presiderende bisschop van de kerk, met zijn vader in Main Street [van Salt Lake City]. Hij tikte zijn hoed aan en groette iedereen. Toen ze hun bestemming

haddden bereikt, vroeg president George F. Richards, de toenmalige president van de Raad der Twaalf: „Ken je al die mensen, jongen?” Bisschop Richards antwoordde: „Jazeker, vader, ik ken alleen hun namen niet.”

Tijdens zijn aardse bediening stelde Jezus deze indringende vraag: „Want indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat voor loon hebt gij? Doen ook de tollenaars niet hetzelfde?” (Matt. 5:46.) Deze lering is duidelijk. Onze liefde moet veel verder gaan dan onze familie, goede vrienden en leden van de kerk. Wij behoren ons hart voor iedereen te openen.

Wij kunnen de liefde van Christus in kleine gebaren tot uiting laat komen. Bijvoorbeeld de warmte van een stralende glimlach en een vriendelijke begroeting kan veel doen voor een goede verstandhouding met de burenen. Jezus stelde een andere vraag: „En indien gij alleen uw broeders groet, waarin doet gij meer dan het gewone? Doen ook de heidenen niet hetzelfde?” (Matt. 5:47.)

Enkele jaren geleden was een vriend van mij aan het werk op het dak van zijn garage. Hij keek de straat in en zag dat er bij zijn buurman een lading cement werd afgeleverd. Hij kon zien dat zijn buurman best wat hulp kon gebruiken. Hij kwam van zijn dak af en ging, zonder dat hij gevraagd werd, met zijn metselgereedschap naar de overkant en begon mee te helpen. Omdat hij wat ervaring had in het verwerken van cement, was zijn hulp zeer welkom. Hoewel de buurman in het verleden had afgegeven op de leden van de kerk, sprak hij aan het eind van de dag toch zijn oprechte waardering uit. Dat was het begin van een langdurige vriendschap.

Jezus gaf ons een nieuw gebod en zei dat dat zijn discipelen zou onderscheiden:

„Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.

„Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander” (Joh. 13:34–35).

„Antwoordt Mij daarop”

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Het herstelde evangelie van Jezus Christus verschafft ons een overvloed aan antwoorden. Maar Jezus heeft ook een aantal belangrijke vragen gesteld die ons nog meer vertellen over de verruimende reis van het discipelschap.”

Ook ik heet alle nieuwe broeders welkom, waaronder ouderling Richard Scott van de Raad der Twaalf.

Ouderling Scott werd jaren geleden eens geroepen als zendingspresident. De beroemde admiraal onder wie hij diende, was verbaasd en zelfs ontsteld dat hij aan die roeping gehoor gaf. Later schreef diezelfde admiraal, een beroemd man in het openbare leven, een boek getiteld *Waarom niet het beste?* Mijns inziens wordt de vraag van de admiraal over die roeping beantwoord met de titel van zijn boek, die ook vandaag van toepassing is, nu dat de Heer één van „de besten” heeft geroepen.

Er oprecht naar streven Jezus te volgen zal ons geloof en ons geduld beproeven – soms zelfs zwaar beproeven (zie Mos. 23:21). Maar zelfs met al zijn moeilijkheden is deze levenstocht toch de tocht der tochten.

Zoals wij allemaal weten, verschafte het herstelde evangelie ons een overvloed aan antwoorden. Maar Jezus heeft ook een aantal belangrijke vragen gesteld die ons nog meer vertellen over de verruimende reis van het discipelschap. Aan hen die Hem vroegen naar zijn bevoegdheid, stelde Jezus op

zijn beurt een doordringende vraag, met de aansporing „Antwoordt Mij daarop.” Zij waren er niet toe in staat (zie Marc. 11:29–30). Bij al zijn toepasselijke vragen is de uitnodiging „Antwoordt Mij daarop” tot op de huidige dag van kracht.

„Waar zijn de negen anderen?” vroeg Jezus, doelend op de genezen melaatsen die niet terugkwamen om Hem te danken (Luc. 17:17; cursivering toegevoegd). Hoe vaak zijn wij zoals die negen? Gods zegeningen ontvangen zonder de bron ervan te erkennen, is niet alleen ondankbaar maar ook onrealistisch.

Wij grieven God niet alleen door onze ondankbaarheid, broeders en zusters, maar ook door het niet erkennen van zijn bewaarde hand in het tot stand brengen van zijn alles overtreffende doeleinden hier op aarde (zie LV 59:21). Maar al te velen onder ons betwijfelen of Gods plannen uiteindelijk zullen gesegevierd. Niet alleen in de jaren die voor ons liggen, maar ook nu zal menselijke zelfgenoegzaamheid worden beschaamd. Deze verbijsterde planeet zal uiteindelijk door grote vrees bevangen worden (zie LV 63:33; 88:91). Kon de mensheid maar leven in geloof in plaats van vrees, en met dankbaarheid in plaats van onnadenkendheid.

Daarbij komt dat wij allemaal bedelaars zijn (zie Mos. 4:19), bedelaars die gered zijn door de Schepper van het heelal, die heel eenvoudig leefde als iemand die „Zichzelf ontdiegd” had (Fil. 2:7). In tegenstelling daarmee maken wij onszelf soms zo druk over ons eigen beeld, terwijl we juist zijn beeld in ons gelaat behoren te hebben (zie Alma 5:14).

„Is het geoorloofd op de sabbat goed te doen?” was een weder vraag van Jezus (Marc 3:4; cursivering toegevoegd). Zijn wij niet in staat om de geest van de wet te onderhouden zonder andere zaken ongedaan te laten? Zonder een dergelijk geestelijk evenwicht zal het ons zeer moeilijk vallen om op het rechte en smalle pad te blijven (zie 2 Kor. 3:6).

Als discipelen van Christus, behoren we oprechte naastenliefde voor elkaar te voelen. Naarmate wij dat doen, komt er nieuw licht in ons leven. Deze naastenliefde is van wezenlijk belang voor zendingswerk, maar we moeten nooit in de verleiding komen onze burenen louter als potentiële bekeerlingen te zien.

Tot onze grote spijt hebben we gezien hoe leden van de kerk probeerden hun burenen en vrienden tot de kerk te brengen en, toen dat niet lukte, hun vriendschap en hartelijkheid opschortten. We moeten niet zo gespitst zijn op het anderen laten delen in het evangelie, dat we ongevoelig worden voor andermans gevoelens.

Ik wil u aanmoedigen persoonlijke, betekenisonvrije relaties met uw vrienden en kennissen, die geen lid van de kerk zijn, op te bouwen. Interesse voor het evangelie kan later komen als natuurlijk uitvloeisel van een goede vriendschap. Uitnodigingen tot het deelnemen aan activiteiten met evangelische raakvlakken zal de relatie vaak versterken. Als ze niet geïnteresseerd zijn in het evangelie, moeten we onvoorwaardelijke liefde tonen door middel van dienstbetoon en vriendelijkheid, en we moeten hen nooit het gevoel geven dat een kennis niet meer is dan een potentiële bekeerling. Leden behoren in te zien dat wanneer een niet-lid één uitnodiging om het evangelie te onderzoeken afslaat, dat niet noodzakelijkerwijs inhoudt dat hij het evangelie heeft verworpen.

Laat ons gehoor geven aan de raad van de apostel Paulus en „geen vreemdelingen en bijwoners meer [zijn], maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods” (Ef. 2:19).

Ondanks publiekelijke kritiek die anders doet vermoeden, geloof ik oprecht dat de leden van de kerk goede vrienden en burenen willen zijn, maar dat sommigen verlegen en overdreven voorzichtig zijn. Dit kan overkomen als een voorkeursbehandeling. Wij moeten onze vriendelijkheid en genegenheid niet beperken tot de leden van de kerk. Wij mogen niet ongevoelig zijn voor de gevoelens van mensen die een andere mening dan wij zijn toegedaan. Als we denken aan de beginperiode van de kerk, dan moet onvriendelijkheid en onverschilligheid jegens anderen weerzinwekkend zijn voor de leden van de kerk.

Ik geef u mijn getuigenis dat er bij God „geen aanneming des persoons” is; wij behoren zijn voorbeeld te volgen in al onze handelingen met onze medemens. Ik getuig dat Jezus Christus de Zoon van God is, de Heiland van de mensheid. Hij houdt van alle mensen en wil dat wij dat ook doen. Dat wij dat mogen doen is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zelfs het streven naar alles wat prijzenswaardig of lieflijk is, wordt vernield door alle Artikelen des geloofs die aan Artikel 13 voorafgaan te geloven. Ook de volgelingen van de tien geboden zijn niet verdeeld in twee reusachtige groepen, waarbij de ene gespecialiseerd is in de geboden en de andere in de verboden

Werkelijke rechtzinnigheid houdt in dat wij de leerstellingen, verordeningen, verbonden en programma's van de kerk en christelijk dienstbetoon in een juist evenwicht houden. Bij dit dagelijkse balanceren, worden wij niet vrijgesteld van het vellen van een gezond oordeel – na alles wat de les- en handboeken ons kunnen leren.

„**Wiens beeldenaar en opschrift is dit?**” vroeg Jezus, met in zijn hand een muntstuk dat nu niet meer bestaat. Met deze vraag stelde Hij hen die trachten Hem in de val te laten lopen aan de kaak en gaf tegelijkertijd raad die relevant zou blijven zolang er sterfelijke regeerders zijn (zie Matt. 22:20). Ja, wij zijn de keizer belasting verschuldigd. Maar God, naar wiens beeld wij gemunt zijn, zijn wij onszelf verschuldigd!

Al bevinden onze leden zich over de hele wereld in zeer uiteenlopende en soms moeilijke situaties, toch moet het mogelijk zijn om het twaalfde Artikel des geloofs in acht te nemen en God en de keizer te geven wat hun toekomt. Tenslotte was Jezus' gehoor een onderdrukt volk dat leefde onder een militair protectoraat dat steun verleende aan een corrupt burgerlijk bestuur.

„**Indien dan gij (. . .) weet te geven, (. . .) hoeveel te meer zal uw Vader (. . .) geven?**” (Zie Matt. 7:11.) Hoewel wij onvolmaakt zijn, kunnen wij stervelingen toch wel goed doen, soms zelfs veel goed. Maar kunnen wij die sterfelijke goedheid in een juist perspectief houden? Relatief staan wij zoveel eerder klaar om een wederdienst te bewijzen of onze schulden te betalen aan mensen – en wij behoren ook te reageren en dankbaar te zijn.

Maar hoe staat het met Hem die ons dit sterfelijke leven heeft gegeven, die ons weldra de onsterfelijkheid zal geven en die de getrouwen de grootste aller gaven aanbiedt: het eeuwige leven?

Wij zijn inderdaad slechte boekhouders! „**Waartoe begeert dit geslacht een teken?**” vroeg Jezus met een diepe zucht (zie Marc. 8:11). Hoe goddelozer en overspeliger de mensen uit een bepaalde periode zijn, hoe meer zij om tekens vragen als voorwaarde voor hun geloof. Zinnelijke wezens hunkeren naar zintuiglijke waarnemingen. Discipelen, daarentegen, wandelen en overwinnen „door geloof” (LV 76:53). Zij aanvaardden dankbaar het bewijs van dingen die niet worden gezien, maar die waar zijn (zie

Hebr. 11:1; Alma 32:21), en maken in alle stilte gebruik van Gods geestelijke gaven.

„**Wat verlangt gij van Mij?**” vroeg de opgestane Jezus de Nephitische Twaalf één voor één (zie 3 Ne. 28:1). Hij weet wat ieder van ons aankant. Hij zal ons voortleiden, niet voortdrijven (zie LV 78:18; 50:40). Bovenal kan het evangelie zelfs onze verlangens vormen, waarna zij een positieve uitwerking in ons zullen hebben en in ons voordeel zullen werken.

Maar zijn wij werkelijk klaar voor de verantwoordelijkheid en het avontuur om privé-les te krijgen van Hem die werkelijk gehoor wil geven aan onze persoonlijke verlangens, mits wij niet verkeerd verlangen?

Christus, de Zoon van de levende God?” (Matt. 16:16.) Totdat wij dat inderdaad kunnen doen, zal al het andere dat wij zeggen en doen uiteindelijk weinig uitmaken.

„**Gij wilt toch ook niet weggaan?**” (Joh. 6:67; cursivering toegevoegd) vroeg de Meester zijn discipelen, toen vele van zijn schijnvrienden terugkeerden en „niet langer met Hem mede” gingen (vs. 66). Volgelingen worden gemaakt en gebroken door het proces van het dagelijkse leven. De grimmige seizoenen en stormen van het leven brengen hen die niet geworteld en gegrond zijn, ten val. (Zie Ef. 3:17; Kol. 1:23; 1 Petr. 5:10.) Zij, echter, die „hebben geloofd en erkend” (Joh. 6:69) dat Jezus de Zoon van God

Ouderlingen David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell en Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf.

Ook wat God anderen geeft behoort ons niet te verontrusten. Toen Petrus naar de toekomstige rol van Johannes vroeg, zei Jezus tegen hem: „Wat gaat het u aan? Volg gij Mij” (Joh. 21:22). Soms, broeders en zusters, vergelijken we te veel en volgen we te weinig. Het wekt bij sommigen weleens rancune op wanneer God een ander heeft gekozen; omdat zij het opvatten als een zelf overgeslagen zijn, gaan zij geestelijk ten onder.

„**Wat dunkt u van de Christus?**” (Matt. 22:42; cursivering toegevoegd.) Hoe de wereld deze ook negeert of erop reageert, dit is de weerklinkende en grote vraag! (Zie Alma 34:5–6.) Kunnen wij met zowel ons leven als met onze tong antwoorden: „Gij zijt de

is, komen niet in paniek wanneer er, bijvoorbeeld, weer een salvo vurige pijlen op hen wordt afgevuurd; zij houden slechts het blussende schuld van hun geloof in de hoogte

Dit zijn slechts enkele van de doordringende vragen die Jezus stelde.

Mag ik er enkele minder belangrijke vragen van mijzelf aan toevoegen? Sommige zijn gericht aan allen, sommige aan de leden van de kerk onder het opvolgen van de raad van een profeet vanouds om „te bedenken wat ons wedergevezen is” (zie Hag. 1:7).

Waarom is onze manier van leven weleens vertroebeld en onduidelijk wanneer ons onduidelijk is verteld „welk soort mensen” wij behoren te zijn? (3 Ne. 27:27; zie

ook 2 Petr. 3:11.) Natuurlijk staat het ons als individu vrij om te kiezen! Maar verkeerde keuzen maken ons minder vrij. Bovendien zal de uithollende werking van herhaaldelijke verkeerde keuzen ons geleidelijk beroven van het individuele aan ons. God en zijn profeten willen ons graag voor die inkrimping behoeden.

Waarom zijn sommige leden, die daarin lijken op de oude Atheners, zo verlengd om de een of andere nieuwe twijfel of kritiek te horen? (Zie Hand. 17:21.) Net zoals sommige zwakke leden over de grens van de staat glippen om te gokken, zo zijn enkelen erop uit om hun twijfels aan te wakkeren. In plaats van hun geloof te voeden, gokken zij „off shore“ met hun tere geloof. Op de vraag „Gij wilt toch ook niet weggaan?“ zouden den antwoorden: „Welnee, wij willen slechts weekendverlof om een casino voor criticiasters of een toko voor toestemmende toekijkers te bezoeken.“ Leden die zo gemakkelijk daarin hun vertier vinden, zijn geen discipelen maar schijnvolgelingen.

Ware discipelen worden terecht beschreven als standvastig en onwrikbaar, voorwaarts strevend „met onverzakte hoop“ (2 Ne. 31:20; zie ook LV 49:23).

Waarom verzetten we ons tegen de levenstoetsen die onze ontwikkeling en gehoorzaamheid peilen? Door de verklaring „Ik wil mijn eigen leven leiden en doen wat goed is in mijn eigen ogen,“ wijzen we het leerplan af van de aardse school waarvoor wij onherroepelijk ingeschreven staan (zie Richt. 21:25; LV 1:16). Er is slechts één uitgang die naar het eeuwige leven voert. He-

laas vinden slechts weinigen hem – niet omdat God hen buitensluit, maar omdat zij God buiten hun leven sluiten. Zelfs God kan geen verzoening tot stand brengen waar slechts één partij mee gemeoid is.

Waarom denken sommige leden dat overspel en aanverwante zonden toelaatbaar zijn mits al het andere dat zij doen lofwaardig is? De aandacht van de Heer is niet gevestigd op datgene wat wij goed doen, maar op hetgeen ons nog ontbreekt om het eeuwige leven te kunnen verkrijgen (zie Marc. 10:21; 2 Petr. 1:9). Een symfonie componeren, een slag winnen of een bedrijf redden, kunnen lof- en vermeldenswaardige prestaties zijn in het boek des levens, maar ze zijn geen volledige compensatie voor het overtreden van het zevende gebod. Bij de hemelse wiskunde valt één onrechtvaardige daad niet weg tegen één of meerdere lofwaardige daden. Het onmiskenbare gebod van Jezus is om ons te onthouden van onzedelijkheid en „dagelijks“ ons kruis op te nemen, niet om onszelf uit te leven en ons kruis zo nu en dan op te nemen! (Zie Luc. 9:23; zie ook 3 Ne. 12:30.) Het Oude Testament vertelt ons: „Wie zijn geest beheerst,“ overtreft „hem die een stad inneemt“ (Spr. 16:32).

Waarom nemen sommigen van onze jongelui het risico om ritueel te verloren zout uit te hangen, met de bedoeling een poosje in opstand te komen, feest te vieren in Babylon en zich over te geven aan die duivels democratische uitspraak „iedereen doet het!“? Menigsten kunnen niet goedmaken wat God verkeerd heeft verklaard. Hoewel zij van

plan zijn om later terug te keren, merken velen die die uitvallers dat drank, drugs en pornografie hun slachtoffers niet gemakkelijk loslaten. Babylon is niet scheutig met zijn uitreisvisa. Het is een ironische toepassing van die aloude grootspraak „niet één ziel zal verloren gaan!“ (zie Moz. 4:1).

De filosofie van ritueel de verloren zoon uithangen is „eet, drinkt, en weest vrolijk; (...) [en] God [zal] ons met weinige slagen slaan.“ Dat is een cynische, oppervlakkige beschouwing van God, van zichzelf en van het leven. God kan ons „bedrijven van een weinig zonde“ nooit rechtvaardigen (2 Ne. 28:8). Hij is de God van het heeal, niet de een of andere rechter met wie wij kunnen marchanderen over strafvermindering in ruil voor een schuldbekenenis!

Natuurlijk is God vergevingsgezind! Maar Hij kent de verlangens van ons hart. Daarnaast weet Hij hoeveel goeds wij hadden kunnen doen terwijl wij zonder verlof afwezig waren. Maar hoe dan ook, wat anderen doen is geen verontschuldiging voor de discipel van wie veel wordt vereist (zie Alma 39:4). Daarbij komt dat er op het rechte en nauwe pad geen enkele mogelijkheid is om bochten af te snijden (zie LV 82:3).

Waarom verbijzelen mensen het gevoelige hart van hun eega en kinderen door hun ongevoeligheid en zelfs hun ontrouw? Niet in staat om blijvende betrekkingen te onderhouden en onder het in feite uitroepen van „Ik kan het alleen af, ik ben de baas!“ ontvluchten zij als lafaards hun ware verantwoordelijkheid (zie Jak. 2:35). Bij zulke beklagenswaardige mannen of vrouwen is de strijd tussen zelfbeklag en zelfzucht zo groot, dat deze aandriften beide op de tweede plaats eindigen! Daarbij komt dat sekse hierbij niet van reddende betekenis is, evenmin als bij de kudden zwijnen in het land der Gadarenen, die zichzelf vernietigden door langs de helling de zee in te stormen.

Gods werk is er een van vinden, helpen, in overeenstemming brengen – niet een werk van verraden en in de steek laten. De verraden Uria, die in de strijd verlaten werd, verteenwoordigt velen (2 Sam. 11:15).

Tot slot onderstrepen de volgende opmerkingen zowel de majesteit als de nederigheid van Hem die eenvoudigweg zei: „Antwoordt Mij daarop.“

Hoewel Hij als gekruisigde kortstondig tussen twee misdadigers hing, zit Jezus nu voor eeuwig aan de rechterhand van God! (Zie Luc. 22:69; 1 Petr. 3:22.) Hij is de Heer van het geconstrueerde heeal, maar toch stond Hij alleen maar bekend als „de zoon van de timmerman“ (Matt. 13:55).

Hij schiep talloze werelden, die ons met het grootste ontzag vervullen bij het zien van zelfs de „minste van deze“ (LV 88:47).

Ouderlingen Boyd K. Packer, James E. Faust en Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf, spreken met president Gordon B. Hinckley van het Eerste Presidium.

Maar toch, om één blinde te helpen – met slijk gemaakt met speeksel, „He from thick films [purged] the visual ray, /And on the sightless eyeball [poured] the day.” (Uit treobeleving verlost Hij het licht, /En schonk het blinde oog het zicht.) (Alexander Pope, in Frederic W. Farrar, *The Life of Christ*, New York: E. P. Dutton and Co., 1893, blz. 294; zie Joh. 9:6.)

Jezus was vermoed maar nooit verveeld. Hij was altijd aan het onderwijzen, maar nooit neerbuigend. Zijn leerstellingen zijn als glinsterende diamanten met vele dimensies, die facet voor facet hun waarheid en schoonheid ten toon spreiden, afhankelijk van het geloof en de voorbereiding van de aanschouwer.

Jezus had toegang tot onnoemelijk grote macht, maar Hij maakte er nooit misbruik van. Hij weigerde een voorstelling te geven voor de naar een teken zoekende Herodes (zie Luc. 23:8). Legioenen beschermende engelen wachtten het bevel van Christus af, een bevel dat nooit gegeven werd (zie Matt. 27:42).

Jezus werd vaak verkeerd begrepen en verworpen. Hij voelde zich echter het meest verlaten en alleen op Golgota, toen de laatste handeling van de verzoening de mensheid in zijn eeuwige liefde hulde. Ironisch genoeg waren er slechts enkele getrouwen bij Hem toen Hij de folterende pijn onderging waarmee miljarden stervelingen gebaat zouden zijn.

Zijn eindeloze verzoening heeft haar uitwerking op ieder tijdperk, iedere bedeling en ieder menskind (zie 2 Ne. 9:7; 25:16). De symboliek van zijn bloeden uit iedere porie – niet enkele – is dus uitermate toepasselijk, „want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden” (1 Kor. 15:22).

Er zal geen einde komen aan de golven van de opstanding die voortvloeit uit de eindeloze verzoening. Evenmin zal er een eind komen aan de nakomelingen van hen die het eeuwige leven verkrijgen – uiteindelijk meer nakomelingen dan er sterren aan de hemel staan (zie Gen. 26:3–4). Met recht eindeloos!

Deze opmerkingen beschrijven slechts zeer ten dele Hem die zei „Antwoordt Mij daarop,” waarmee Hij ons herinnerde aan Hem van wie de uitnodiging afkomstig is. Broeders en zusters, laten wij Hem dienen met ons gehele leven en oprecht zingen: „Wij achten het vreugd' U te dienen, vervullen met liefde' Uw geboën” (HL 176). Dat wij dankbaar zullen zijn voor al Gods profeten in alle bedelingen, president Benson daarbij inbegrepen, bid ik in de naam van de Heer van alle profeten, namelijk Jezus Christus. Amen. □

1 oktober 1988

Priesterschapsbijeenkomst

Het priesterschap van God

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Het priesterschap verheft ons en stelt ons, wanneer wij dat waardig zijn, in staat dingen te doen die onze eigen vermogens ver te boven gaan.”

Mijn geliefde medebroeders van de priesterschap, ik voel mij vereerd en toch nederig vanwege de opdracht die ik heb ontvangen om vanavond tot u te spreken. Ik ben mij bewust van de grote priesterschapsmacht die u, getrouwe broeders, draagt en van de enorme hoeveelheid goed werk die u doet bij het voortstreven van Gods koninkrijk.

Het verheugde me mij vandaag mijn hand op te kunnen steken om ouderling Richard G. Scott te ondersteunen als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Ik zal vele jaren het voorrecht hebben aan zijn linkerzijde te zitten.

In de twee jaar die voorbij zijn gegaan sinds ik geroepen werd als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, heb ik mijn blik op de kerk en de plaats die zij in de wereld inneemt, verscherpt. Ik heb nu meer dankbaarheid voor het evangelie, grotere liefde en bewondering voor de leden en meer waardering voor de liefde die onze Hemelse Vader en zijn geliefde Zoon Jezus Christus voor ieder van ons koesteren. Zij hebben ons

laten zien hoe wij innerlijke vrede kunnen vinden en welke weg wij moeten bewandelen als wij vooruitgang willen maken.

Ik waardeer het voorrecht om regelmatig om te gaan met de broeders van het Eerste Presidium, van het Quorum der Twaalf, en andere algemene autoriteiten. Deze grote leiders, die door de Heer geroepen zijn om leiding te geven aan zijn werk, hebben een zuivere liefde voor de mensen. Zij zijn mededogend en gevoelig, vooral voor hen die ziek, zwak of minder bedeed zijn. Zij voelen een dringende noodzaak het koninkrijk van God op te bouwen en hun tijd en energie geheel te wijden aan dit werk. Hun gebeden, waarlijk uitingen van dank en heilige beden om leiding, zijn een bron van inspiratie voor mij. Ik getuig tot u dat de Geest van de Heer aanwezig is bij onze vergaderingen en ons in onze overwegingen leidt.

Lid van de kerk zijn is echt een voorrecht en een eer. Wij moeten, net als de apostel Paulus, ons nooit schamen voor het evangelie van Jezus Christus (zie Rom. 1:16), noch ons bedreigd voelen wanneer de kerk, haar leiders, haar leden, of haar leerstellingen bekritiseerd of belasterd worden. Integendeel, wij moeten onverschrokken en zelfverzekerd het evangelie verkondigen. Wij moeten dankbaar zijn dat wij aan deze beweging in de laatste dagen kunnen deelnemen.

Allereerst wil ik spreken tot de jongemannen die het Aäronisch priesterschap dragen. Ik wil dat jullie begrijpen dat wij vertrouwen in jullie hebben. Wij beseffen dat de volgende generatie kerkfunctionarissen, leerkrachten en leiders van de gemeenschap, uit jullie gelederen zal komen. Wat het belangrijkste is, jullie zullen in je eigen gezin vader en patriarch zijn. Jullie taak zal dan zijn de generatie die na jullie komt te onderwijzen en voor te bereiden. Mijn advies aan jullie is erg eenvoudig. In de woorden van de Heer: „Beleidt u voor op hetgeen zal komen” (LV 1:12).

De beste bron van onderricht, leiding en raad die de meesten onder jullie, jongemannen, hebben, is je ouders. Ieder van jullie is, in de goddelijke wijsheid van je Hemelse Vader, geboren uit ouders die een aantal jaren eerder dan jullie op aarde zijn gekomen. Zij hebben dezelfde weg bewandeld die jullie nu bewandelen. Zij hebben geleerd welke weg naar succes en geluk leidt en welke naar verdriet en ellende leidt. Vraag om hun raad, luister naar hen en leer van hen. Jullie zullen ook leren door je eigen ervaringen, maar je hoeft niet iedere vergissing zelf te maken. In onze maatschappij zien de jonge mensen hun ouders als het verleden en hun vrienden als de toekomst. Tijdschriften, films en muziek die op tieners gericht zijn, leggen vaak de nadruk op doen wat je zelf wilt en je ouders als naïef beschouwen. Vermijd die denkwijze; ze is fout. Jullie ouders zijn wijs. Zij hebben een volwassenheid die is alleen krijgt door ervaring. De Heer heeft hun de fundamentele taak gegeven om jullie te onderwijzen, te leiden en te verzorgen, en jullie te helpen je voor te bereiden op de uitdagingen die nodig zijn voor je vooruitgang (zie Mos. 4:14-15; LV 68:25-28; LV 93:40-50; Spr. 22:6).

Als jongeman zag ik op naar mijn priesterschapsleiders. Charles E. Forsberg, bijvoorbeeld, was mijn bisschop toen ik vijf jaar oud was. Zijn Engels was nogal gebrekkig, maar hij wist hoe ik heette. Zelfs op die jeugdige leeftijd was dat erg belangrijk voor me. Andere priesterschapsleiders die ik had, waren mijn vader, die ook mijn bisschop was, en Marion G. Romney, die mijn vader opvolgde als bisschop van onze wijk. Deze leiders hebben veel invloed uitgeoefend op mijn leven; jullie leiders zullen dat ook doen voor jullie, als jullie hen volgen.

Vroeg of laat moet iedere jongeman beslissen welke richting hij in zijn leven kiest – goed of kwaad, geluk of ellende. Het door God gegeven beginsel van de keuzevrijheid verschaft dat recht om te kiezen in een wereld vol prachtige, hemelse scheppingen aan de ene kant, en de kwade oogmerken van Satan, de vijand van God, aan de andere kant. Heb altijd de moed om de juiste keuze te doen. Dat kun je, omdat het jullie is, „gegeven om te oordelen, opdat zij goed van kwaad zult onderscheiden” (Moro. 7:15). We leren dit uit het Boek van Mormon. De Heer heeft je dit vermogen om te oordelen gegeven. Onthoud: „God [zal] (. . .) niet gedogen, dat zij boven vermogen verzocht worden” (1 Kor. 10:13).

Wees je altijd bewust van het voorrecht dat je hebt ontvangen om het priesterschap van God te dragen. Het is een unieke gave aan de wereld. Het priesterschap dragen is een eer en een kans, waaraan de heilige plicht

verbonden is iedere priesterschapsroeping groot te maken. Zie iedere taak als een zegening, ongeacht hoe onbelangrijk of simpel die mag lijken. Voer iedere taak zo goed uit als je kunt, en streef er altijd naar meer te doen dan verwacht of vereist wordt. Besef iedere keer dat je vastgaven ophaalt, het avondmaal zegent of ronddient, doopt of als huisonderwijzer toegewezen gezinnen bezoekt, dat je handelt in de naam van de Heer, door gezag dat je van Hem gekregen hebt. Wanneer je grotere taken op je kunt nemen hangt af van hoe goed je de mindere uitvoert.

Ieder van jullie, jongemannen, moet zich voorbereiden op een zending. Zorg ervoor dat je een zendingsoproep waardig bent door de evangeliebeginselen te leren en na te delen, vooral door een rein leven te leiden. Zij die het priesterschap dragen, moeten het nooit onteren of schande over de kerk van de Heer brengen. Bereid je ook voor door de goddelijke beginselen van het evangelie te bestuderen, zodat je hen kunt onderwijzen die wachten op de waarheid. Bereid je tenslotte financieel voor. De wereld heeft de boodschap van het evangelie nodig, jij moet deze helpen verkondigen.

In deze laatste dagen, waarin het voor velen onbelangrijk is de geboden van God te onderhouden, is het voor jullie jongemannen een zwaardere opgave het priesterschap te eren dan voor hen, die het vroeger droegen. Dit komt doordat Lucifer op de loer ligt. Hij weet dat zijn dagen geteld zijn. Hij heeft geleerd hoe hij mensen moet vernietigen, vooral jongeren. Hij zoekt bij iedereen naar een zwakke plek in de wapenrusting. Hij kent onze zwakheden en weet hoe hij die moet uitbuiten, mochten we hem dit toestaan. Wij kunnen onszelf alleen verdedigen tegen zijn aanvallen en misleiding door de geboden te begrijpen en onszelf dagelijks te versterken door gebed, schriftstudie en het opvolgen van de raad van de gezalfden des Heren.

Ik herinner u, broeders, die het Melchizedeks priesterschap draagt, dat het zaad van het heden de oogst van de toekomst is. Ik spoor u aan, vaders en priesterschapsleiders, meer aandacht te schenken aan het onderwijzen, leiden en hoeden van deze jongemannen, vooral door voorbeeld. De Heer heeft u die plicht opgelegd. Onthoud dat de lammeren niet gauw het juiste pad zullen volgen als de herder de verkeerde kant opgaat.

Het Melchizedeks priesterschap is aan relatief weinig kinderen van onze Hemelse Vader gegeven. U hebt het ontvangen om uw roeping groot te maken door het werk van de Heer. U dient dat priesterschap te gebruiken om in uw gezin een geestelijke sfeer te

scheppen en een geestelijk fundament te leggen. U, broeders, hebt een heilige plicht uw vrouw, uw kinderen en andere gezinsleden door de macht en het gezag van het priesterschap tot zegen te zijn.

Ik hoop dat de alleenstaande broeders onder u gehoor zullen geven aan de aanmoediging van de profeet om op tijd te trouwen, en niet de gelegenheid om een echtgenoot en vader te worden, uit zullen stellen. Dat is de orde van het evangelie. President Benson meende wat hij zei toen hij verklaarde: „Bergrijp dat het tempelhuwelijk essentieel is voor uw zaligheid en verhoging” (*De Ster*, juli 1988). Daaraan zou ik willen toevoegen: beter laat dan nooit. Veel moede, getrouwe vrouwen wachten op dit voorrecht. Stel hen, de Heer en uzelf niet teleur. Wees niet bang voor de extra verantwoordelijkheid, die een huwelijk met zich meebrengt.

Ik geloof dat een edele priesterschapsdrager zijn leven in balans moet hebben. Ik heb gemerkt dat sommige vaders teveel tijd besteden aan het kijken naar sport op de tv. Dit gebruik is in de huidige maatschappij bijna een verslaving geworden. Het mag er nooit toe leiden dat we ons gezin en onze kerkelijke plichten veronachtamen. In sommige gezinnen is tv kijken helemaal uit de hand gelopen; het apparaat wordt bijna nooit uitgezet, ongeacht wat er te zien is. Sommige programma's zijn smerig en slecht en vervullen de gedachten van Gods kinderen. Zo zijn ook veel speelfilms en videofilms ruidver en verdorven en slecht, zij maken hun kijkers ongevoelig voor de ingevangen van de Geest (zie Hel. 4:24). Satan heeft van de tv en van de filmmedia zijn meest doeltreffende werktuigen gemaakt om gedachten te verderven en zielen te vernietigen.

Een goed voorbeeld van satanische invloeden is de tv-reclame voor alcoholische dranken. De boodschap die men tussen de regels door leest is dat het voornaamste doel van het leven plezier is. Dit zogenaamde plezier wordt volgens de reclame ervaren door hen die een bepaald merk alcoholische drank drinken. Broeders, de boodschap van die reclame is misleidend; het is een absolute leugen, gesteund door de vader van alle leugen. De reclame voor de laag-alcoholische dranken vind ik vooral zeer bedrieglijk. De indruk wordt gewekt dat zij weinig meer zijn dan heerlijke vruchtenlimonade. Het drinken van bier wordt voorgesteld als de manier om plezier te hebben. Alcoholische dranken verschaffen u de goede dingen van het leven niet. Dagelijks stapelen zich meer bewijzen op dat deze middelen een schadelijke, zelfs rampzalige invloed hebben op het menselijk lichaam en op de maatschappij. Het woord van wijsheid was waar toen het in 1833 gegeven werd. In de loop der jaren is

Ouderlingen Richard G. Scott, Joseph B. Wirthlin en M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf.

het niet door allen aanvaard, maar hedendaagse wetenschappelijke ontdekkingen hebben de juistheid van deze geweldige openbaring bevestigd.

Ondanks het feit dat ik over die media mijn bezorgdheid heb uitgesproken, zijn er op de tv, in de bioscoop en op videoband voor weinig geld of gratis toch ook veel opbouwende en inspirerende programma's beschikbaar. Ik ben voorstander van wijsheid en evenwicht bij het aanvaarden van het goede en afwijzen van het kwade.

Ik wil graag iets zeggen over de morele consequenties van gokken. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is, zoals ook in het verleden, tegen gokken, ook de door de regering gesponsorde loterijen.

Algemene loterijen worden aanbevolen als manier om de belastingdruk te verlichten. Het is echter duidelijk aangetoond dat loterijen maar al te vaak de problemen van de financieel zwakke verzwaren door hun geld afhankelijk te maken, zonder er iets van waarde voor terug te geven.

In verschillende staten van de Verenigde Staten worden volgende maand referendums gehouden over het loterij-vraagstuk, waarbij de burgers uit die staten in de gelegenheid worden gesteld over de maatregelen op dit gebied te stemmen.

Wij sporen de kerkleden aan om zich samen met hen, die hun mening delen, uit te spreken tegen legalisering van loterijen.

Ik bid dat wij als dragers van het priesterschap het voorbeeld zullen volgen van de

apostel Petrus, die door Christus gekozen werd aan het hoofd van zijn kerk te staan. Toen Petrus en Johannes de tempel binnengingen, vroeg een man, die vanaf zijn geboorte verlamd was, en die bij de poort van de tempel gezet was, hun om hulp. Blijkbaar verwachtte hij geld te krijgen. „Petrus zeide: Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb, geef ik u; in naam van Jezus Christus, de Nazoreëter: Wandel! En hij greep hem bij de rechterhand en richtte hem op” (Hand. 3:6-7).

De frase „richtte hem op” is volgens mij het kernpunt in dit wonder. Dat is wat het priesterschap doet. Oprichten, of verheffen, betekent in ons geval „van Godswege [te zijn] geroepen, door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten” (Art. 5). U, broeders, kunt uw gezagslijn helemaal tot aan de Heiland naloopen.

Het priesterschap verheft ons en stelt ons, wanneer wij dat waardig zijn, in staat om dingen te doen die onze eigen capaciteiten ver te boven gaan. Het geeft ons ook de macht en het gezag om anderen te verheffen. In feite verplicht het ons om iedereen binnen ons bereik te verheffen of op te richten, net zoals Petrus de verlamde man oprichtte.

De Heer heeft zijn profeten, zowel die vanouds als de hedendaagse, opgericht. De profeten van de laatste dagen, van Joseph Smith tot Ezra Taft Benson, zijn vertegenwoordigers van de Heer. De wereld erkent hen weliswaar niet, maar God spreekt door

hen. De leerstellingen van de kerk worden vastgesteld door openbaringen van God, niet door wereldse concilies.

Een paar weken geleden bezochten we het heilige bos bij Palmyra, in de staat New York. Op die heilige grond te wandelen was zeer inspirerend. De Heilige Geest bevestigde nogmaals dat het eerste visioen echt plaats had gevonden, en, in de woorden van Joseph Smith: „Ik [zag] twee Personen boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: *Deze is Mijn geliefde Zoon – hoor Hem!*” (JS-G 17).

Broeders, u hebt net als Joseph Smith op zijn vijftiende, het recht de Heer om leiding te vragen. U zou met net zo'n groot verlangen op zoek moeten zijn naar de waarheid en naar de wetenschap wat u moet doen en hoe u moet handelen. Onthoud dat hij het bos inging en om leiding bad, opdat hij zou weten welke kerk waar was en hoe hij daar achter kon komen (zie JS-G 10-13).

Broeders, de zending van de kerk is veel meer dan een verheven ideaal dat bedacht is in de hoofdzetel van de kerk. Het zou deel moeten uitmaken van de persoonlijke zending van ieder lid. Voor ieder van ons zou het een gewoonte moeten worden allen uit te nodigen tot Christus te komen door het evangelie te verkondigen, de heiligen te vervolmaken en de doden te verlossen” (zie Ezra Taft Benson, *De Ster*, juli 1988, blz. 76). Wij moeten ons niet door de eisen die de wereld aan ons stelt, laten afleiden van deze heilige zending.

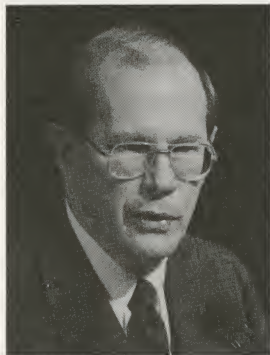
Fundamentele uitspraken van de profeten in deze laatste dagen zijn geen afgezaagde cliché's. Het zijn belangrijke adviezen van de Heer, door zijn profeten, aan ons. Wij moeten die uitspraken overdenken en ernaar handelen. Bijvoorbeeld: „Geen enkel succes weegt op tegen falen in het gezin” – president David O. McKay (aprilconferentie 1964); „Broeders, het belangrijkste werk van de Heer dat u ooit als vader zult doen, ligt binnen de muren van uw eigen huis” – president Harold B. Lee (aprilconferentie 1973); en „De kerk is op een punt gekomen in haar ontwikkeling, dat zij eindelijk gereed is om grote stappen voorwaarts te nemen (...). We hebben op sommige plateaus lang genoeg vertoefd. Laten wij nu onze voorwaarte en opwaartse reis hervatten” – president Spencer W. Kimball (aprilconferentie 1979).

Ik geef u mijn getuigenis dat Jezus de Christus is, de Zoon van God. Dit is zijn kerk; Hij leidt haar door zijn profeten. Joseph Smith is de profeet van de herstelling. President Ezra Taft Benson is de huidige profeet van God. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Anderen uitnodigen tot Christus te komen

Ouderling Gene R. Cook
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Ik wil zeven schriftuurlijke voorschriften opperen die, indien nederig toegepast, onmiddellijk de Geest in uw hart en in dat van anderen zal uitnodigen.“

Broeders van de priesterschap, ik groet u deze avond in de naam van de Heer Jezus Christus met het heilige gebod: „Komt tot Christus“ (Moro. 10:32).

Een goddelijke opdracht om zielen tot God te brengen

Ik getuig dat de Heer van ons verwacht dat wij zielen tot Hem brengen door alle mensen uit te nodigen tot Christus te komen, en daardoor Hem zelf te vinden. Het is met recht datgene, „wat voor u de grootste waarde zal hebben“ (LV 15:6). In feite is het uw ordening, „om geloof, bekering en vergeving van zonden volgens Mijn woord [. . .] te prediken“ (LV 53:3), „opdat gij zielen tot [Hem] kunt brengen“ Het is het grootste offer dat de mens aan God kan brengen. (LV 15:6; zie LV 29:7; Alma 17:11; 29:9). Feitelijke „[ontving u], met vele anderen, [uw] eerste lessen in de wereld der geesten en [werd] u voorbereid om [. . .] te werken voor de zaligheid van de zielen der mensen“ (LV 138:56). U kunt niet falen. Dit is eveneens op de jongemannen van toepassing.

Misschien zijn we op een punt in onze bediening angeland, als voorbereiding op de wederkomst van de Heer, dat wij met hernieuwde kracht de mensen in liefde tot bekering moeten roepen (zie LV 6:9; 11:9, 18:14). Wij moeten hen uitnodigen „tot Christus te komen“, door moedig in zijn naam te getuigen, om de „grote verandering“ in het hart der mensen tot stand te brengen. (Zie Mos. 5:2; Alma 5:14.)

Waarom de leden bezoeken

Als Aäronisch- en Melchizedeks-priesterschapsdragers hebben wij niet zonder reden de opdracht ontvangen „de huizen van alle leden te bezoeken“ (LV 20:47) om:

- „hen aan te sporen overluid en in het verborgene te bidden“ (LV 20:47);
- „hen op te wekken [God] te gedenken“ (Alma 4:19); en
- „[hen] met het volle voornemen van [hun] hart tot de Here“ te laten keren (Mos. 7:33).

We bezoeken de actieve leden niet alleen om hen te „bezoeken“ of de minder actieve leden alleen om ze naar de kerk te krijgen, hoewel dat er wel uit kan voortvloeien. In wezen leggen we deze bezoeken af om het hoofd van het gezin, man of vrouw, te helpen een geestelijke leider te worden, die het gezin tot Christus brengt, bidt, vast en met het gezin in de Schriften leest. Als dat op onze bezoeken gebeurt, zal al het andere zich vanzelf regelen.

Voorbereid op het woord

Hoe kunnen we zulke bezoeken met macht en autoriteit afleggen, zoals in de Schriften staat, in het bijzonder aan de minder-actieve leden? Het belangrijkste aspect in onze voorbereiding is onszelf terdege voor God te vernederen. Wij moeten geloven. (Zie LV 90:24; Morm. 9:27.) Wij moeten twijfelen noch vrezen. (Zie LV 6:36.)

Wij moeten tijdens ons bezoek ijverig bidden om de gedachten uit te spreken „die [de Heer] in uw hart zal doen opklimmen, en gij zult voor de mensen niet worden beschaamd; want het zal u (. . .) op het juiste ogenblik worden ingegeven, wat gij moet zeggen“. Namelijk „datgene [. . .] wat een ieder moet worden toegemeten“ (LV 100:5–6; 84:85).

De resultaten van deze soort bezoeken zijn een getuigenis in zichzelf. Hiervan zal ik u wat voorbeelden geven:

– Op een eerste bezoek stopt een man na 25 jaar met roken en bidt God hem de volgende stap te tonen.

– Een minder-actieve man zegt: „Ik heb naar jullie uitgekeken.“

– Een vrouw vertelt over de droom van haar minder-actieve echtgenoot, waarin gezegd werd dat er „boodschappers zouden komen“ en zegt: „We zullen alles geloven wat u ons vertelt.“

– Een spontaan telefoontje, beïnvloed een vrouw die op het punt staat inactief te worden.

Iemand heeft eens gezegd: „Zulke toevaligheden zijn Gods kleine wonderen, waarbij Hij anoniem wenst te blijven.“

De bezoeken: suggesties om de mensen ontvankelijk te maken

Denk eraan dat niet alleen de huisonderwijzer de Geest moet voelen, maar ook het lid. U als onderwijzer moet al het mogelijke doen om de mensen ontvankelijk te maken, zodat de Geest kan onderwijzen.

Ik wil zeven schriftuurlijke voorschriften (Alma 31:10) opperen die, indien nederig toegepast, onmiddellijk de Geest in uw hart en in dat van anderen zal uitnodigen.

1. *Bidden.* Bid om de Geest. Vraag hen die u onderwijst voor u en voor zichzelf te bidden terwijl u onderwijst. Bid om inzicht in de behoeften van hen die u bezoekt. (Zie 3 Ne. 17:2–3; 20:1; LV 136:29, 32.) Het werkt, getuige de volgende voorbeelden:

– Op een bezoek knielen twee priesterschapsleiders in gebed voor een nukkige dochter. Haar ouders worden geraakt door het gebed en bekeren zich diezelfde avond. Zij beginnen de kerk weer te bezoeken en gaan naar instructiebijeenkomsten ter voorbereiding van tempelbezoek. De gezinsleden zijn na elkaar verzegeld.

– Een zeventienjarige kindje zegt tegen zijn vader die niet wil bidden: „Toe papa, bid toch. Neem mama en mij mee naar de tempel.“ Zij zijn sindsdien aan elkaar verzegeld.

2. *De Schriften gebruiken.* Dat zijn de woorden van de Heer voor ons, en de Geest des Heren spreekt eruit tot allen, jong en oud.

Pijpen van het orgel in de Tabernakel.

(Zie 2 Ne. 32:3; Alma 31:5; LV 32:4.) Voorbeelden hiervan:

– Op een van de bezoeken getuigt iemand van een tekst over de doop. Een onderzoeker zegt: „Ik geloof dat God u gezonden heeft. Ik wil mij laten dopen.“

– Op een ander bezoek wordt er een tekst gelezen over het gebod de aarde te vervullen. Een jong echtpaar geeft nederig toe dat hun zelfzucht er debet aan was dat zij geen kinderen meer wilden.

3. *Getuigen.* Als u gehoor geeft aan zijn in-

fluisteringen, zal de Heer u op uw bezoeken geregeld ingeven te getuigen. Getuig dat de Heer u gestuurd heeft. Wanneer u dat doet, zal „de Heilige Geest het tot het hart der mensenkinderen“ voeren (2 Ne. 33:1; zie ook Alma 5:44–47). Sta u mij toe hier ook voorbeelden van geven:

– In zijn getuigenis citeert een priester-schapsdrager, zonder dat hij zich daarvan bewust is, een zin uit de patriarchale zegen van een zuster.

– Een ander bezoek: een lid getuigt aan de

hand van de Schriften tot een echtpaar over leven na de dood; later hoort hij dat zij een kind verloren hebben.

4. *Lofzangen gebruiken.* Lofzangen zingen of afspelen, of die met of voor de heiligen zingen, naar de Geest aangeeft, zal altijd de Geest uitnodigen. (Zie LV 25:12; Matt. 26:30; Kol. 3:16; 1 Sam. 16:23.) Als voorbeelden geef ik u:

– Een priesterschapsleider zegt met een glimlach: „Zingen is niets voor mij, ik heb een afschuwelijke stem. Maar de Geest gaf het ons in. Ik zong als een engel.“ De minder-actieve man huilde en keerde terug naar de kerk.

– Een huisonderwijzer zegt: „Ik zong met zijn kinderen. De humeurige oude man huilde en vernederde zich voor het eerst in jaren.“

5. *Liefde en dankbaarheid voor God en mens uiten.* Uit uw liefde voor God en zijn kinderen, en de Geest zal onmiskenbaar worden gevoeld. (Zie Joh. 13:34–35; 1 Ne. 11:21–23; Moro. 7:47–48.) Een paar voorbeelden:

– Getroffen door de geest van een bezoek, uit een minder-actieve tiener zijn liefde voor zijn ouders, wier liefde zijn hart tot God wendt.

– Een priesterschapsleider uit zijn liefde voor een groep andersdenkende minder-actieve leden, twintig bezoeken die dag nog de avondmaalsvergadering.

6. *Anderen in geestelijke ervaringen laten delen.* Geestelijke ervaringen hebben grote invloed op de menselijke ziel. Vertel die wanneer de Geest u daartoe aanzet. (Zie LV 50:21–22; Luc. 10:25–37; Hand. 26:1–32.) Bijvoorbeeld:

– Een minder-actieve echtgenoot vertelt twee priesterschapsleiders over een droom die hij heeft gehad. Op de avond dat hij hun die vertelt, bekeert hij zich.

– Twee priesterschapsleiders vertellen een inspirerend zendingsverhaal. Als gevolg daarvan vervullen twee minder-actieve zoons nu een zending.

7. *Priesterschapsverordeningen verrichten.* „De macht der goddelijkheid [openbaart zich] in de verordeningen er van“ (LV 84:20). Zegen de heiligen. Zalf de zieken. Zegen het huis van de heiligen. Moedig anderen aan een priesterschapszegen te vragen (zie 3 Ne. 20:2–9). Weer wat voorbeelden:

– Tijdens een onaangekondigd bezoek van een institutdirecteur ontvangt een studente, die in overtreding was vervallen, een zegen. Daardoor is zij God weer indachtig en gaat zij weer naar het instituut.

– Een man geneest ogenblikkelijk van zijn ziekte.

– Een dochter ontvangt een priester-schapszegen en vindt de gemoedsrust die

Ouderling Monte J. Brough, onlangs geroepen lid van het Eerste Quorum der Zeventig, wordt begroet door medequorumlid ouderling Robert L. Backman.

haar sinds de dood van haar vader verlaten had.

Broeders, deze zeven suggesties – een of meer naar behoefte – zullen altijd de geest uitnodigen bij onze bezoeken. Zijn dit niet enkele *geestelijke gaven* die Christus gaf, waardoor de Heilige Geest kan getuigen en *het hart van de mens veranderen*? Geef in geestelijke zin van uzelf en uw bezoeken zullen niet routineus zijn, u zult inzicht krijgen in de behoeften van de heiligen. U zult hen door de Geest kunnen aanzetten tot daden. Zij zullen zich bekeren en tot Christus komen.

Toegegeven, er zullen een paar schapen zijn die niet zullen luisteren naar de stem van de Meester, omdat zij op dit moment – en ik herhaal op *dit moment* – niet bereid zijn zich te bekeren, want Jezus onderwees dat Hij slechts „*alle mensen* tot Zich mocht brengen op *voorwaarde van bekering*” (LV 18:12; cursivering toegevoegd.)

Wij blijven gewoon van deze mensen houden en proberen het later weer een keer, als zij een bekeerlijker hart hebben en gehoor zullen geven aan de Geest (zie 3 Ne. 18:32).

Het bezoek van een zuster

Ik wil u een ervaring vertellen, die mijn vrouw had. Zij verzegelde mij naar een ringconferentie. Toen wij daar waren aangekomen, legde ze met een ZHV-presidente zo'n

bezoek af. Als herderinnen en dienstmaagden van de Heer hadden ze ongelooflijk succes.

Een jaar later bezocht ik die ring weer. In een priesterschapsleidersvergadering sprak ik over het afleggen van zulke bezoeken, toen een 35-jarige man mij vertelde over het bezoek van mijn vrouw, een jaar daarvoor, en zei: „Mag ik u een geheimpje toevertrouwen?”

Mijn hele gezin had de dag vóór het bezoek van uw vrouw besloten de kerk de rug toe te keren, we waren beledigd en zouden nooit meer terugkeren. Ik getuig tot u dat we de Heer door haar hoorden spreken, toen ze ons opwekte God en zijn verordeningen te gedenken. Ik ben nu lid van de bischop. Zonder haar zou ik hier vandaag niet zijn.”

Er kwam een glimlach om zijn mond toen hij zei: „Had ik maar beter opgelet hoe zij de Geest uitnodigde in ons gezin, omdat ik vanavond zelf zo'n bezoek ga afleggen.”

Ja, broeders, de zusters kunnen ook betrokken worden bij dit werk.

Tot slot: de goddelijke motivatie

Sta mij toe mijn betoeg samen te vatten:

1. Wij zijn instrumenten in de handen van de Heer om zielen tot Christus te brengen. Wellicht is dit de grootste gave die iemand een ander kan schenken.

2. Wij moeten *opnieuw leren* hoe we de Geest des Heren kunnen inroepen bij deze taak, waarbij we ons zelfs „tot in het stof” vernederen (LV 138:56; Alma 34:38).

3. Er is werk te doen voor een ieder, jong en oud, die zich geschikt maakt door „geeloof, hoop, mensenmin en liefde, met het oog alleen op de ere Gods gericht” (LV 4:5). Julie, jongemannen, moedige vader aan en je huisonderwijscollega zulke bezoeken af te leggen. Je hebt er recht op om getoond te worden hoe het moet, alsmede ons te motiveren en te onderwijzen.

4. Deze suggesties zijn niet bedoeld om de werkwijze in het huisonderwijs, huisbezoek of de bezoekende hulporganisaties te wijzigen; ze zijn slechts gegeven om te laten zien hoe we de Geest op deze bezoeken kunnen uitnodigen.

5. De werkwijze, waarmee de Geest kan worden uitgenodigd, is hetzelfde bij:

- een opstandige tiener,
- een ontmoedigd mens
- een collega, en
- zelfs uzelf,
- alsook in de gezinnen die u bezoekt.

6. Laat ons doen zoals een leider deed: „Er zullen in mijn quorum of klas geen minderactieve leden zijn die zich van God afgewend hebben. Ik zal al het mogelijke doen om de grote verandering in hen te doen plaatsvinden.”

Tot slot wil ik u eraan herinneren dat we het niet moeten doen omdat het onze plicht is, omdat de kerk het vraagt, of omdat het voortvloeit uit onze functie, maar onze *goddelijke motivatie* moet voortspuiten uit onze liefde voor God. Dan zullen er wonderbaarlijke dingen gebeuren.

Ik getuig dat wij, zoals het in het Boek van Mormon staat, *voor onze arbeid*:

- sterk zullen worden in de Geest,
- met macht en gezag van God zullen onderwijzen,
- de genade van God zullen ontvangen, (zie Mos. 18:26) en
- wederom genade voor genade zullen ontvangen (zie Hel. 12:24) waarna wij
- door deze genade of macht van God, naastenliefde zullen hebben (zie Ether 12:36, 34), „de reine liefde van Christus” (Moro 7:47).

Moge deze gave, namelijk naastenliefde, ons gegeven worden. Mogen wij van onszelf de geestelijke gaven, die ook Christus gaf, aan de geestelijk behoeftigen geven. Ik weet van geen grotere vreugde die tot de mens kan komen dan de „ziel, die zich bekeert” (zie LV 18:13–16). Moge de Heer ons zo zegenen dat wij zullen leren hoe wij mensen tot Christus kunnen brengen en door dat te doen *Hem zelf zullen vinden*. Dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een gewillig hart

Ouderling Monte J. Brough
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Ik ben gewillig alles te doen wat ik kan om dit goede werk voort te doen gaan.”

Nu ik honderd minuten ervaring heb opgedaan kan ik u vertellen dat die grote rode stoelen niet werkelijk zo comfortabel zijn als ze eruitzien.

Op donderdagmiddag vierden we thuis op nogal luidruchtige wijze de verjaardag van ons kind toen de telefoon ging. De stem van een vrouw zei: „Broeder Monte Brough, wilt u even wachten? President Hinckley zou u willen spreken.”

Ik zei: „President Hinckley!” om de aandacht te trekken van mijn rumoerige gezinsleden. Ze waren in een mum van tijd stil, dat verzeker ik u.

President Hinckley kwam aan de telefoon en zei: „Broeder Brough, schikt het u om even bij me te komen voor een gesprek?”

Nogal stijfjes beantwoordde ik even een paar vragen en zei toen: „President Hinckley, u hebt me bang gemaakt met uw telefoontje.”

Hij zei: „O, maakt u zich er maar geen zorgen over. We gaan u alleen maar een nieuwe bezem geven om de trap voor het kantoor aan te vegen.”

President Hinckley, ik wil u en deze andere algemene autoriteiten vertellen dat het mij een eer zal zijn die bezem te nemen en de trap aan te vegen waar u op gelopen hebt, waar president Benson gelopen heeft, en

waar al deze mannen, die ik met mijn gehele hart bewonder en liefheb, gelopen hebben.

Een paar jaar geleden terwijl ik over het zendingsgebied Minneapolis-Minnesota presideerde, vond er een interessante gebeurtenis plaats. Ik wil die gebeurtenis graag gebruiken om u mijn getuigenis te geven. Het gebied werd overvallen door een nogal hevige tornado, die zwaar genoeg was om op het journaal te komen in Californië, Arizona, Utah en Idaho. Het duurde niet lang voordat de telefoon in ons zendingskantoor begon te rinkelen. Twee à drie uur lang belden ouders uit vele streken om te vragen hoe het met hun Richard of Johnny ging.

Ik herinner me dat ik later over de parkeerplaats van het zendingskantoor naar het zendingshuis liep en tegen mezelf zei: „Die mormoonse moeders toch – ze houden hun kinderen alsmat aan de leiband. Loslaten is er niet bij.” Toen ik het zendingshuis binnenwandelde rinkelde de telefoon weer. Ik nam op en raad eens wie er aan de lijn was? Mijn moeder! Ze vroeg zich af hoe het onder deze omstandigheden met haar zendeling ging.

Ik kreeg een belangrijke les. De liefde en bezorgdheid van een moeder blijven altijd bestaan – en zo hoort het ook.

Ik kan me mijn vader niet herinneren. Ik groeide niet op in een gezin waar het priesterschap sterk was. Een bisschop in Randolph (Utah), en later ook een aantal zendingspresidenten, zijn verantwoordelijk voor het feit dat ik vanavond hier ben.

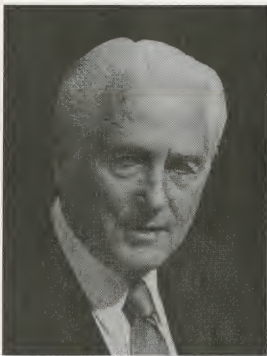
Inhakend op de toespraak van ouderling Marvin J. Ashton, wil ik zeggen dat ik nog werk te verrichten heb aan mijn hart, maar ik heb wel een gewillig hart. Ik ben gewillig alles te doen wat ik kan om dit goede werk voort te doen gaan. Ik geef u mijn getuigenis dat dit inderdaad Gods werk is. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wij hebben een taak te vervullen

Ouderling Lloyd P. George
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Wij hebben een grote verantwoordelijkheid, een grote taak. Wij zijn allen geroepen.”

Misschien willen zij met u praten.” Hij was in de zeventig, zijn zuster was in de tachtig, en hun moeder was 99.

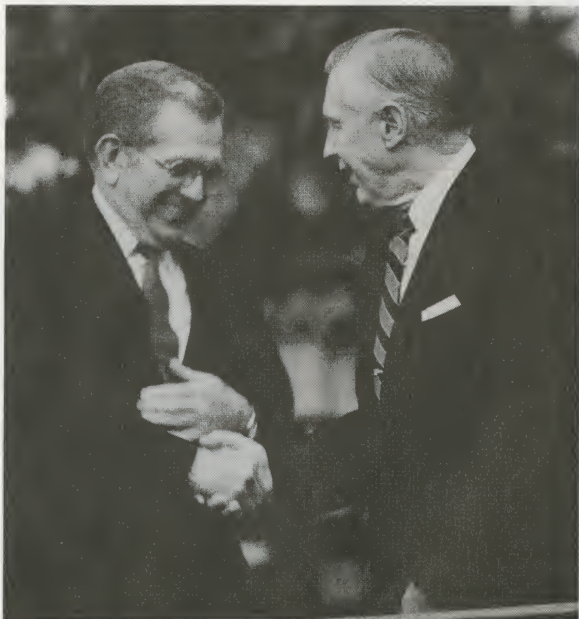
De zendingen onderwezen hen en een doopdatum werd vastgesteld. Moeder raakte zo opgewonden en was zo gelukkig dat ze in het ziekenhuis terecht kwam.

Dus werd een andere doopdatum gekozen. En nu komt er iets belangrijks. In de gebeurtenisvergadering die werd gehouden nadat de moeder gedoopt was, zei ze: „Ik heb

hier tachtig jaar op gewacht. De zendingen hebben me onderwezen toen ik twintig jaar oud was maar ze hebben me toen nooit uitgenodigd me te laten dopen. Ik ben vandaag zo blij.” Ze werd op haar honderdste verjaardag gedoopt.

Ik ben zo verootmoedigd en dankbaar voor deze roeping die ik heb gekregen, en voor de liefde en het respect die ik ervaar van de apostelen en profeten van onze Vader in de hemel. Ik voel een geest van grote broederschap en liefde voor ieder van deze algemene autoriteiten die vandaag hier op het podium zitten. Ik ondersteun deze grote profeet en hen, die met hem samenwerken, en bid nederig dat de Heer mij zal leiden en zegenen met die dingen die ik nodig heb om mijn roeping in het priesterschap groot te maken.

Mogen wij allen het verlangen hebben om dit te bereiken, zodat er niemand zal zijn die kan zeggen, zoals in Psalmen staat: „[Ik] schouw [. . .] naar rechts en zie [. . .] uit – niemand ziet naar mij om; is mij de toelichting ontvallen – niemand vraagt naar mij” (Ps. 142:5). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ouderling Boyd K. Packer van het Quorum der Twaalf (links) begroet medequorumlid ouderling James E. Faust.

President Harold B. Lee heeft verscheidene malen gezegd dat er geen behoefte is aan een nieuwe organisatie om voor de heiligen te zorgen. We hoeven alleen maar het priesterschap van de Heer aan het werk te zetten.

Broeders van de priesterschap, wij hebben een grote verantwoordelijkheid, een grote taak. Wij zijn allen geroepen. Maar zijn wij ook uitverkoren? Als we niet het gevoel hebben uitverkoren te zijn, zal dat waarschijnlijk ook niet het geval zijn. De Heer heeft duidelijke richtlijnen gegeven voor onze voorbereiding. In Openbaring zegt hij: „Allen, die Ik liefheb, bestraf Ik en tuchtig Ik; wees dan ijverig en bekeer u.

„Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij” (Op. 3:19–20).

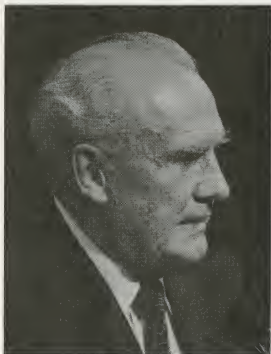
Dat is de richtlijn, broeders.

Op zekere dag klopten twee van onze zendingen op een deur. Een man van ongeveer zeventig deed open. Hij zei: „Nee, ik denk niet dat ik geïnteresseerd ben, maar ik zal het mijn zuster en mijn moeder vragen.

„Wat zijt gij (. . .) gaan aanschouwen?“

Ouderling Gerald E. Melchin
van het Eerste Quorum der Zeventig

„Ik heb alle profeten, die mijn leven hebben beïnvloed, gadeslagen. Ik heb gezien dat zij beantwoordden aan de rol die door de Meester werd beschreven.“

Ik denk dat zij op dit moment net zo in de war is als ik, nu wij proberen de nodige aanpassingen in ons leven aan te brengen. Ik ben gezegend met kinderen waar ik trots op ben en die de Heer dienen. Ik weet niet welke andere waardevolle dingen iemand zijn Vader in de hemel kan vragen. Ik weet dat ook zij zich aan bepaalde veranderingen zullen moeten wennen, daar we niet meer zoveel bij elkaar zullen zijn als in het verleden, maar ik weet dat ze me in deze roeping zullen steunen en zich waar nodig zullen aanpassen.

Ik denk aan twee zendingen die in de jaren twintig bij mijn grootvader kwamen in Kitchener (Ontario). Er waren geen heiligen der laatste dagen. Ze waren ontmoedigd. Toen ze langs zijn huis liepen, hoorden ze een lied dat gespeeld was bij hun afscheid.

Toen ze dichterbij kwamen om te luisteren zag hij hen. Ze lieten zijn hart met het evangelie kennis maken. Hij werd lid van de kerk, waardoor ik mijn hele leven gezegend ben met de kennis dat het evangelie waar is en dat we een profeet hebben die ons leidt.

Ik denk aan de woorden van de Meester tot de menigte toen Hij sprak over de profetische roeping van Johannes de Doper. Hij zei: „Wat zijt gij in de woestijn gaan aanschouwen? Een riet, door de wind bewogen? (...) Een mens in weelderige kleding?“ Toen verklaarde Hij dat Johannes een profeet was en „meer dan een profeet“ want „al de profeten en de wet hebben geprofeteerd tot Johannes toe“ (Matt. 11:7-13).

Bij een andere gelegenheid vroeg Hij de schriftgeleerden en de Farizeeën, die hem hadden ondervraagd: „De doop van Johannes, was die uit de hemel of uit de mensen?“ (Marc. 11:30). Natuurlijk waren de werken van Johannes, zoals die van alle profeten, uit de hemel. Ik heb bij alle profeten, die mijn leven hebben beïnvloed, met de Schriften in de hand gadeslagen. Ik heb gezien dat zij beantwoordden aan de rol die de Meester beschreef. Ik heb het voorrecht gehad om president Benson bij mij thuis te ontvangen; hij was gewoon één van ons. Ik heb samen met hem geknield om door profetie te komen tot het roepen van een nieuwe ringpresident. Hij leidt deze kerk door de geest van openbaring. Ik heb gevoeld dat zijn roeping van God is. En dat getuigenis geef ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

J e hele leven staat op zijn kop wanneer je een telefoontje krijgt van het kantoor van het Eerste Presidium of van één van de raadgevers in het Eerste Presidium. Ik kan geen woorden vinden die uitdrukking geven aan wat er door me heen is gegaan sinds mijn gesprek met president Monson op vrijdag. Toen ik nadacht over wat ik tot u zou zeggen vanavond, voelde ik me zo nederig en toch zo vereerd, zo bevoorrecht om mijn getuigenis van de Heiland te geven aan de priesterschap van de kerk over de hele wereld. Wat is dat een eer.

Ik ben de Heer veel verschuldigd omdat Hij mij met zoveel heeft gezegd. Ik bid dat ik de algemene autoriteiten in de roepingen, die mij gegeven kunnen worden, zal kunnen steunen en dat ik mijn werk zo zal kunnen doen dat ik de Heer voor die bijzondere zegeningen gedeeltelijk zal kunnen terugbetalen. Hij heeft ervoor gezorgd dat ik de zegeningen ontvang die in het leven het belangrijkste zijn. Ik heb een bijzondere levensgezellin met wie ik een speciale liefdesband heb. Zij heeft mij gesteund in alles wat ik deed en ik heb geprobeerd haar te steunen.

President Ezra Taft Benson en president Thomas S. Monson begroeten ouderling Richard G. Scott, het nieuwe lid van het Quorum der Twaalf.

Een hoger doel dan de overwinning

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„Laten wij de nodige stappen ondernemen om de sportiviteit weer centraal te stellen, het meedoen en de ontwikkeling van een christelijk karakter in een ieder te bevorderen.“

Jaren geleden deden velen van ons mee als spelers, of als toeschouwers, eerst aan een basketbaltoernooi van de kerk en later aan een softbaltoernooi. De meest begeerde prijs was niet die van de winnaar, maar die van de sportiefste deelnemer. Er kwam meer en luider applaus uit het publiek, er werd meer gelachen. Een doel, hoger dan de overwinning, was bereikt.

De laatste tijd hebben wij op het kantoor van het Eerste Presidium brieven ontvangen die gaan over woordenwisselingen op het sportveld, scheldende ouders, mishandeling van scheidsrechters en alles wat een gebrek aan sportiviteit kenmerkt. Er is ruimte voor verbetering, broeders, en dus moeten wij verbeteren.

De kerk heeft een videopresentatie uitgebracht die *The Church Sports Official* heet, waarin deze waarheid, afkomstig van het Eerste Presidium, wordt uitgesproken: „Kerkelijke sportactiviteiten hebben een uniek doel, dat hoger is dan het ontwikkelen van lichamelijke bekwaamheid of het winnen zelf. Het doel is: het geloof versterken, onkreukbaarheid en de ontwikkeling van de

eigenschappen van de Schepper in iedere deelnemer bevorderen.“

Broeders, het is moeilijk dit doel te bereiken wanneer winnen belangrijker wordt dan meedoen. De recreatiezalen in de vele gebouwen van de kerk worden gebouwd met gebruikmaking van de tiende van de kerkleden. Het is niet meer dan eerlijk dat alle jongemannen en jonge vrouwen die volgens de gedragsnormen leven de gelegenheid hebben daar te spelen, zich te ontwikkelen en wat te presteren.

Het is niet ons doel afgietsels voort te brengen van topsporters. *Als je een speler kleedt in de kleding van de ploeg, breng hem dan ook in het spel.* Binnenkort begint het basketball weer. Laat onze ploegen van jongemannen en jonge vrouwen begeleid worden. En een paar raadgevingen voor de toeschouwers en de trainers zouden ook op zijn plaats zijn.

Ik wil hier graag een persoonlijk tintje aan geven door u te vertellen over een ervaring die gênant was, een wedstrijd die verloren werd, en een les dat we onszelf niet al te serieus nemen.

In een basketballwedstrijd was de stand gelijk, toen de trainer me direkt na de pauze het veld instuurde. Ik nam een pass aan, dribbelde binnendoor met de bal naar de basket en mikte. Pas toen de bal mijn vingertoppen verlaten had, realiseerde ik me waarom de verdedigers van de tegenpartij niet probeerden de bal tegen te houden: ik mikte op de verkeerde basket! Ik bad in stilte: „Alstublieft, Vader, laat de bal niet in de ring gaan. De bal rolde in het rond en viel naar buiten.“

Van de tribune kwam de roep: „Weg met Monson, weg met Monson, weg met Monson!“ De trainer gaf toe.

Ik deed het veel beter met softball. De meest gedenkwaardige herinnering daaraan was een wedstrijd met dertien slagbeurten in Salt Lake City, op een hete feestdag, Memorial Day, waarin ik werper was. Het was de bedoeling dat er slechts zeven slag-

beurten zouden zijn, maar het gelijkspel werd maar niet doorbroken. In de laatste beurt, toen er twee mannen uit waren en een speler op het derde honk stond, sloeg de slagman een bal in een mooie hoge boog richting linkerveld. Ik dacht dat hij zeker gevangen zou worden. En toch viel de bal door de handen van de veldspeler, 38 jaar lang heb ik mijn vriend, die de bal liet vallen, geploagd. Ik heb mezelf beloofd dat ik dat nooit meer doe. Ik zal niet eens zijn naam noemen. Tenslotte herinnert hij het zich ook. Het was maar een spel.

Bij een andere gelegenheid, toen ik werper was bij een wedstrijd in Pioneer Park, was ik stomverbaasd dat de tegenpartij een man met één arm liet slaan. Hoe gooi je als werper een bal naar zo'n tegenstander? Ik gooide zachtjes een bal naar hem. Tot mijn verbazing sloeg de slagman de eerste keer raak – recht over het hoofd van de speler die bij het tweede honk stond. Ik werd woedend. De volgende slagman was een zendingeling die teruggekeerd was uit het zendingsgebied Mexico, Homer Proctor, 1 meter 90 en tegen de honderd kilo. Ik gaf hem een snelle worp, hoog, dichtbij hem. Die eerste bal al sloeg hij gelijk het park uit en haalde een home-run. Ik zal me altijd de glimlach van die renner met één arm, Bernell Hales, herinneren, toen hij het tweede en het derde honk passeerde en vrolijk naar het thuis-honk rende. Ik kon wel hullen, maar ik barste in lachen uit, net als de andere spelers van beide ploegen. Wij hadden een hele leuke wedstrijd.

Broeders, laten wij de nodige stappen ondernemen om de sportiviteit weer centraal te stellen, het meedoen en de ontwikkeling van een christelijk karakter in een ieder te bevorderen.

Nu zijn er ook andere aspecten van het werk van de Heer waaraan alle leden kunnen deelnemen, die groei van het karakter garanderen en waardoor wij de belofte van het eeuwig leven verkrijgen. Eén van die aspecten heet het welzijnsprogramma. Eigenlijk verschaft koning Benjamin in het boek Mosiah een volmaakte schriftuurlijke beschrijving hiervan en een plechtige opdracht voor ons allemaal:

„Betreffende het van dag tot dag behouden van vergeving van uw zonden, opdat gij schuldeloos voor God moogt wandelen, zou ik willen, dat gij van uw goederen aan de armen zoudt mededelen, en ieder mens naar hetgeen hij heeft, zoals de hongerigen te voeden, de naakten te kleden, de zieken te bezoeken en hun hulp en steun te verlenen, zowel naar hun geestelijke als stoffelijke behoeften“ (Mos. 4:26).

President Marion G. Romney sprak over de financiering van de zorg voor de behoefti-

gen, toen hij zei: „Het was en is het verlangen en doel van de kerk uit de vastengaven de nodige gelden te verkrijgen om tegemoet te komen aan de benodigde financiën voor het welzijnsprogramma (. . .) Op het moment lukt dit niet. Wij kunnen het beter doen, wij zouden het beter moeten doen, wij moeten het beter doen. Als we onze vastengaven verduubelen, zullen we onze eigen welvaart verhogen, zowel in geestelijk als materieel opzicht. Dit heeft de Heer beloofd en het blijkt in de praktijk waar te zijn” („Basics of Church Welfare”, toespraak, op 6 maart 1974 gegeven tijdens een trainingsvergadering van algemene autoriteiten, blz. 10).

Zijn wij royaal bij het betalen van onze vastengaven? President Joseph F. Smith onderwees dat we dat moeten zijn. Hij verklaarde dat iedere heilige der laatste dagen zijn bisschop op vastendag een geldbedrag behoort te geven dat gelijk staat aan de kosten van het voedsel dat zijn gezin die dag zou consumeren en, indien mogelijk, een gulle gave die gereserveerd wordt voor donatie aan de armen (zie *Improvement Era*, december 1902, blz. 148).

President Spencer W. Kimball verdedde dat wij in onze vrijgevigheid stelde te gaan dan een bepaald minimumbedrag. Hij moedigde ons aan „in plaats van het bedrag dat wij met het vasten ofwel het overslaan van twee maaltijden uitsparen, te geven, misschien veel meer te geven – als wij daartoe in staat zijn misschien wel tien keer zoveel” (Algemene conferentie, april 1974).

De gulheid waarmee de heiligen der laatste dagen in tijden van nood reageren is legendarisch. Velen zullen zich de noodhulp herinneren die na de Tweede Wereldoorlog in Europa aan de behoeftige heiligen verstrekt werd. President Ezra Taft Benson leidde dit project.

Onlangs werd door deze gulheid in Afrika de hongersnood voor velen afgewend. Irrigatieprojecten opzetten, waterputten slaan en agrarische methoden verbeteren, dat maakt allemaal deel uit van een droom die in vervulling gaat. Ten tijde van de ramp met de Teton Dam in Idaho was de respons van de heiligen op de behoefte overvloedig.

Ook tegenwoordig zijn er, in verre landen en hier in Salt Lake City, mensen die honger lijden, die behoeftig zijn en weten wat armoede is. Wij hebben de gelegenheid en het heilige voorrecht deze honger te stillen, tegemoet te komen aan deze behoeften en deze armoede te doen verdwijnen.

De Heer gaf ons daarvoor de methode toen Hij zei: „En de voorraadschuur moet door de vrijwillige gaven der kerk worden onderhouden; en voor de weduwen en wezen, alsmede voor de armen, moet worden

gezorgd” (LV 83:6). En dan herinnert hij ons hieraan: „Doch het moet noodzakelijk op mijn eigen wijze worden gedaan” (LV 104:16).

In de omgeving, waar ik eens woonde en in de kerk diende, hadden we een pluimvee-project. Over het algemeen was het een efficiënt werkend project, dat het magazijn voor de bisschoppen van duizenden dozijnen verse eieren en van honderden ponden schoongemaakt kippenvees voorzorg. Er waren echter enkele gelegenheden waarbij wij, omdat wij vrijwillige pluimveehouders en stadsmensen waren, niet alleen blaren op onze handen kregen, maar ook gefrustreerd raakten.

Ik zal mij bijvoorbeeld altijd die keer blijven herinneren dat alle Aäronisch priester-schapsdragers bijeenkwamen om het hele complex een grote voorjaars schoonmaak te geven. Onze enthousiaste en energieke groep kwam daar bijeen en trok al snel grote hoeveelheden onkruid uit, verzamelde vuil en onkruid en verbrandde het. We aten bij het licht van deze vuren worstbroodjes en feliciteerden elkaar met het goed uitvoeren van het karwei. Het complex zag er nu netjes uit. Er was echter één ramptalig probleem: het lawaai en de vuren hadden de van nature schrikachtige bevolking van vijfduizend leghennen zo in beroering gebracht dat ze plotseling in de rui gingen en niet meer legden. Daarna toleerden we een beetje onkruid zodat we meer eieren zouden produceren.

Geen enkel lid dat doperwtjes ingeblikt, bieten geogst, hooi binnengehaald of maïs besproeid heeft voor zo'n goed doel, vergeet ooit die ervaring in hulpvoorziening of krijgt daar ooit spijt van.

Anderen uit onze generatie laten delen in wat wij hebben is niets nieuws. Wij hoeven slechts 1 Koningen op te slaan om te begrijpen dat, wanneer we de raad van de Heer in acht nemen en zorgen voor hen die in nood zijn, het gevolg allen ten voordeel is. We lezen daar dat het land in de greep van een enorme droogte was. Een hongersnood was het gevolg. De profeet Elia ontving van de Heer een instructie, die hem wel verbaasd moet hebben: „Ga naar Sarefat (. . .) Zie, Ik heb daar een weduwe geboden u te verzorgen” (17:9). toen hij de weduwe gevonden had, zei Elia: „Haal mij toch in een kruik een weinig water, opdat ik drinke.

„Toen zij het ging halen, riep hij haar na en zeide: Breng mij ook een bete broods mee” (verzen 10–11).

Haar reactie beschrijft haar ellendige situatie. Ze legt uit dat ze een laatste karig maal voor haar zoon en zichzelf aan het bereiden was en dat zij daarna zouden sterven (zie vers 12).

Hoe onlogisch moet Elia's reactie hebben geklonken:

„Vrees niet, ga het thuis bereiden, zoals jij gezegd hebt, doch bereid mij daarvan eerst een kleine koek en breng mij die hier; voor u en uw zoon kunt gij het later bereiden. Want zo zegt de Here, God van Israël: Het meel in de pot zal niet opraken, en de olie in de kruik zal niet ontbreken tot op de dag, waarop de Here regen op de aardbodem geven zal. Daarop ging zij heen en deed, zoals Elia gezegd had, en een tijdlang at zij, evenals hij, en haar huis. Het meel in de pot raakte niet op, en de olie in de kruik ontbrak niet” (verzen 13–16). Dit geloof heeft inspirerend en motiverend gewerkt bij het uitvoeren van het welzijnsplan van de Heer.

Nijverheid, spaarzaamheid en zelfredzaamheid blijven als beginselen van dit plan gelden. Wij moeten onredelijk hoge schulden vermijden. In een boodschap, die ouderling Ezra Taft Benson meer dan dertig jaar geleden uitsprak op een algemene conferentie, zei hij: „In het boek Koningen lezen we over een vrouw die huilend bij (. . .) de profeet [van de Heer] kwam. Haar man was overleden en ze had een schuld die ze niet kon betalen. De schuldeiser was onderweg om haar twee zonen mee te nemen om te verkopen als slaven.

„Door een wonder, stelde [de profeet] Elia haar in staat een grote hoeveelheid olie te verkrijgen. En hij zei tot haar:

“Ga heen, verkoop de olie en betaal uw schuld, en leef” (Algemene conferentie, april 1957).

„Betaal uw schuld en leef” (2 Kon. 4:7). Wat een wijze raad voor ons, tegenwoordig! Denk eraan dat de wijsheid van God de mens als dwaasheid voor mag komen, maar de belangrijkste les die we in de sterfelijkheid kunnen leren is dat wanneer God spreekt en de mens gehoorzaam, het altijd goed zal gaan met de mens.

Wij moeten ook voor ogen houden dat het beste welzijnsstelsel zou zijn als ieder gezin een jaarvoorraad had van het benodigde voedsel, kleding, en indien mogelijk, ook de andere levensbehoeften. In de vroegchristelijke kerk schreef Paulus aan Timotheüs: „Wie niet zorgt voor eigen familie en zelfs niet voor het eigen gezin, heeft het geloof verloochend en is erger dan een ongelovige” (1 Tim. 5:8; Willibrord-vertaling).

Het is onze heilige plicht voor ons gezin te zorgen. Vaak kunnen we waarnemen dat ouders verwaarloosd worden. Maar al te vaak voorzien de kinderen niet in de emotionele, sociale behoeften, en soms zelfs niet in de materiële levensbehoeften van hun ouders op leeftijd. Dit mishaget de Heer.

Het beginsel van het welzijnsstelsel van de Heer omvat het gebruik van de tijd, de ta-

President Ezra Taft Benson en president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

lenten, de vaardigheden, het mededogen, en de donatie van materialen en geldmiddelen van de getrouwe kerkleden. Deze hulpbronnen staan de bisschop bij het helpen van hen die in nood zijn, ter beschikking. Onze bisschoppen hebben de taak te leren hoe zij op de juiste manier van deze hulpbronnen gebruik kunnen maken.

Laat mij in het kort vijf algemene richtlijnen aan u geven:

1. De bisschop dient volgens het gebod van de Heer te weten wie arm is en in hun behoeften te voorzien.
2. De bisschop gebruikt bij het zorgen voor de behoeftigen gezond verstand, inzicht, en mededogen. Hij dient ervoor te zorgen dat alles in balans blijft. Het juiste gebruik van de hulpbronnen van de kerk is zijn heilige taak.
3. Zij die welzijnshulp ontvangen, dienen, in zoverre zij daartoe in staat zijn, te werken voor wat zij ontvangen.
4. De hulp die de bisschop verstrekt dient tijdelijk te zijn en niet permanent.
5. De bisschop helpt met het voorzien in eerste levensbehoeften. Hij voorziet niet in mogelijkheden voor een bepaalde levensstijl, maar in de werkelijke levensbehoeften.

Laat mij dit illustreren met een heilige ervaring. Zij, die in nood verkeerden, werden gezegend toen al deze richtlijnen toegepast werden.

Toen ik bisschop was, bezocht ik op een koude winterdag een ouder echtpaar dat in een tweekamerwoning gehuisvest was. De bescheiden woning werd door een klein kolenskachelte verwarmd. Toen ik de woning naderde, kwam ik buiten de 82 jaar oude echtgenoot tegen die, met zijn oude lichaam voorovergebogen in de sneeuwvlagen een paar natte kolen aan het verzamelen was – de laatste resten van zijn kolenvoorraad. Ik hielp hem met deze voor hem zware taak, maar besloot meer te doen.

Ik bad en dacht na, op zoek naar een oplossing. Beetje voor beetje kreeg ik inspiratie. We hadden in de wijk een werkeloze timmerman. Hij had geen brandstof maar was te trots om het steenkoolgruis in ontvangst te nemen dat hij nodig had om zijn kachel te laten branden en zijn huis warm te houden. Ik zei tegen de timmerman dat ik een manier wist waarop hij kon werken voor de hulp die hij ontving. Zou hij een kolschuurtje willen bouwen voor een echtpaar in nood? „Vanzelfsprekend,” zei hij.

Maar waar moesten we nu de materialen vandaan halen? Ik benaderde de eigenaren van een plaatselijke houthandel waar we vaak ons materiaal kochten. Ik herinner me dat ik tegen hen zei: „Zouden jullie ervoor voelen op deze winterdag wat zonlicht in je ziel te brengen?” Hoewel ze niet precies wisten wat ik bedoelde, waren ze bereid te helpen. Hun werd gevraagd hout en ijzer-

waren voor het kolenschuurtje te bij te dragen.

Na enkele dagen was het project voltooid. Ze vroegen mij om het resultaat te bezichtigen. Het was een mooi kolenschuurtje geworden, afgewerkt met een prachtig laagje grijze verf. De timmerman, een hogepriester, getuigde dat hij zich zelfs echt geïnspireerd had gevoeld bij het werken aan dit bescheiden schuurtje.

Mijn oudere vriend streek in een duidelijk waardierend gebaar over de muur van het stevige bouwwerkje. Hij wees me op de brede deur, de glimmende scharnieren en opende toen de deur om mij de voorraad droge kolen te laten zien waarmee het schuurtje gevuld was. Op emotionele toon zei hij, met woorden die mij altijd dierbaar zullen zijn: „Bisschop, kijk eens naar het mooiste kolenschuurtje dat iemand ooit bezeten heeft.” De schoonheid werd alleen nog overtroffen door de voldoening in het hart van degene die het gebouwd had. En de bejaarde ontvanger werkte dagelijks in het kerkgebouw van de wijk – hij stofte de banken af, zoog met een stofzuiger het vuil van de lopers in de kapel en legde de zangboeken netjes. Ook hij werkte voor wat hij had ontvangen.

Weer had het welzijnsplan van de Heer zijn kinderen gezegend.

Moge onze Vader in de hemel de priesterschap van deze kerk leiden, zodat wij de openbaring van de Heer aan de profeet Joseph zullen gederen, waarin ons opgedragen wordt: „Gedenkt in alle dingen de armen en de behoeftigen, de zieken en de lijdenden, want hij, die deze dingen niet doet, is Mijn discipel niet” (LV 52:40).

Wij komen ervoor in aanmerking zijn discipelen genoemd te worden als wij luisteren naar de raad die Jesaja gaf toen hij de ware vasten beschreef, de geest en de belofte van het welzijnswerk:

„Is het niet, dat gij voor de hongerige uw brood breekt, en arme zwerfelingen in uw huis brengt, ja, als gij een naakte ziet, dat gij hem bekleedt en u niet onttrekt aan eigen vlees en bloed? Dan zal uw licht doorbreken als de dageraad en uw wond zich spoedig sluiten; uw heil zal voor u uit gaan, de heerlijkheid des Heren zal uw achterhoede zijn. Als gij dan roept, zal de Here antwoorden; als gij om hulp roept, zal Hij zeggen: Hier ben Ik (. . .)

„En de Here zal u voortdurend leiden, in u dorre streken verzadigen (. . .) dan zult gij zijn als een besproeide hof en als een bron, waarvan het water niet teleurstelt” (Jes. 58:7–9, 11).

Dat dit onze zegening mag zijn, is mijn gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen.

□

Tot de bisschoppen in de kerk

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

„U bent geroepen, geordend en aangesteld als herders over de kudde. U bent begiftigd met onderscheidingsvermogen, met het vermogen om te oordelen met liefde zodat u een zegen in hun leven kunt zijn. Terwijl u dat doet zult u ook uw eigen leven tot zegen zijn.”

W^e hebben net mogen luisteren naar president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium. President Benson, die vanochtend bij de opening van de conferentie zo'n prachtige boodschap aan ons heeft gegeven, heeft laten weten dat hij vanavond niet tot ons zal spreken. Wij zijn vereerd met zijn aanwezigheid en zeggen dat we veel van hem houden en dat we hem als broeders in de priesterschap trouw zijn. Hij heeft mij gevraagd nu tot u te spreken. Mijn geliefde broeders in de priesterschap, ik kijk naar uw gezichten zoals u hier met duizenden bijeen bent in de tabernakel op Temple Square in Salt Lake City. Dit prachtige oude gebouw zit helemaal vol. Dan besef ik ook dat er nog tienduizenden zijn zoals u, die in verschillende kerkgebouwen over heel Amerika en andere delen van de wereld bij elkaar zijn. Ik zie de grote kracht die kan voortkomen uit onze eenheid. Er is heel weinig dat we niet kunnen volbrengen als we maar eensgezind vooruit gaan.

Ik voel de kracht die van de gezinnen uitgaat waar u, broeders, presideert als waardige echtgenoten en vaders en waar jullie, jongens, wonen als zonen die gezegend zijn met het Aäronische priesterschap. Ik ben dankbaar voor uw geloof en gebeden, voor uw trouwheid en liefde, voor uw standvastigheid en uw toewijding. U bent een groot getuigenis voor de waarheid en de waarde van dit werk. Op de hele aarde is er niets wat hiermee vergeleken kan worden: honderdduizenden mannen die allemaal een verschillende taal spreken, maar die allemaal geordend zijn tot het priesterschap van God om met gezag in zijn heilige naam te kunnen spreken.

Ik kan me nog herinneren dat president J. Reuben Clark jr., raadgever in het Eerste Presidium, achter deze kathedraal stond en smeekte om eenheid in de priesterschap. Ik denk niet dat hij ons vroeg onze eigen identiteit op te geven en een robot te worden. Ik ben ervan overtuigd dat hij ons niet vroeg zelf niet meer na te denken, te mediteren of af te wegen als personen. Ik denk dat hij ons vertelde dat, als we mee willen helpen het werk van God vooruit te doen gaan, we allemaal dezelfde overtuiging in ons hart moeten meedragen over de grote fundamentele waarheden van ons geloof, waaronder: de waarheid en de redelijkheid onderkennen van het eerste visioen zoals dat verslag van die unieke gebeurtenis staat opgetekend in de geschiedenis van Joseph Smith. Ook de waarheid en de redelijkheid erkennen van het Boek van Mormon, als een stem die uit het stof spreekt tot een getuigenis van Jezus de Christus, een oud verslag geschreven door geïnspireerde profeten en in deze bedeling van de volheid der tijden door de gave en macht van God voortgebracht. Het spreekt van de waarachtigheid en macht van het priesterschap dat hersteld werd onder de handen van hen die het vanouds beza-

ten, Johannes de Doper wat betreft het Aäronische priesterschap en Petrus, Jakobus en Johannes wat betreft het Melchizedekse priesterschap. Als we willen meehelpen bij het vooruit doen gaan van het werk des Heren, moeten we er allemaal in ons hart van overtuigd zijn dat de gevolgen van de verordeningen en verbonden van dit werk eeuwig en eeuwigdurend zijn. We moeten er van overtuigd zijn dat dit koninkrijk op aarde werd gevestigd door middel van de profeet Joseph Smith en dat elke man die hem opgevolgd is in het ambt van president, een profeet van de levende God was en is. Op ons rust de verplichting om het evangelie na te leven en te onderwijzen zoals dat door de huidige profeet aan ons wordt onderwezen en uitgelegd. Als we met z'n allen één zijn in deze zeer fundamentele zaken dan zal dit werk blijven groeien in macht en kracht en zal het de hele wereld ten goede beïnvloeden. Daarvan ben ik van overtuigd en leg ik een plechtig getuigenis af.

Vanavond wil ik met u spreken over de bisschoppen in de kerk. Velen van hen zijn hier vanavond aanwezig.

Een jongeman zei eens tegen me: „Hoor u ook bij een wijk en heeft u ook een bisschop?” Ik antwoordde: „Natuurlijk”. Hij vroeg toen: „Gaat u ook naar de tiendevereffening met uw eigen bisschop in uw eigen wijk?” Ik antwoordde hem dat ik dat inderdaad doe. Hoewel ik dien als lid van het Eerste Presidium van de kerk behoor ik toch verantwoording af te leggen bij mijn eigen bisschop zoals elke andere man of vrouw in deze kerk dat ook heeft te doen bij zijn of haar eigen bisschop of gemeentepresident.

Dat verbaasde hem. Ik was verbaasd over het feit dat hij zelfs zulke vragen stelde. Ik dacht aan het geniale patroon van het werk van de Heer en de wijsheid in de organisatie van zijn kerk. Ik heb President Benson met genegenheid over zijn eigen bisschop horen spreken. Ik voel me verwant met mijn eigen bisschop. Ik hoop dat u dat gevoel ook allemaal heeft.

Er zijn meer dan elfduizend bisschoppen in de kerk. Elk van hen is een man die geroepen is door de geest van profetie en openbaring. Hij is aangesteld en geordend door het opleggen van handen. Elk van hen bezit de sleutelen van presidentschap over zijn wijk, elk van hen is hogepriester, de presiderende hogepriester van zijn wijk. Elk van hen heeft een enorme verantwoordelijkheid wat betreft zijn rentmeesterschap. Zij zijn allemaal als een vader voor hun leden.

Niet één van hen wordt betaald voor zijn diensten. Niet één bisschop krijgt voor zijn werk als bisschop een vergoeding van de kerk.

De vereisten voor een bisschop zijn he-

dentendage dezelfde als in de dagen van Paulus, die aan Timoteüs het volgende schreef:

„Een opziener dan moet zijn onbesproken, de man van één vrouw, nuchter, bezadigd, beschaafd, gastvrij, bekwaam om te onderwijzen;

„Niet aan de wijn verslaafd, niet opvliegend, (d.w.z. geen bullebak of een driftig iemand), maar vriendelijk, niet strijdlustig of geldzuchtig;

„een goed bestierder van zijn eigen huis, die met alle waardigheid zijn eigen kinderen onder tucht houdt;

„indien echter iemand zijn eigen huis niet weet te bestieren, hoe zal hij voor de gemeente Gods zorgen?

„Hij mag niet een pas bekeerde zijn, opdat hij niet door opgeblazenheid in het oordeel des duivels valle” (1 Timoteüs 3:2–6).

In zijn brief aan Titus voegt Paulus er nog eens het volgende aan toe: „een opziener moet onberispelijk zijn als een beheerder van het huis Gods; . . .

„zich houdende aan het betrouwbare woord naar de leer, zodat hij ook in staat is te vermanen op grond van de gezonde leer en tegensprekers te weerleggen.” (Titus 1:7, 9).

Deze woorden beschrijven op uitstekende wijze een bisschop in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen in onze tijd.

In het leven van de bisschop van de wijck waar ik in opgroeiende zag ik deze elementen allemaal terug. Hij diende een kwart eeuw als bisschop. De wijck die hij presideerde had meer dan 1100 leden. Maar op de een of andere manier kende hij ons allemaal en hield van ons. Hij was onze vriend en onze raadgever, onze presiderende ambtenaar, onze vertrouwensman, onze leraar. Hij kende ons jongens bij onze voornaam en sprak ons zo ook aan. Wij zeiden eerbiedig „bisschop” tegen hem. Hij was geen tiran die met harde hand regeerde. Hij lachte met ons mee. Hij leefde met ons mee. Hij begreep ons en dat wisten we. We wisten ook dat hij van ons hield.

Sinds die tijd heb ik nog andere bisschoppen meegemaakt. Het waren mannen met een gevarieerde achtergrond. Ze verschil-

den in hun persoonlijkheid en karakter. Maar het waren allemaal prachtige mannen, toegewijd aan hun werk en de mensen in de wijck.

Laat me nu iets rechtstreeks tot de duizenden bisschoppen zeggen die hier vanavond aanwezig zijn. Ik wil u eerst zeggen dat ik van u houd om uw onkreukbaarheid en goedheid. *U moet onkreukbare mannen zijn.* U moet een voorbeeld zijn voor de gemeenten waarover u gesteld bent. U moet op een hoger plateau staan zodat u anderen kunt helpen omhoog te klimmen. U moet absoluut eerlijk zijn, want u gaat over de fondsen van de Heer, de tienden van de leden, de vastengaven die komen van hun vasten en de andere bijdragen die zij betalen uit hun vaak beperkte middelen. Hoe groot is uw verantwoordelijkheid als diegenen die gesteld zijn over de fondsen van de Heer.

Uw goedheid moet als een bak zijn voor uw mensen. Uw zedelijke normen moeten smetteloos zijn. U kunt geconfronteerd worden met de listen van de tegenstander, omdat hij weet dat als hij u kan vernietigen hij een hele wijck een slag kan toebrengen. U hebt geïnspireerde wijsheid nodig bij al uw betrekkingen, zodat anderen zelfs niet de schijn van morele zonde in u kunnen ontdekken. U kunt niet toegeven aan de verleiding om pornografische lectuur te lezen, of pornografische films te bekijken, ook niet om pornografische video's te bekijken, zelfs niet in de beslotenheid van uw eigen woonkamer. Uw morele kracht moet zodanig zijn dat, indien u ooit gevraagd wordt te oordelen over de twijfelachtige zeden van anderen, u dit kunt doen zonder zelf enig compromis te hoeven te sluiten of uzelf in verlegenheid te brengen.

U kunt uw ambt als bisschop niet gebruiken om uw eigen zakelijke belangen te bevorderen. Dit om te voorkomen dat als er iets op financieel gebied mis gaat, men u er niet van kan beschuldigen dat u anderen heeft overgehaald iets verkeerd te doen.

U kunt beslist niet schipperen met uw waardigheid als gewone rechter in Israël. Het is een ontzagwekkende en zeer grote verantwoordelijkheid om als rechter over de mensen gesteld te worden. Soms moet u oordelen of zij lid van de kerk kunnen blijven, een oordeel vellen over hun waardig zijn om het huis des Heren te betreden. Oordelen of zij waardig zijn om het priesterschap te ontvangen, waardig zijn om te onderwijzen of te dienen als ambtenaren en ambtenaressen in de organisaties van de kerk. U moet beoordelen of zij in aanmerking komen voor hulp via het vastengavenfonds van de leden in tijden van nood en andere goederen uit het magazijn voor de bisschoppen. Niet één van hen voor wie u ver-

antwoordelijk bent, mag honger lijden of niet genoeg kleren hebben of geen onderdak, hoewel ze soms terughoudend zullen zijn om u erom te vragen. U moet iets van de omstandigheden kennen van alle leden van de kudde die u presideert.

U moet hun raadgever zijn, hun trooster, hun anker in tijden van verdriet en tegenslagen. U moet sterk zijn met die kracht die van de Heer komt. U moet wijs zijn met die wijsheid die van de Heer afkomstig is. Uw deur moet open staan zodat u hun geroep kunt horen en uw rug moet sterk genoeg zijn zodat u hun lasten kunt dragen. Uw hart moet zo gevoelig zijn dat u hun behoeften kunt beoordelen, uw liefde moet als die van God zijn, voldoende diep en sterk om ook te houden van hen, die kritiek hebben en het verkeerde doen. U moet geduldig zijn, u moet willen luisteren, zelfs als dat vele uren kost. Voor sommigen bent u de enige tot wie zij zich kunnen wenden. U moet er zijn als elke andere hulpbron opgedroogd is. Sta me toe u een paar regels voor te lezen van een brief die naar een bisschop werd gestuurd.

„Geliefde bisschop:

„Het is al bijna twee jaar geleden dat ik u wanhopig om hulp vroeg. Op dat moment stond ik op het punt zelfmoord te plegen. Ik had niemand meer naar wie toe kon gaan om hulp, ik had geen geld, geen baan en geen vrienden. Ik was mijn huis kwijt en had geen onderdak. De kerk was mijn laatste hoop”.

„Zoals u weet had ik de kerk op mijn zeventiende verlaten en ik had zo 'n beetje elke regel en elk gebod dat er maar bestond, overtreden in mijn jacht naar geluk en vervulling. In plaats van geluk werd mijn leven vervuld met ellende, wanhoop en angst. Er was geen hoop of toekomst voor me. Ik smeekte God zelfs me te laten sterven, om me uit m'n ellende te verlossen, maar zelfs Hij wilde me niet hebben. Ik had het gevoel dat ook Hij me had afgewezen.

„Dat was het moment dat ik me tot u en de kerk wendde.

U luisterde vol begrip, u gaf raad, u leidde me, u hielp me.

Ik begon te groeien en kreeg meer kennis en begrip van het evangelie. Ik merkte dat ik bepaalde fundamentele veranderingen in mijn leven moest aanbrengen, die heel moeilijk waren, maar dat ik toch de kracht en de eigenwaarde kreeg om het ook te kunnen doen”.

„Ik merkte dat als ik het evangelie naleefde en me bekeerde, ik niet meer bang was. Ik werd vervuld met een innerlijke vrede. De donkere wolken van angst en wanhoop verdwenen. Dankzij de verzoening werden mijn zwakheden en zonden me vergeven door de liefde die Jezus Christus voor mij heeft”.

„Hij heeft me gezegend en me versterkt. Hij heeft wegen voor me geopend, heeft me de weg gewezen en heeft me voor het kwade behoed. Ik merkte dat terwijl ik elke moeilijkheid overwon, mijn zaken begonnen te groeien, wat goed was voor mijn gezin en mijzelf het gevoel gaf dat ik werkelijk iets tot stand had gebracht”.

„Bisschop, u heeft mij de afgelopen twee jaar begrip en ondersteuning gegeven. Het punt waar ik nu ben zou ik nooit bereikt hebben als u niet zo'n geduld met me had gehad en niet zoveel van me had gehouden. Dankuwel voor wat u bent als dienstknecht van de Heer, gewillig om mij te helpen, een kind dat aan het dwalen was.

U staat als wachter op de toren van de wijk, die u president. In die wijk zijn veel leraren. Maar u moet onder hen de hoofdleraar zijn. U moet erop toezien dat er geen valse leer onder de leden binnensluipt. U moet er voor zorgen dat hun getuigenis en geloof groeit, dat hun gerechtigheid en onkreukbaarheid groeit en hun instelling van dienstbaarheid groeit. U moet ervoor zorgen dat hun liefde voor de Heer toeneemt en tot uitdrukking komt in een grotere liefde voor elkaar.

U moet degene zijn aan wie ze iets kunnen bekennen, diegene, die hun diepste geheimen kent, maar die hun vertrouwen nooit schendt. Uw gesprekken met hen zijn onschendbaar, dat wil zeggen dat op geen enkele wijze anderen daar kennis van mogen nemen. U zult soms in de verleiding komen om er toch iets over te vertellen. U mag daar beslist niet aan toegeven.

U president als persoon over de Aäronische priesterschap van de wijk. U bent hun leider, hun leraar, hun voorbeeld, of u dat nu wilt of niet. U bent de presidenterende hogepriester, de vader van de wijk, die geroepen kan worden om een bemiddelaar te zijn als er meningsverschillen zijn, als verdediger van hen die aangeklaagd worden.

U president in vergaderingen waar de leer wordt onderwezen. U bent verantwoordelijk voor de geestelijke sfeer van deze vergaderingen en voor de bediening van het avondmaal aan de leden, opdat zij die de naam des Heren op zich genomen hebben, zich allemaal de heilige verbonden en verplichtingen zullen herinneren, die zij op zich genomen hebben.

U moet zich opwerpen als de sterke vriend van de weduwen en wezen, de zwakken en hulpbehoevende, de hulpelozen en hen die aangevallen worden.

Het geluid van uw bazuin moet duidelijk en onduidelijk zijn. In uw wijf staad u aan het hoofd van het leger van de Heer. U leidt hen naar de overwinning over zonde, onverschilligheid en afvalligheid.

Ik weet dat het werk soms moeilijk is. U heeft nooit genoeg uren tot uw beschikking waarin u alles gedaan kunt krijgen. U krijgt zoveel telefoontjes. U moet ook nog andere dingen doen. Dat is waar. U mag uw werkgever ook niet tekort doen als het gaat om uw tijd en energie waar hij ook recht op heeft.

U mag uw gezin ook niet tekort doen en minder tijd aan hen besteden dan waar zij recht op hebben. De meesten van u hebben intussen echter al gemerkt, dat als u om goddelijke leiding vraagt, u gezegend wordt met wijsheid die de uwe te boven gaat en kracht en bekwaamheden waarvan u niet vermoedde dat u die bezat. Het is wel degelijk mogelijk uw tijd zo in te delen dat u noch uw werkgever, noch uw gezin, noch uw kudde tekort doet.

God zegene de bisschoppen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Soms heeft u misschien de neiging om een beetje te klagen over de lasten van uw ambt. Maar u kent ook de vreugde die dat dienstbetoon u geeft. Misschien is de last af en toe wat zwaar, maar u weet ook dat dit het belangrijkste, het fijnste en het meest voldoendegevende werk is dat u ooit heeft gedaan. U weet dat u het in uw macht heeft om richting te geven aan het leven van jongemannen, u heeft het recht om aanbevelingen te doen voor een zending, u heeft de macht om de deur van de tempel te openen voor uw mensen, dat het uw roeping is om de hongerigen te voeden, de naakten te kleden en hen die in nood verkeren te helpen. U heeft de verplichting om te onderwijzen en te leiden en te inspireren, u dient te oordelen in billijkheid en waarheid en toe te wijzen met liefde en begrip, in naastenliefde en geloof.

Ik dank de Heer voor u. Ik dank de Heer voor de goede bisschoppen in deze kerk over de hele wereld. Ik bid voor u, alle elfduizend. Ik smeeek u om sterk te zijn. Ik smeeek u om pal te staan voor de waarheid. Ik smeeek u om op geen enkele wijze te schippen met uw eigen leven of met de doelen die u stelt voor anderen. Hoewel u lange, vermoeiende dagen maakt, moge uw rust zoet zijn en moge u dië vrede kennen die slechts van God komt voor hen die Hem dienen door middel van dienstbaarheid aan zijn kinderen.

Ik denk weer aan de bisschop uit mijn jeugd. Hij was erbij toen mijn goede vader me een naam en een zegen gaf. Hij was degene die met me sprak en me waardig vond om gedoopt te worden in de kerk van de Heer. Hij sprak met me en vond me waardig tot diaken geroend te worden. Hij was het die me voor mijn eerste roeping in de kerk riep, als lid van het presidium van het

diakenenquorum. Hij presideerde het priestersquorum waar ik eens lid van was. Hij beval me aan bij de ringpresident als zinde waardig om het Melchizedekse priesterschap te ontvangen. Hij beval me aan bij de president van de kerk als iemand die waardig was om te dienen als zending. Hij was het die me bij mijn terugkeer welkom heette en die mijn tempelaanbeveling ondertekende toen ik waardig was om in het huis des Heren te trouwen.

Hij werd oud in zijn dienst als bisschop en stierf en ik had de eer om bij zijn begrafenis te mogen spreken. De kapel waar hij zo lang had gepresideerd, was tot de laatste plaats bezet. Ik sprak uit mijn hart, het hart van een jongen met wie hij vriendschap had gesloten en die hij had geholpen. Ik sprak uit het hart van een jongeman die hij raad had gegeven en die hij leiding had gegeven, uit de ervaring van een volwassene wiens leven hij op vele manieren tot zegen was geweest.

Ik gebruik van de kracht en de goedheid van de bisschoppen van deze kerk. Ik breng hulde aan hun raadgevers die hen helpen en allen die onder hun leiding dienen ten gevolge van de roepingen die van hen uitgaan. Ik roep de zegen van de Heer over u, goede mannen, af, dat u sterk en vitaal zult zijn en de dagelijkse lasten zult dragen. Dat u wijsheid van God zult ontvangen bij het oordelen in de gevoelige en netelige situaties waar u mee te maken heeft. Dat u een mild hart zult hebben als u tegemoet komt aan de behoeften van de armen, dat u zult oordelen, niet zoals de mensen dat doen, maar met die wijsheid die van omhoog komt. Dat u met het verstriken der jaren in uw hart die zoete voldoening zult smaken die komt met het weten dat u de Heer getrouwd hebt gediend door middel van het dienstbetoon dat u aan zijn kinderen hebt betoond.

Er komt een dag dat u ontheven zult worden. Dat zal u verdriet doen. Maar de dankbaarheid van de leden zal u een troost zijn. Zij zullen u nooit vergeten. Zij zullen zich u herinneren en met veel waardering in de komende jaren over u spreken, want van alle kerkambtenaren staat u hen het meest na. U bent geroepen, geroend en aangesteld als herders over de kudde. U bent begiftigd met onderscheidingsvermogen, met het vermogen om te oordelen, met liefde zodat u een zegen in hun leven kunt zijn. En terwijl u hier mee bezig bent, zult u ook uw eigen leven tot zegen zijn.

Ik gebruik van de goddelijke aard van uw roeping en van de voortreffelijke wijze waarop u die vervult. Dat u, uw raadgevers, uw echtgenotes en uw kinderen gezegend zullen worden, terwijl u de kinderen van de Heer dient, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De genezende macht van Christus

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

„Als leden van de kerk van Jezus Christus is het aan ons te genezen, wij hebben de plicht de wonden te verbinden en de pijnen van lijdenden te verlichten.“

Mijn broeders en zusters, Ik wil u iets vertellen wat mij onlangs is overkomen. Wij waren in de stad Bacolod op het eiland Negros Occidente, in de Filippijnen. Daar ontmoette ik iemand die ik in jaren niet gezien had.

Het was heet, zoals het altijd heet is in Bacolod, het eens florerende centrum van de suikerindustrie. Mijn vriend droeg een overhemd met korte mouwen en een donkere broek, zijn schoenen glommen. Hij was er met zijn aantrekkelijke vrouw, Marva. Ik vroeg: „Victor Jex, wat doe jij hier?“

Hij glimlachte en antwoordde: „We doen het werk van de Heer. We helpen de mensen. We zijn zendingelingen.“

„Waar woon je?“
„In een huisje in Iloilo op het eiland Panay. Wij zijn met de veerboot naar de conferentie gekomen.“

Mijn gedachten gingen terug naar de laatste keer dat ik te gezien had, een paar

jaar geleden. Toen bewoonden ze een mooi huis in Scarsdale (New York). Hij was een geslaagd en gerespecteerd chemicus, met een doctorstitel in chemische technologie. Hij werkte voor een van de multi-nationals in New York. Hij stond aan de wieg van een produkt dat nu wereldwijd verkocht wordt, waarmee miljoenen mensen bekend zijn en waar zijn bedrijf een miljoenenwinst mee gemaakt heeft.

Hij had een prima salaris en stond hoog in aanzien.

Hij was ook president van de Ring Yorktown van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij gaf leiding aan vele getrouwe kerkwerkers in de wijken van zijn ring, van wie er velen elke dag van en naar New York forensen, waar zij hoge en verantwoordelijke posities bekleden in grote Amerikaanse ondernemingen. Hij was hun kerkleider.

Nu was hij met pensioen. Hij en zijn vrouw hadden hun mooie huis verkocht, de meubels aan hun kinderen gegeven en het overige aan anderen afgestaan. Zij hadden hun auto's en al het andere verkocht, met uitzondering van hun kleding, hun fotobooks en hun familiehistorische verslagen. Zij wilden de Heer en zijn kerk dienen door op eigen kosten daarheen te gaan waar zij naar toe zouden worden gestuurd. Nu waren zij werkzaam in het Zendingsgebied Bacolod Filippijnen, onder de geweldige, vriendelijke, bruine mensen aldaar. De werkloosheid is daar groot en er is veel ellende. Maar waar broeder en zuster Jex gaan, weten zij het raat te raken van hen onder wie zij werkzaam zijn.

Zij zijn daar om het lijden te verzachten, om het evangelie van Christus te onderwijzen, om moed, kracht, hoop en geloof te schenken. Zij zijn daar om wonden van mis-

vating en onenigheid te genezen. Zij zijn die zieken tot zegen en helpen de gefrustreerden. Hun glimlach werkt aanstekelijk, hun lach hoort men graag. Zij wonen onder de armen, verheffen zich niet boven hen, maar helpen anderen juist weer op de been.

Deze voormalige chemicus en zijn charmante metgezel uit New York zijn in de dienst van de Heiland. Zij geven hun tijd, hun middelen en hun liefde om de mensen die ontmoedigd zijn en hun hulp nodig hebben tot zegen te zijn en genezing te schenken. Hier hebben we dan een gepensioneerde New Yorker, een geleerd en geslaagd man, die woont in een huis zonder gemakken, een eenvoudige woning die zou passen in de woonkamer van zijn vorige huis.

Hij en zijn vrouw zijn daar, met anderen van hun soort. Zij maken deel uit van een groep opmerkelijke en toegewijde oudere zendingsechtparen die de behoeften van mensen met talrijke problemen proberen te lenigen. Zij worden er niet voor betaald. Zij bezekigen alles zelf. Rijkdom zegt hun weinig. Zoals gezegd, verkochten zij alles wat zij hadden toen zij naar de Filippijnen gingen. Zij blijven daar zolang als hun zending duurt. Dan willen ze weer op zending. Zij genezen de mensen, in dienst van de Meester-genezers.

Ik heb sindsdien veel nagedacht over de genezende macht van Christus. Hij was het die zei: „Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed“ (Joh. 10:10). In een wereld van ziekte en verdriet, van spanning, jaloezie en hebzucht, is er veel te genezen om een overvloedig leven mogelijk te maken.

De profet Maleachi verklaarde: „Voor u, die mijn naam vrees, zal de zoon der gerechtigheid opgaan, en er zal genezing zijn onder haar vleugelen“ (Mal 4:2).

Maleachi's profetie is in vervulling gegaan. Jezus, de Zoon van God, is naar de aarde gekomen met macht over leven en dood. Hij genas de zieken, opende de ogen van de blinden, liet de verlamden lopen, en wakte de doden op. Hij was de man van wonderen die rondging, „weldoende en genezende allen“ (Hand. 10:38).

„Hij kwam dan weder te Kana in Galilea, (...) En er was te Kafarnaüm een hoveling, wiens zoon ziek was.“

„Toen deze hoorde, dat Jezus uit Judea naar Galilea gekomen was, ging hij tot Hem en verzocht Hem te komen en zijn zoon te genezen; want deze lag op sterven. (...) „Jezus zeide tot hem: Ga heen, uw zoon leeft! De man geloofde het woord, dat Jezus tot hem sprak, en ging heen.“

„En reeds terwijl hij afdaalde, kwamen zijn slaven hem tegemoet en zeiden, dat zijn kind leefde“ (Joh. 4:46-47, 50-51).

Beeld van Moroni op de Salt Lake-tempel.

Di tweede wonder dat de Meester ver-richtte, werd gevolgd door andere gene-zingen.

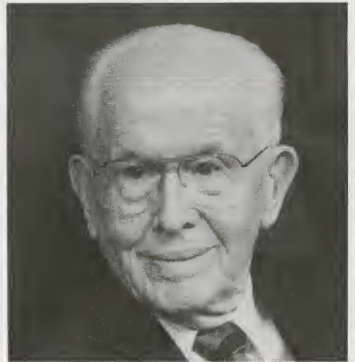
Christus genas met de macht Gods die in Hem was. Die macht gaf hij aan zijn gekozen discipelen, zeggende: „Ik zal u de sleutels

geven van het Koninkrijk der hemelen” (Matt. 16:19).

Diezelfde macht is in deze tijd hersteld, door het opleggen van de handen van Petrus, Johannes en Jakobus, die haar van de Heer zelf hadden ontvangen. Zij bevestigden haar op Joseph Smith, de profeet van deze bedeling. Wij bezitten haar nu. Velen onder u, die bekend zijn met de geschiedenis van de kerk, hebben het verslag van Wilford Woodruff gelezen over de gebeurtenissen op 22 juli 1839. Dat wil ik nu graag aanhalen.

Nauvoo was in die tijd een ongezonde en drassige plaats. Er heerste veel ziekte. Ook Joseph lag ziek. Maar vervuld van de Geest stond hij op van zijn ziekbed en genas de zieken in Nauvoo. Daarna stak hij de rivier over naar de nederzetting Montrose (Iowa). Ik lees nu voor uit het verslag van ouderling Woodruff:

„Het eerste huis dat hij bezocht was dat van ouderling Brigham Young, president van het Quorum der Twaalf, die ziek lag. Joseph genas hem. Hij stond op en vergezelde de profeet op zijn tocht naar andere zieken. Zij brachten een bezoek aan ouderling W. Woodruff, en ook aan de ouderlingen Orson Pratt en John Taylor, die allen in Montrose woonden. Ook zij vergezelden hem. De volgende die zij aandeden was Elijah Fordham, wiens laatste uur, zo dacht men, was geslagen. Toen de mannen de kamer binnengingen, liep de profeet van God op de stervende man toe, pakte zijn rechterhand en sprak hem toe; maar broeder Fordham reageerde niet, glazig staarde hij voor zich uit en leek zich niet bewust van wat erom hem heen gebeurde. Joseph hield zijn hand vast en keek langdurig in zijn ogen. Al snel zagen de aanwezigen een gelaatsverandering bij Fordham. Hij kon weer zien, en toen Joseph vroeg of hij hem kende, fluisterde hij zachtjes: ‚Ja.‘ Joseph vroeg hem of hij geloof had om genezen te worden. Hij antwoordde: ‚Ik ben bang dat het te laat is; als je eerder was gekomen, was ik denk ik wel genezen.‘ De profeet zei: ‚Geloof je in Jezus Christus?‘ ‚Ja-zeker,‘ antwoordde hij met onvaste stem. Joseph ging rechtop staan, waarbij hij nog steeds zijn hand vasthield, en sprak met luide stem: ‚Broeder Fordham, ik gebied u in de naam van Jezus Christus op te staan van uw ziekbed en gezond te zijn.‘ Zijn stem was als de stem van God, en niet van een mens. Het leek alsof het huis op zijn grondvesten schudde. Broeder Fordham stond op van zijn bed en was onmiddellijk gezond. Zijn voeten waren in compressen verpakt, welke hij aftrapte, waarna hij zich aankleedde, een kom brood met melk at, en met de profeet de straat opging” (geciteerd in *Essentials in Church History*, van Joseph Fielding

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Status per oktober 1989

Het Eerste Presidium

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever

President Ezra Taft Benson

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever

Raad der Twaalf

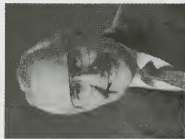
Howard W. Hunter

Boyd K. Packter

Marvin J. Ashton

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

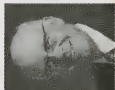
Dean L. Larsen

Marion D. Hales

Wm. Grant Bangerter

Robert L. Backman

Hugh W. Pinnock

James M. Paquin

J. Richard Clark

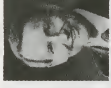
Overige leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Harman Rezac, Jr.

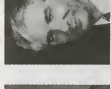
Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Peegar

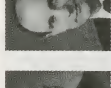
J. Thomas Fyans

Akeyo Y. Komatsu

Gene R. Cook

Charles Oiler

Wilson R. Bradford

George P. Lee

Carlos E. Asay

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Roydon G. Demick

Robert E. Wells

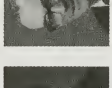
F. Ernie Bagoche

Yoshitko Kiyuchi

Ronald E. Poelman

Dennis A. Cumbert

Rex C. Reeve

F. Burton Howard

Ted E. Bownerton

Jacob H. Goodkind

Angel Abner

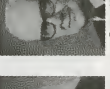
John K. Carmack

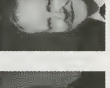
Russell C. Taylor

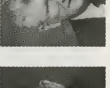
Robert B. Hulsebison

Doreen Harris

Spencer H. Gibson

Philp T. Sonntag

John Sonnenberg

F. Arthur Key

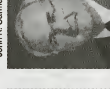
Keith W. Wilcox

Victor L. Brown

H. Burke Peterson

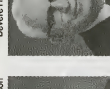
Hans B. Pfingger

Waldo P. Call

Hello B. Camargo

H. Verlen Andersen

George L. Cannon

Francis M. Gibbons

Gardner H. Russell

George R. Hill III

John R. Lusater

Douglas J. Martin

Alexander B. Morrison

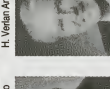
L. Aldin Porter

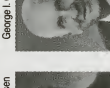
Glen L. Rood

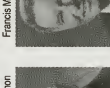
Douglas H. Smith

Lynn A. Sorenson

Robert E. Sackley

L. Loren Kendrick

Monte J. Brough

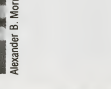
Albert Choules, Jr.

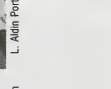
Loyd F. George

Gerald E. Melchin

Sterling W. Sill

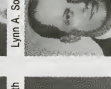
Bernard P. Bloodbank

Joseph Anderson

Henry B. Eyring

Robert D. Hales

Glenn L. Pace

Robert D. Hales

**Presiderende
Bisschapp**

Emeritus algemene autoriteiten

Leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Presiderende
raadsgenor

Presiderende
Bisschop

erste
raadsgenor

Edged G. Smith
Patriarch

Joseph Anderson

John H. Vandenberg

Smith, herziene uitgave, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1979, blz. 223-224).

Jakobus vanouds verklaarde: „Is er iemand bij u ziek? Laat hij dan de oudsten der gemeente tot zich roepen, opdat zij over hem een gebed uitspreken en hem met olie zalven in de naam des Heren.

„En het gelovige gebed zal de lijder genezen maken, en de Here zal hem oprichten. En als hij zonden heeft gedaan, zal hem vergeffenis geschonken worden” (Jak. 5:14-15).

De macht om te genezen bezitten wij nog steeds. Het is de macht van het priesterschap van God. Het is het gezag dat de ouderlingen van deze kerk dragen.

Wij waarderen, prijzen en maken gebruik van de wonderbaarlijke, moderne geneeskunde, die zoveel gedaan heeft om lijden te verminderen en het leven te verlengen. Een ieder van ons is veel verschuldigd aan de toegewijde mannen en vrouwen van de wetenschap en geneeskunde die veel gedaan hebben om ziekten te overwinnen, pijn te verlichten en de dood een halt toe te roepen. Ik kan mijn dankbaarheid niet genoeg verwoorden.

Toch geven zij als eersten toe dat er grenzen zijn aan hun kennis en beperkingen aan hun vaardigheden als het gaat om zaken van leven en dood. De machtige Schepper van hemel en aarde, en alles wat daarop is, heeft zijn dienstknechten een goddelijke macht gegeven die soms alle machten en kennis van de mens te boven gaat. Ik durf te beweren dat er weinig getrouwe ouderlingen binnen het bereik van mijn stem zijn, die geen ervaringen zouden kunnen vertellen waarin deze macht zich openbaarde ten behoeve van zieke mensen. Het is de genezende macht van Christus.

En er is behalve lichamelijke nog meer ziekte in de wereld.

Zoals de ziekte van zonde. Een van de landelijke tijdschriften bevatte een uitvoerige recensie van een godslasterlijke film die nu wereldwijd in de bioscopen wordt gedraaid. De redactie werd overladen met brieven. Ik citeer uit een van die brieven. De afzender schreef: „Ik was verslaafd aan de drank en had overspel gepleegd, maar ben nu bevrijd door de macht van de levende Jezus Christus” (*Time*, 5 september 1988, blz. 7).

Ontelbare mensen hebben getuigd van de genezende macht van Christus die hen uit de woestenij van zonde verhief tot een hoger en edeler leven.

Er is nog een andere categorie ziekten die om ons heen grijpt. Ik spreek over conflicten, ruzies, onenigheid, die vele gezinnen aantasten. Als er bij u thuis zulke problemen bestaan, moedig ik u aan de genezende macht van Christus in uw huis uit te nodi-

gen. Tot zijn toehoorders op de berg, zei Jezus: „Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Oog om oog en tand om tand. Maar Ik zeg u, de boze niet te weerstaan, doch wie u een slag geeft op de rechterwang, keer hem ook de andere toe; (. . .)

„En zal iemand u voor één mijl pressen, ga er twee met hem” (Matt. 5:38-41).

De toepassing van dit beginsel waar zoveel genezende macht in schuilt, hoe moeilijk het ook is, zou een verrassende uitwerking hebben op gezinnen waar geen vrede heerst. Veel van onze ellende komt voort uit zelfzucht. Het is een voortwoekerende ziekte. De genezende macht van Christus, die in de leer van de tweede mijl gevonden wordt, zou wonderen kunnen doen waar het gaat om het tenietdoen van onenigheid en beschuldigingen, vitterij en kwaadspreken.

Dezelfde genezende geest zou wonderen doen voor de zieke maatschappij waarin wij leven. Wij, die gezegend zijn met de genezende macht van de Meester, hebben van Hem een opdracht gekregen: „Ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap hangen, en sterk de zwakke knieën” (LV 81:5).

Groot zal de genezende macht zijn van hen die eraad van Jakobus opvolgen: „Zuivere en onbevleete godsdienst voor God, de Vader, is: Omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren” (Jak. 1:27).

Wij leven in een samenleving met veel conflicten en rechtszaken, men klaagt aan en wordt aangeklaagd. Zelfs in zulke gevallen kan de genezende macht aangewend worden. Als jongeman werkte ik samen met ouderling Stephen L. Richards, toen lid van de Raad der Twaalf. Nadat hij toegestreden was tot het Eerste Presidium van de kerk vroeg hij mijn advies in een hoogst delicate en gevoelige aangelegenheid. Het was een zaak met ernstige en vérstrekkende gevolgen. Na naar hem geluisterd te hebben, zei ik: „President Richards, u hebt mijn hulp niet nodig, u hebt een advocaat nodig.” Hij zei: „Ik ben zelf advocaat. Ik wil er geen rechtszaak van maken. Ik wil schikken.”

Daar werkten we naar toe. Het resultaat was wonderbaarlijk. Er werd veel geld bespaard. Niemand werd in verlegenheid gebracht. Het werk ging door zonder ophef of krantekoppen. Wonden werden genezen. De genezende machten van de Meester, de beginselen van het evangelie van Jezus Christus, waren toegepast bij een delicate en moeilijke aangelegenheid, die anders tot een ramp had kunnen uitgroeien.

Het is niet altijd gemakkelijk om deze leer na te leven wanneer onze natuur ons ingeeft terug te vechten. Zo zijn er mensen die de vernietiging van het werk van God tot hun levenswerk hebben gemaakt. Dat is vanaf

het begin van de kerk zo geweest, en recentelijk denken er steeds meer aantijgingen, valsheden en insinuaties op, met als doel dit werk en zijn functionarissen in verlegenheid te brengen. De eerste ingeving is om terug te slaan, om deze valsheden aan te vechten en de daders aan te klagen. Maar wanneer deze gevoelens in ons opkomen, herinneren we ons ook de woorden van de Meester-genezer:

„Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult uw naaste liefhebben en uw vijand zult gij haten.

„Maar Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen” (Matt. 5:43-44).

De meesten van ons hebben dat niveau van barmhartigheid, liefde en vergevingsgezindheid nog niet bereikt. Het is niet gemakkelijk. Het vereist een zelfbeheersing die ons vermogen bijna te boven gaat. Maar als we het proberen, leren we dat er een genezingsbron is, dat er genezende macht in Christus is; en als we zijn dienstknechten willen zijn, moeten we die macht niet alleen op anderen toepassen, maar ook, wellicht nog belangrijker, op onszelf.

Ik zou willen dat deze genezende macht van Christus zich over de aarde verspreide en in onze samenleving en ons gezin doordrong, opdat het mensenthat, vervuld van kwaad, haat, hebzucht en onenigheid, zal genezen. Ik geloof dat het kan gebeuren. Ik geloof dat het moet gebeuren. Wil het lam nederliggen met de leeuw, dan zal de vrede de onenigheid moeten overwinnen, dan zullen wonden genezen moeten worden.

Jezus van Nazaret genas de zieken in zijn omgeving. Zijn hernieuwde macht is door het heilige priesterschap binnen ons bereik. Zijn goddelijke leringen, zijn onvergelijkbare voorbeeld, zijn ongeveerveendaar leven, zijn allesomvattende offer zal genezing schenken aan gebroken harten, verzoening aan hen die twisten en schreeuwen, zelfs vrede voor oorlogszuchtige naties, indien ze in nederigheid, vergevingsgezindheid en liefde worden gezocht.

Als leden van de kerk van Jezus Christus is het aan ons te genezen, wij hebben de plicht de wonden te verbinden en de pijnen van lijdenden te verlichten. Ik smeek de genezende macht van Christus af op een wereld die is aangevretten door hebzucht en twist, op gezinnen die zijn verscheurd door ruzie en zelfzucht, op mensen die bedrukt zijn door zonde, moelijkheden en verdriet. Ik getuig van zijn wonderbaarlijke kracht. Ik getuig van Hem die de grote genezingsbron is. Hij is de Zoon van God, de Verlosser van de wereld, „de zon der gerechtigheid”, die „met genezing in zijn vleugels kwam”. Daarvan getuig ik nederig in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

Zegeningen van omhoog

President Howard W. Hunter

President van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Misschien is geen enkele belofte in het leven zo geruststellend als die van goddelijke hulp en leiding in moeilijke tijden. Zij is een gave die vrijelijk van omhoog wordt verleend.“

We hebben allemaal momenten in ons leven dat we dringend hemel-se hulp nodig hebben. We kennen allemaal momenten dat we overweldigd worden door onze omstandigheden, of in verwarring worden gebracht door adviezen van anderen; wij voelen dan grote behoefte aan geestelijke leiding, aan een helpende hand die ons de weg wijst naar het juiste pad, naar de juiste handeling. In het schriftuurlijke voorwoord op deze bedeling beloofde de Heer dat als wij op zulke momenten nederig zijn en ons tot Hem om hulp wenden, wij sterk zullen worden gemaakt en van omhoog zullen worden gezegend en van tijd tot tijd kennis zullen ontvangen (zie LV 1:28). Wij kunnen die hulp ontvangen als wij er maar om willen vragen, erop vertrouwen en gehoor geven aan wat koning Benjamin in het Boek van Mormon „de ingevingen des Heiligen Geestes“ noemt (Mos. 3:19).

Misschien is geen enkele belofte in het leven zo geruststellend als die van goddelijke hulp en leiding in moeilijke tijden. Zij is een gave die vrijelijk van omhoog wordt verleend, een gave die wij nodig hebben vanaf onze vroegste jeugd tot onze laatste levensdag.

Laat mij u deze ochtend drie voorbeelden geven van dergelijke geestelijke ervaringen, voorbeelden van moeilijke momenten van hele jonge mensen, en van de mogelijkheid die ouderen hebben om geestelijk te blijven groeien.

Mijn eerste voorbeeld is het bekende en geliefde verslag van de jonge profeet Joseph Smith, die in een warrige en moeilijke periode in zijn leven de zin en wil van de Heer te weten probeerde te komen. Zoals elke heilige der laatste dagen weet, heerste er in Josephs jeugd in de omgeving van Palmyra (New York) „een ongebruikelijke godsdienstige spanning. (. . .) Het ganse gebied leek er wel aan te lijden,“ schreef hij, waarbij „grote menigten“ zich bij de verschillende godsdienstige partijen schaarden, wat onder de mensen „grote opschudding en verdeeldheid“ veroorzaakte (JS-G 5).

De zoektocht naar de waarheid die deze veertienjarige jongen had ondernomen, was extra moeilijk en verwarrend omdat zijn gezinsleden onderling verschillende godsdienstige overtuigingen hadden.

Met dit als achtergrond nodig ik u uit om na te denken over deze, voor een jongen van zo'n jeugdige leeftijd nogal opmerkelijke, gedachten en gevoelens. Hij schreef:

„In deze tijd van grote opwindung werd mijn geest tot ernstig nadenken en grote onrust aangespoord; maar ofschoon mijn gevoelens diep waren en dikwijls pijnlijk getroffen werden, hield ik mij toch afzijdig van al deze groepen (. . .); zo groot waren de verwarring en de twist tussen de verschillende richtingen, dat het onmogelijk was voor iemand van mijn jeugdige leeftijd, en zo weinig bekend met mensen en zaken, om uit te maken wie gelijk had en wie niet.

„Innerlijk was ik soms zeer opgewonden, zo hevig en onophoudelijk waren het geschreeuw en de opschudding (. . .)

„Middenin deze woordenstrijd en botsende meningen vroeg ik me vaak af: Wat moet ik doen? Welke van al deze groepen hebben gelijk, of hebben ze allemaal ongelijk? Als er één gelijk heeft, welke is dat dan, en hoe kom ik het te weten?

„Toen ik met de geweldige moeilijkheden die werden veroorzaakt door de twisten tussen deze godsdienstige groeperingen te kampen had, las ik op zekere dag uit de zendbrief van Jakobus, hoofdstuk 1, vers 5, dat luidt: *En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem geven worden.*

„Nog nooit had een tekst uit de Schriften een menschenharder getroffen, dan deze, toen, het mijne. Hij leek wel met grote kracht in iedere vezel van mijn hart door te dringen. Ik dacht telkens en telkens weer over deze tekst na, in het besef dat, als iemand ooit wijsheid van God nodig had, ik het was; ik immers wist niet wat ik doen moest, en als ik niet meer wijsheid zou krijgen dan ik toen bezat, zou ik het nooit te weten komen“ (JS-G 8-12).

We weten dat de gebeurtenissen die hierop volgden de loop van de menselijke geschiedenis veranderden. Joseph was vastbesloten om „het aan God te vragen“ en trok zich terug in een bos vlakbij zijn huis. Daar, in antwoord op zijn vurig gebed, werd Joseph bezocht door God, de eeuwige Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus, en werd hij door Hen onderwezen. Deze gewijde gebeurtenis, waar ik nederig van getuig, beantwoordde voor onze bedeling meer vragen dan de vraag van welke kerk Joseph al of niet lid moest worden.

Maar ik sta deze ochtend niet voor u om de eerste momenten van de herstelling te beschrijven, hoewel dit een van de heiligste verhalen in de Schriften is. Ik wil eenvoudig wijzen op de hoge mate van geestelijke ontvankelijkheid die door deze zeer jeugdige en ongeschoolde jongen ten toon werd gespreid.

Wie van ons was op veertienjarige leeftijd zo kalm en helder gebleven terwijl er zoveel krachten aan hem trokken, vooral als het om een belangrijk onderwerp als onze eeuwige zaligheid ging? Wie van ons was bestand geweest tegen de emotionele druk die kan ontstaan als ouders verschillende godsdienstige opvattingen hebben. Wie van ons had op veertien- of vijftigjarige leeftijd zijn ziel en de heilige Schrift doorzocht om antwoord te vinden op wat de apostel Paulus „de diepten Gods“ noemt? (1 Kor. 2:10.)

Wat opmerkelijk – tenminste, zo komt het op ons over – dat deze jongen zich zo stortte op de Schriften en toen op het persoonlijke gebed, misschien wel de twee grootste bronnen van geestelijk inzicht en geestelijke indrukken in het universum. Hij wist dan wel geen raad met al die tegenstrijdige meningen, maar hij was vastbesloten om het goede te doen en de juiste weg te vinden. Hij gebedde, net zoals u en ik dat moeten geloven,

Ouderlingen Richard G. Scott, Joseph B. Wirthlin en M. Russell Ballard van het Quorum der Twaaft.

dat hij van omhoog kon worden onderwezen en gezegend, en dat werd hij ook.

Maar, zo kunnen we redeneren, Joseph Smith was een zeer bijzondere geest, een geval apart. Hoe zit het met ons, die nu ouder zijn – in ieder geval ouder dan veertien – die niet bestemd zijn om een evangeliebedeling te openen? Wij moeten ook besluiten nemen en verwarring ontrafelen en orde zien te scheppen in een chaos van meningen over allerlei onderwerpen die ons leven raken. De wereld is vol van zulke moeilijke beslissingen, en soms, als we ermee geconfronteerd worden, voelen we onze leeftijd of onze zwakheden.

Soms hebben we het idee dat we onze geestelijke scherpte verloren hebben. Op hele moeilijke dagen denken we misschien zelfs dat God ons is vergeten, ons alleen heeft gelaten in onze verwarring en zorg. Maar de ouderen onder ons hebben net zo min het recht om zich te voelen als zij die jong en onervaren zijn. God kent ons allemaal en houdt van ons. Ieder van ons is een dochter of zoon van Hem en wat onze levenslessen ook geweest zijn, de belofte geldt nog steeds: „En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verrijt; en zij zal hem gegeven worden” (Jak. 1:5).

Mijn tweede voorbeeld gaat over iemand die veel ouder was dan Joseph Smith. Luister naar deze regels van Elizabeth Lloyd Howell, waarin zij beschrijft hoe de grootse dichter John Milton zich gevoeld moet hebben toen hij in zijn levensavond blind werd.

Ik ben oud en blind!

Men wijst mij na, als zou ik door God geslagen zijn.

Gekweld en verlaten door de mijnen, toch treur ik niet.

Ik ben zwak en toch sterk.

Ik klaag niet dat ik niet langer kan zien.

Arm, oud en hulpeloos ben ik des te meer de uwe, grote Vader!

Uw heerlijk gezicht

is tot mij gewend,

en zijn heilig licht beschijnt mijn eenzaam

verblijf, –

de nacht is niet meer.

Op mijn gebogen knieën

zie ik duidelijk uw oogmerk.

Mijn blik hebt Gij vervaagd, opdat ik

U zal zien, slechts U.

(„Milton's Prayer for Patience,” in *The World's Great Religious Poetry*, bezorgd door Caroline Miles Hill, New York: The MacMillan Company, 1954, blz. 19.)

„Mijn blik hebt Gij vervaagd, opdat ik U zal zien, slechts U.” Dat is een bijzonder troostrijke gedachte voor jong en oud die inwards en opwaarts moeten zien als de buitenwereld zo warrig en wisselvallig en grimmig is. Joseph Smiths idee van wat hij moest doen zal beslist vaag zijn geweest, tot hij het schijnsel van de Schriften vond en het zoeklicht van gebed.

Het is duidelijk dat God het belangrijk vond dat de jonge Joseph niet in staat was om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen in de wanorde die hem omringde, want dit

vage licht had hem er misschien van weerhouden om tot de bron van alle licht en waarheid te gaan. Zoals mevrouw Howell in haar gedicht zegt, „op gebogen knieën” kunnen wij „duidelijk” Gods oogmerk zien, als wij maar willen vertrouwen op geestelijke hulpmiddelen, waarbij we onze leeftijd en ervaring – ja, zelfs onze zwakheden – gebruiken om nog dichter tot God te naderen.

Er is zoveel dat onze Hemelse Vader ons zou willen geven – jong, oud, middelbare leeftijd – als wij maar regelmatig naar zijn gezelschap streven door bijvoorbeeld schriftstudie en oprecht gebed. Natuurlijk is het ontwikkelen van spiritualiteit en onszelf afstemmen op de hoogste goddelijke invloeden niet gemakkelijk. Dat vergt tijd en vaak strijd.

Ik besluit met een derde voorbeeld, waarin precies zo'n strijd wordt gestreden door een jong en een oude man.

Elia, profeet, ziener en openbaarder, had de koning van Israël gezegd hoe, waar en wanneer hij zich tegen de oprukkende Syriërs moest verdedigen. De koning van Syrië was uiteraard niet gediend van Elia's profetische inmenging. In het verslag lezen wij:

„Hij zond daaraan paarden en wagens, een sterk leger; zij kwamen des nachts en omsingelden de stad. (. . .)

„Een leger omringde de stad, zowel paarden als wagens” (2 Kon. 6:14–15).

Het krachtsverschil was gigantisch. Een oude man en een knecht tegen wat leek de hele wereld. Elia's jonge knecht was bang en riep: „Ach, mijn heer! wat moeten wij doen?” Elia's antwoord was: „Vrees niet, want zij, die bij ons zijn, zijn talrijker dan zij, die bij hen zijn.” Maar er was verder niemand bij de oude man en zijn jonge knecht. Van welke kant konden zij hulp verwachten?

Toen richtte Elia zijn ogen hemelwaarts en zei: „Rechte, open toch zijn ogen, opdat hij zie.” En, zo lezen wij, „de Heer opende de ogen van de knecht en hij zag en zie, de berg was vol vurige paarden en wagens rondom Elia” (2 Kon. 6:15–17).

In het evangelie van Jezus Christus krijgen wij hulp van omhoog. „Weest goedsmoeds,” zegt de Heer, „want Ik zal u voortleiden” (LV 78:18). „Ik zal u van Mijn Geest mededelen, Die uw verstand zal verlichten en uw ziel met vreugde vervullen” (LV 11:13).

Ik getuig van de goddelijkheid van Jezus Christus. God leeft en deelt ons van zijn Geest mede. Wanneer wij de problemen en taken van het leven onder ogen zien, mogen wij daarbij dan aanspraak maken op die gave van God, onze Vader, en geestelijke vreugde ervaren, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De koninklijke wet van de liefde

Ouderling Marion D. Hanks
van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

„Het is triest om te bedenken dat sommigen, in een vreugdeloze versie van 'het evangelie,' de bijzondere zegeningen mislopen die klaarliggen op het pad dat onze Heiland aangaf en dat tot de hoogste vreugde voert door christelijk dienstbetoon en offervaardigheid.”

Een paar dagen geleden hoorde ik op een ringconferentie het ontroerende verhaal van een oudere man die zijn auto uit 1974 naar de garage bracht om te laten repareren. De klus kostte meer dan hij en de consciëntieuze monteur hadden gedacht, en de garagehouder vroeg zich af of de man echt zoveel geld aan zo'n oude auto wilde uitgeven.

De eigenaar van de auto zei: „Kan ik betalen met een bankpas die niet van mij is?” „Van wie is die dan?” vroeg de garagehouder.

„Van mijn dochter,” zei de man. „Ze wil dat ik in een goede, veilige auto rondrijd. Het is het enige wat ik heb.”

Als zoon van een vader die ik nooit bewust heb meegemaakt, en als vader van lieve kinderen, huil ik hierom. Tenslotte is er geen buur die ons nader staat dan die in onze familie. En in dit geval, zonder verdere kennis van de achtergrond, krijgt men niet de indruk van een achteloos uitgeschreven cheque en een ruim banksaldo, maar van een

liefdevolle dochter die zeer waarschijnlijk een offer brengt om de eigenwaarde en de wankele onafhankelijkheid van een dierbare vader in stand te houden.

Datzelfde weekend luisterde ik naar een ringpresident die met zijn bisschop naar het ziekenhuis ging om daar een zwaar zieke man te bezoeken.

Terwijl zij zijn hand vasthielden, herkende de man door een waas van pijn en verarring de aanwezigheid van zijn vrienden, zijn drukbezette leiders. Hij zei: „Julie zijn gekomen, jullie zijn gekomen.”

Vanochtend wil ik spreken over mijn diepgewortelde overtuiging inzake een van de heiligste en belangrijkste beginselen in het plan van onze Hemelse Vader voor zijn kinderen, en wil ik mijn waardering en bewondering uitspreken voor al diegenen die zo gewillig en onzelfzuchtig dit beginsel in praktijk brengen.

Ik heb het over het tweede gebod, door de Heer onscheidbaar verbonden aan „het grote en eerste gebod,” waar het inderdaad gelijk aan is. „Aan deze geboden hangt de ganse wet en de profeten” (Matt. 22:36–40).

De apostel Jakobus noemde het tweede gebod „de koninklijke wet” (Jak. 2:8). Paulus schreef aan de Galaten: „De gehele wet is in één woord vervuld, in dit: gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Gal. 5:14).

Christus' bediening en leringen laten geen twijfel bestaan over de ernst waarmee wij deze heilige opdracht moeten opvatten en uitvoeren. Toen Hij de wet van de liefde onderwees, werd Hem gevraagd: „En wie is mijn naaste?” (Luc. 10:29.) In antwoord daarop vertelde Hij het verhaal van een man die van Jeruzalem naar Jericho reisde en door dieven overvallen en beroofd werd; half dood werd hij aan de kant van de weg achtergelaten. Een priester en een Leviet kwamen langs en gingen „aan de overzijde voorbij” (Luc. 10:31–32).

Toen verscheen er een Samaritaan op het toneel, iemand naar wiens volk en steden het de Twaalf verboden was te gaan (zie Matt. 10:5–6); hij bleef staan, verzorgde de gewonde man en regelde zijn verdere verpleging. Jezus vroeg: „Wie van deze drie dunkt u, dat de naaste geweest is van de man, die in handen der rovers was gevallen?”

„Hij zeide: Die hem barmhartigheid bewoond heeft. En Jezus zeide tot hem: Ga heen, doe gij evenzo” (Luc. 10:36, 37).

Kan er enige twijfel bestaan over de betekenis van dat verhaal?

Het zal moeilijk zijn iemand te vinden die in principe tegen dienstbetoon is, maar toch zijn er misschien mensen die niet inzien hoe belangrijk Jezus dit beginsel vond, die niet inzien dat Hij het centraal stelde in ons geloof. Voor Hem, in zijn leven en leringen, was het niet vrijblijvend. Sterker nog, Hij zei dat als iemand erin tekort schoot, hij niet in aanmerking kwam voor de grootste eeuwige zegening – het eeuwige leven (Matt. 25:31–46). De Schriften zijn hier eenduidig in – christelijk dienstbetoon is een uiting van christelijke liefde. Mijn waarnemingen en ervaringen bevestigen dit.

Godsdienst is niet iets wat bezijden het leven staat, geen verzameling beginselen en verordeningen, of zendingswerk, of leiderschap als doel in zich. Godsdienst blijkt uit de soort mensen die we zijn, uit onze relatie met onze Hemelse Vader en zijn Zoon en alle geboden, uit de mate waarin wij de goedkeuring van ons door de Geest geleide geweten wegdragen, en uit de manier waarop we andere mensen behandelen.

Ik blijf mij erover verbazen hoe goed en met hoeveel welwillendheid en onbaatzuchtigheid zoveel mensen dit heilige gebod naleven. En het is triest om te bedenken dat sommigen, in een vreugdeloze versie van 'het evangelie,' de bijzondere zegeningen mislopen die klaarliggen op het pad dat onze Heiland aangaf en dat tot de hoogste vreugde voert door christelijk dienstbetoon en offervaardigheid. Een oud rabbijn's afonisme is hier van toepassing: „God zal ons verantwoordelijk houden voor de prachtige dingen op aarde waarvan wij weigerden te genieten.”

Tegenspoed omringt ons en treft ons. Hij is een onontkoombaar element van de sterfelijkheid en ieder van ons krijgt uiteindelijk zijn deel. Maar onze godsdienst, verankerd in het leven en de zending van de Heer Jezus Christus, helpt ons dat te begrijpen. God en Christus houden op doorleefde en volmaakte wijze van ons. In het plan waarmee zij ons leiden, zijn aardse instrumenten van hun liefde nodig. Aan ons de grote eer om zulke instrumenten te mogen zijn. Wij hebben hen nodig, maar zij hebben ook ons nodig. In dit

dienstbetoon vinden wij de wortels van de meeste zegeningen die God ons wil toebedelen.

Ik werd eens door een burgerorganisatie uitgenodigd om een onderscheiding uit te reiken aan iemand die het meeste had gedaan voor gehandicapte mensen in die omgeving. Toen de vrouw in kwestie, zelf zwaar gehandicapt, het podium opkwam om haar onderscheiding in ontvangst te nemen, liep ze tussen twee mannen in, terwijl een derde met een zuurstofank achter haar aan reed.

Ze vond dat ze de onderscheiding niet had verdiend, maar aanvaardde de onderscheiding namens allen die de gehandicapten hadden geholpen. Ze vertelde hoe haar lieve vader haar had voorbereid op haar eerste schooldag en die dag eerder van kantoor was weggegaan om haar op te halen. Hij had haar voorbereid op vervelende opmerkingen van mensen die zich in haar aanwezigheid geen houding wisten te geven – ze had een bochel op haar rug en nog andere problemen. Deze aangeboren afwijkingen, zo verzekerde hij haar, waren niemands schuld; ze waren het gevolg van problemen die in deze onvolmaakte en soms oneerlijke wereld nog niet waren opgelost. „Maar,“ zei hij, „als je anderen altijd eerlijker en vriendelijker behandelt dan sommigen jou zullen behandelen, zul je elke fijne zegening ontvangen die het leven te bieden heeft.“

Dat was haar richtlijn, zei ze: ze had geprobeerd om anderen eerlijker en vriendelijker te behandelen dan ze soms zelf behandeld werd.

Het ware christelijke dienstbetoon vindt vaak plaats in het verborgene – in stille kamers in tehuizen en ziekenhuizen en inrichtingen, in barakken en vluchtelingenkampen, en in andere plaatsen die ver van de publieke aandacht staan. Het wordt zelden voor het voetlicht gehaald, maar het weerspiegelt de norm die de Heiland stelde voor hen die „het koninkrijk, dat (...) bereid is van de grondlegging der wereld af“ willen beërven (zie Matt. 25:34). Zij zijn het die klaartaan voor de hongerigen en dorstigen, de naakten en daklozen, de zieken en gevangenen. Zij handelen volgens het voorbeeld en de geest van Hem die zei: „In zoverre gij gaat aan één van deze mijnste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan“ (Matt. 25:40). Aan hen die zo dienden heeft Hij het eeuwige leven beloofd (zie Matt. 25:46), terwijl Hij tot hen die de behoeftigen veronachtzamen, heeft gezegd: „In zoverre gij dit aan één van deze minsten niet gedaan hebt, hebt gij het ook aan Mij niet gedaan“ (Matt. 25:45).

Een inspirerende passage uit het Boek van Mormon gaat over de zending van Christus

en zijn „grote en laatste offerande,“ dat eindeloos en eeuwig is en waarbij de verzorging tot stand wordt gebracht, en over gerechtigheid, genade en gebed. Na een krachtige redevoering over het gebed en de geest ervan, zei de profeet Amulek:

„En ziet, ik zeg u, mijn beminde broeders: Denk niet, dat dit alles is; want als gij, nadat gij deze dingen alle hebt gedaan, de behoeftigen en naakten wegzendt en de zieken en krankten niet bezoekt, en niet van uw middelen, als gij ze hebt, mededeelt aan hen, die ze nodig hebben – ik zeg u: Als gij geen dezer dingen doet, ziet, dan is uw gebed vruchteloos en zal u niet baten; en gij zijt als de geveinsden, die het geloof verloochenen“ (Alma 34:28).

Toen de zich ontwikkelende kerk een moeilijke fase doormaakte, werd er een openbaring gegeven over zendingsoepen waarin het belang van verordeningen werd benadrukt, plaatselijke leiders werden geroepen, en waarin toen deze woorden werden gesproken: „En gedenkt in alle dingen de armen en behoeftigen, de zieken en de lijdenden, want hij, die deze dingen niet doet, is *Mijn discipel niet*“ (LV 52:40, cursivering toegevoegd; zie ook Moz. 7:33).

Bij monde van Ezechiël gaf de Heer ons een breder beeld van de verscheidenheid aan behoeften waarin wij moeten voorzien: „Zwakke versterkt gij niet, zieke geneest gij niet, gewonde verbindt gij niet, afgedwaalde haalt gij niet terug, verloren zoekt gij niet“ (Ez. 34:4).

Het boek Alma beschrijft hoe een groep mensen gedwongen werd huis en land achter te laten en naar een nieuw oord te trekken, waar hun mede-christenen „alle armen (...) ontvingen, die tot hen kwamen; en zij voedden en kleedden hen, en gaven hun landerijen tot hun erfland, en zij voorzagen hen van al hun benodigheden“ (Alma 35:9).

Deze geest heerst nog steeds onder het volk van de kerk. Jaren lang vervulden jonge vertegenwoordigers van de kerk een bijzondere zending in vluchtelingenkampen in Azië, waarbij zij fijne jonge mensen voorbereidden op een leven in dit land. Een waarner, die de bijzondere geest voelde waarmee zij zo onzelfzuchtig dienden, schreef: „Julie hoeven niet over je godsdienst te praten. Julie normen komen zo al luid en duidelijk over.“

De mensen waaronder zij werkzaam waren, betoonden hun bijna dezelfde eerbied die ze de Heiland zouden hebben betoond. En nadat zij deze zuiverende zegen – de zegen van dienstbetoon – hebben ervaren, hervatten deze zendingen thuis hun dagelijkse werkzaamheden met dit plechtige getuigenis: „Dit is het beste dat ik ooit gedaan

heb. Mijn leven zal nooit meer hetzelfde zijn.“

Over de hele wereld investeert men zich in dienstbetoon, in navolging van het voorbeeld en de leringen van de Heer, die zijn eigen leven op het altaar legde om anderen tot zegen te zijn.

In deze stad, op dit ogenblik, verzorgt een nobele, onzelfzuchtige jonge vrouw, die zelf haar deel aan beprovingen heeft gehad, bijna 24 uur per dag haar zwaar zieke zusje thuis. Zij heeft haar eigen doctoraalstudie, waar zij veel waarde aan hecht en veel moeite voor heeft moeten doen, opzij gezet om te kunnen helpen.

Een veelbelovende jongeman is niet naar een hoog aangeschreven universiteit in Oost-Amerika teruggekeerd, omdat tijdens zijn zomervakantie bleek dat een vriend met

wie hij, dom genoeg, even geëxperimenteerd had met een vervodend middel dat hij zelf nadien nooit meer had aangeraakt, nu verslaafd was. De student blijft thuis om te helpen, en zegt dat dat het belangrijkste is wat hij nu kan doen.

De koninklijke wet van de liefde is van heilig belang in het programma van de Heer voor zijn volk – een element dat zeker zo belangrijk is als alle andere in het evangelie. Zij is er niet van te scheiden. Als organisatie hebben wij ons met die wet vereenzelvd; de kerk waartoe wij mogen behoren, staat bekend om de wijze waarop zij die naleeft als er ergens op de wereld grote behoefte ontstaat.

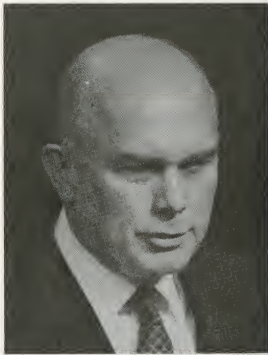
Het doel van mijn toespraak was om in enkele woorden eer te betuigen aan dit grote gebod en aan hen die zo liefdevol gehoor geven aan de uitnodiging om met anderen te delen, „zowel naar het stoffelijke als naar het geestelijke“ (Mos. 18:29).

Dat wij dat allen mogen doen, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Wat dunkt u van de Christus?“

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„In een tijd waarin velen de goddelijkheid van Jezus Christus of de realiteit van de verzoening en opstanding in twijfel trekken, is de boodschap van die tweede getuige, het Boek van Mormon, meer dan ooit nodig.“

Wat dunkt u van de Christus? (Matt. 22:42.) De vraag is nu nog net zo indringend als tweeduizend jaar geleden, toen Jezus haar aan de Farizeeën voorlegde. Als een scherp en machtig zwaard legt zij het verborgene bloot, scheidt zij waarheid van dwaling. Deze vraag raakt de kern van het geloof.

Tegenwoordig denkt men verschillend over deze vraag.

Sommigen prijzen Christus als de grootste leraar aller tijden, maar ontkennen dat Hij de Messias, Heiland of Verlosser is. Sommige prominente theologen leren dat deze aan de controle van de kerk onttrokken wereld „een nieuw godsbeeld“ nodig heeft, ontdaan van het bovenmenselijke. Zij verwerpen de idee dat een lijdende God de oplossing weet voor de pijn en tragiek van de moderne mens. (Zie *Christianity in the Twentieth Century*, van John A. Hardon. Uitgegeven door Doubleday and Co., Garden City, N. Y. 1971, blz. 356, 359.)

Een bisschop in een christelijke denomi-

nie heeft verklaard: „Jezus was in alle opzichten een mens, net zoals wij.“ („One Clergyman's Views on the 'Death of God'“, *U. S. News & World Report*, 18 april 1966, blz. 57.)

Onder invloed van zulke leringen begint het geloof van velen te lijken op het credo van de humanisten, die verklaren dat „geen God ons kan redden; wij moeten onszelf redden“. (*The Encyclopedia of American Religions: Religious Creeds*, 1ste uitgave, bezorgd door J. Gordon Melton, Detroit: Gale Research Co., 1973, blz. 641.)

Een andere kerk die beweert zijn oorsprong te vinden in de „christelijke“ leer, verkondigt dat Jezus' kruisiging niet de kroon op zijn zending was, maar het bewijs van zijn falen. Zij leren dat Hij de mens niet van de erfzonde reinigde en dat een andere messias moet komen om de zaligheid te voltooien en het koninkrijk der hemelen op aarde te vestigen. (Holy Spirit Association for the Unification of World Christianity, *Outline of the Principle, Level 4*, 1980, blz. 79–83, 238–239, 247–248, 252, 298–299.)

Vele jaren geleden schreef een jonge heilige der laatste dagen zich in bij een universiteit in het Midwesten van de Verenigde Staten en vroeg tegelijkertijd een beurs aan waar alleen christenen recht op hadden. Zowel de aanvrager als de medewerkers van de universiteit waren er niet zeker van of een mormoon voor deze beurs in aanmerking kwam. Na overleg met enkele theologen kwam men tot de conclusie dat deze mormoon toch een christen was.

Toen dit voorval mij, nu al weer dertig jaar geleden, ter ore kwam, schrok ik er danig van dat iemand, in het bijzonder een lid van de kerk, eraan twijfelde dat wij christenen zijn. Ik begrijp nu beter waarom die verwarring ontstaat. Ik denk dat we daar soms zelf aanleiding toe geven. Hoe dan?

Ik heb vele jaren rechten geöccerd. Een

van de onderwijstechnieken die daarbij gebruikt wordt, is de klas zich te laten concentreren op moeilijke vragen – de vage en bewijsbare zaken, de randverschijnselen. Sommige docenten rechten zijn van mening dat de eenvoudige algemene regels die antwoord geven op de meeste juridische vragen zo vanzelfsprekend zijn dat de studenten die wel zelf kunnen leren. Daarom besteden ze heel weinig aandacht aan de grondbeginselen.

Ik geloof dat er leden zijn die hetzelfde doen in evangelieverband. Wij vergeten de eenvoudige maar belangrijke waarheden te onderwijzen, wij getuigen er niet van. Hierdoor krijgen zowel leden als niet-leden verkeerde ideeën over ons geloof.

Hoe denken de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen over Christus?

Jezus Christus is de eniggeboren Zoon van God de Eeuwige Vader. Hij is onze Schepper. Hij is onze Leraar. Hij is onze Heiland. Zijn verzoening voldeed de prijs voor de zonde van Adam en overwon de dood. Alle mensen kunnen hierdoor opstaan en onsterfelijk worden.

Dit alles is Hij, maar Hij is meer. Jezus Christus is de Heiland, wiens zoenoffer voor ons de deur opent naar reiniging van onze zonden, zodat wij terug kunnen keren in de tegenwoordigheid van God. Hij is onze Verlosser.

Het zoenoffer van de Messias is de kern van de boodschap van alle profeten. Het werd geprofigureerd in de dierenoffers onder de wet van Mozes, die, zo verklaarde een profeet „in alle opzichten [wees] op die grote en laatste offerande [van] de Zoon van God [. . .] eindeloos en eeuwig“ (Alma 34:14). De verzoening werd beloofd en voorgezegt door de oudtestamentische profeten. Jesaja verklaarde:

„Maar om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; (. . .) en door zijn striemen is ons genazing geworden.“

„Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de Here heeft ons aller ongerechtigheid op hem doen neerkomen.“

„Hij werd (. . .) als een lam (. . .) ter slachting geleid (. . .)“

„Hij is afgesneden uit het land der levenden [. . .] Om de overtreding van mijn volk is de plaag op hem geweest (. . .)“

„Terwijl hij toch veler zonden gedragen en voor de overtreders gebeden heeft“ (Jes. 53:5–8, 12).

Aan het begin van de bediening van de Heiland zei Johannes de Doper: „Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt“ (Joh. 1:29).

Ouderlingen Richard G. Scott, Joseph B. Wirthlin en M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf.

Aan het eind van zijn bediening, toen Jezus de beker zeggende en deze aan zijn discipelen gaf, zei Hij: „Want dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden” (Matt. 26:28). Als heiligen der laatste dagen deelnemen aan het avondmaal, drinken wij ter gedachtenis van zijn bloed, dat voor ons werd vergoten (zie LV 20:79).

De schrijvers van het Nieuwe Testament leren dat het lijden en het bloed van de Heiland onze zonden verzoent.

De apostel Paulus zei de Korintiërs dat het eerste beginsel van het evangelie, dat hij hun leerde was hoe „Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften” (1 Kor. 15:3). En aan de Kolossenzen schreef hij: „. . . de Zoon (. . .) in wie wij de verlossing hebben, de vergeving der zonden” (Kol. 1:14; zie ook Hebr. 2:17; 10:10).

Petrus beschreef hoe Christus „zelf onze zonden in zijn lichaam op het hout gebracht heeft, opdat wij, aan de zonden afgestorven, voor de gerechtigheid zouden leven; en door zijn striemen zijt gij genezen” (1 Petr. 2:24).

Johannes schreef: „het bloed van Jezus (. . .) reinigt ons van alle zonde” (1 Joh. 1:7; zie ook 2:2; 3:5; 4:10).

Wij houden de Bijbel in ere. En daarom zingen wij en onze medegelovigen in Christus deze woorden uit de inspirerende lofzang „How Great Thou Art” (Gij zijt groot):

*En als ik bedenk dat God zijn Zoon niet spaarde,
Hem sterven liet uit liefde zonder peil,*

*dat Hij aan 't kruis mijn zonden op zich laadde,
daar leed en stierf als losprijs voor mijn heil.
(Hymns, 1985, nr. 86.)*

Hoewel de uitleg van de verzoening voor zonden in de Bijbel geen twijfel laat, heerst er toch verwarring onder de mensen die alleen de Bijbel hebben.

De hendaagse profeten verklaren dat het Boek van Mormon de volheid van het evangelie duidelijker verwoordt dan elke andere Schrift. (Zie LV 20:8–9; 27:5.) In een tijd waarin velen de goddelijkheid van Jezus Christus of de realiteit van de verzoening en opstanding in twijfel trekken, is de boodschap van die getuige, het Boek van Mormon, meer nodig dan ooit.

President Ezra Taft Benson heeft ons er keer op keer aan herinnerd dat het Boek van Mormon „voor deze tijd geschreven is” en dat het, „de sluitsteen in ons getuigenis van Jezus Christus is” (oktoberconferentie 1986). Ik ben van mening dat de reden dat onze Hemelse Vader ons bij monde van zijn profeet heeft aangeraden het Boek van Mormon intensiever te bestuderen, ligt in het feit dat dit geslacht de boodschap van het boek harder nodig heeft dan onze voorvaders. President Benson heeft gezegd dat het Boek van Mormon „de uitgebreidste uitleg geeft van de leer van de verzoening”, en dat „zijn getuigenis van de Meester helder, onvervals en krachtig is” (Oktoberconferentie 1986).

In contrast: de zogenaamde „liberale theologie” leert dat Jezus Christus belangrijk is, niet omdat Hij onze zonden verzoende,

maar omdat Hij geleerd heeft hoe wij door onszelf te vervolmaken naar God kunnen terugkeren. In deze theologie kan de mens alleen met God verzoend worden op basis van rechtvaardigheid. (Zie *Mormon Neo-Orthodoxy: A Crisis Theology* van O. Kendall White jr., Salt Lake City: Signature Books, 1987, blz. 43–44.)

Een andere groep – eerder wereldlijk dan godsdienstig – gelooft dat Jezus God niet was, maar dat de mens God is, en dat je eigen lot kunt bepalen door de macht van het denken. (Zie „Age-old Fear of New Age Concerns”, *Insight*, 11 juli 1988, blz. 55.)

Zijn heiligen der laatste dagen ontvankelijk voor zulke dwalingen? De apostel Paulus schreef dat we onze „behoudenis [moeten] bewerken met vreze en beven” (Fil. 2:12). Houdt deze welbekende tekst in dat de som van onze gerechtigheid ons de zaligheid en verhoging zal brengen? Kunnen sommigen onder ons geloven dat onze Hemelse Ouders en onze goddelijke bestemming ons toestaan de sterfelijkheid door te maken en eeuwig leven te beërven, louter en alleen op onze eigen verdiensten?

Uit wat ik gehoord heb, concludeer ik dat sommigen onder ons soms, door wat ze zeggen, die indruk wekken. Misschien zijn we vergeten dat het onderhouden van de geboden, hoewel noodzakelijk, niet voldoende is. Nephi zei dat we ijverig werkzaam moesten zijn om iedereen ertoe te brengen „in Christus te geloven, en om met God te worden verzoend; want wij weten, dat wij na alles, wat wij kunnen doen, slechts door genade zalig worden” (2 Ne. 25:23).

In zijn beroemde gedicht „Invictus”, laat William Ernest Henley de mens het noodlot tarten. Met „bebloed, maar opgeheven hoofd” is de vastbesloten mens onoverwinnelijk. Het laatste vers gaat als volgt:

*(Hoe eng de poort ook mag zijn,
Hoe vol de rol ook staat met straffen,
Ik ben de meester van mijn lot,
Ik ben de leider van mijn ziel.)*

(*Out of the Best Books*, 5 delen. Bezorgd door Bruce B. Clark en Robert K. Thomas, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1968, deel 4, blz. 93.)

Een halve eeuw later antwoordde Orson F. Whitney met deze regels:

*(Is dat wel waar? Hoe staat het met
Hem die met zijn bloed u kocht?
Wie sprong er in verzwelgende zeeën
En reddde u van de vloed?)*

*Wie droeg voor het gevallen ras
Wat het niet zelf torsen kon? –
De God die stierf om de mens te
laten leven in oneindige glorie!*

*Het heeft geen zin uw kracht los te zien
Van zijn onmetelijke macht.
Bid dat zijn licht de duisternis doorbreekt,
Opdat u duidelijk zult zien.*

*De mensen zijn bellen op het water,
En bladeren aan de boom.*

*U, leider van uw ziel, voorwaar!
Wie gaf die plaats aan u?*

*Aan u de vrije wil – de keuze
om goed of kwaad te aanvaarden;
Maar u zult ous verantwoordig afleggen
aan Hem aan wie alle zielen toebehoren.*

*Buig dat „opgeheven hoofd” tot
in het stof,
Klein deel van het grote geheel!*

*En zie in Hem, en Hem alleen,
De leider van uw ziel.)
(Improvement Era, mei 1926, blz. 611.)*

De mens heeft ongetwijfeld enorme machten en kan grote dingen tot stand brengen door grote inspanningen en onverzettelijke wilskracht. Maar na al onze gehoorzaamheid en goede werken, kunnen wij niet gered worden van de gevolgen van onze zonden zonder de barmhartigheid die tot ons komt door de verzoening van Jezus Christus.

Het Boek van Mormon zet ons op het goede spoor. Daarin staat dat „zaligheid niet door de wet alleen komt” (Mos. 13:28): dat wil zeggen, zaligheid komt niet alleen door het onderhouden van de geboden. „Door de wet wordt niemand gerechtvaardigd” (2 Ne. 2:5). Zelfs zij die de Heer met heel hun hart dienen, zijn onnutte dienstknechten (zie Mos. 2:21). De mens kan zijn eigen zaligheid niet bewerken.

Het Boek van Mormon leert: „Daar de mens was gevallen, kon hij zelf niets doen wat verdienstelijk was” (Alma 22:14). „Daarom kan niets minder dan een eendelige verzoening voor de zonden der wereld voldoen” (Alma 34:12; zie ook 2 Ne. 9:7; Alma 34:8–16). „Daarom komt de verlossing in en door de heilige Messias (...) Hij geeft Zichzelf als een offer voor de zonde, om te voldoen aan de vereisten der wet” (2 Ne. 2:6–7). En daarom spreken wij „van Christus (...) opdat onze kinderen mogen weten uit welk Beroep zij vergeving hunner zonden mogen verwachten” (2 Ne. 25:26).

In het Boek van Mormon legt de Heiland het evangelie uit, met inbegrip van de verzoening en hoe die verband houdt met bekeering, doop, werken der gerechtigheid en het uiteindelijke oordeel:

„Mijn Vader heeft Mij gezonden opdat Ik aan het kruis zou worden verheven, en opdat Ik (...) alle mensen tot mij mocht trekken, (...) opdat zij volgens hun werken mogen worden geoordeeld. En (...) een ieder,

die zich bekeert en in Mijn naam wordt gedoopt, zal worden vervuld; en indien hij tot het einde toe volhardt, ziet, dan zal Ik hem schuldeloos houden voor Mijn Vader ten dage, dat Ik zal staan om de wereld te oordelen” (3 Ne. 27:14–16).

In diezelfde leerrede herhaalt de Heiland deze beginselen op een manier, die nadruk legt op onze eeuwige afhankelijkheid van de verzoening die met zijn bloed werd gewrocht: „En niets onreins kan [des Vaders] koninkrijk ingaan, daarom gaat niemand in Zijn rust in, dan zij, die hun klederen in Mijn bloed hebben gewassen, wegens hun geloof, en de bekeering van al hun zonden, en hun getrouwheid tot aan het einde” (3 Ne. 27:19).

Joseph Smith wees op ditzelfde verband in zijn derde geloofsartikel: „Wij geloven dat dank zij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie zalig kunnen worden.”

Waarom is Christus de enige weg? Hoe kon Hij alle zonden van het mensdom op zich nemen? Waarom moest zijn bloed vergoten worden? En hoe kunnen wij zondaars gereinigd worden door zijn bloed?

Dat zijn verborgenheden die ik niet begriep. Voor mij is het wonder van de verzoening van Jezus Christus, evenals voor president John Taylor, „ondoorgrondeijk en onverklaarbaar.” (Zie *The Mediation and Atonement of Our Lord and Savior Jesus Christ*, Salt Lake City: Deseret News Company, 1882, blz. 148–149.) Maar de Heilige Geest heeft tot mij getuigt van haar waarachtigheid, en ik verheug mij erin dat ik haar mijn hele leven kan verkondigen.

Ik getuig met de profeten vanouds en van tegenwoordig dat er geen andere naam onder de hemel gegeven is waardoor de mens gered kan worden, namelijk Jezus Christus. (Zie Hand. 4:10; 12; 2 Ne. 25:20; Alma 38:9; LV 18:23.)

Ik getuig met de profeet Lehi dat „niemand in de tegenwoordigheid Gods kan wonen dan alleen door de verdiensten, de barmhartigheid en de genade van de Heilige Messias” (2 Ne. 2:8).

Met de profeet Alma getuig ik dat niemand gered kan worden, tenzij hij gereinigd wordt van alle smet, door het bloed van Jezus Christus (zie Alma 5:21). Hij legt uit: „Bekering nu, kon de mensen niet geworden, tenzij er een straf was” (Alma 42:16), en „daarom maakt God Zelf verzoening voor de zonden der wereld om het plan der barmhartigheid te volvoeren, en de eisen der gerechtigheid te bevredigen” (Alma 42:15).

Ik getuig met de profeten van het Boek van Mormon dat de Messias, de Heilige Israëls, „naar het vlees” leed (Alma 7:13) voor alle

pijnen, zwakheden, droefenis en smarten van de hele aardse familie. (2 Ne. 9:21; zie ook Alma 7:12–13; Mos. 14:4; LV 18:11.)

Ik getuig dat toen de Heiland voor alle mensen leed en stierf, alle mensen onderworpen werden aan Hem (zie 2 Ne. 9:5) en aan zijn gebod om zich te bekeeren, zich te laten dopen in zijn naam en geloof in Hem te tonen, „zonder hetwelk zij niet zalig kunnen worden in het koninkrijk Gods.” (2 Nephi 9:23; zie ook Alma 11:40; Joh. 3:5; 8:24.)

Bij monde van de profeet Joseph Smith heeft de Heiland in deze bedeling gezegd: „Ik ben (...) Christus, de Here; (...) de Verlosser der wereld.

„Ik heb de wil van Hem, van Wie Ik ben, namelijk de Vader, aangaande Mij volbracht en voleindigd. En dit heb ik gedaan, opdat Ik alle dingen aan Mij zou kunnen onderwerpen;

„En Ik behoud alle macht, zelfs om (...) ieder mens [te] oordelen volgens zijn werken en in de dagen, die hij heeft verricht.

„En voorzeker moet een ieder zich bekeeren of lijden, want Ik, God, ben eindelijk (...)

„Daarom gebied Ik u, dat gij u bekeert (...)

„Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeeren;

„Doch indien zij zich niet wilden bekeeren, moeten zij lijden zoals Ik” (LV 19:1–4, 13, 16–17).

Hoe denken wij over de Christus? Als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, getuigen wij met de profeet-koning Benjamin: „Er zal geen andere naam worden gegeven, noch enige andere wijze, noch enig andere middel, waardoor de zaligheid tot de mensenkinderen kan komen, dan alleen in en door de naam van Christus, de Almachtige Here.

„Want zie (...) zaligheid was, is en zal komen in en door het zoenbloed van Christus” (Mos. 3:17–18).

En naarmate wij ons bekeeren en ernaar streven zijn geboden en onze verbonden na te leven, zullen wij evenals het volk van koning Benjamin uitroepen: „O, wees ons barmhartig en laat ons deel hebben aan het zoenbloed van Christus, opdat wij vergeving van onze zonden mogen ontvangen” (Mos. 4:2).

En met dit alles zijn wij het woord van de Heer indachtig en verlaten ons erop: „Onderhoud mijn geboden in alle dingen. En indien gij Mijn geboden onderhoudt, en tot het einde toe volhardt, zult gij het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle given Gods is” (LV 14:6–7). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Kenmerken van een gelukkig gezin

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Kenmerken van een gelukkig gezin zijn „de gewoonte van het gebed, kasten met kennis, een nalatenschap van naastenliefde en de gave van een getuigenis.“

Verreugde is het doel en oogmerk van ons bestaan, en zal uiteindelijk ons deel worden, als wij het pad volgen dat er heenleidt. Dit is het pad van deugd, oprechtheid, getrouwheid, heiligheid en het onderhouden van al Gods geboden" (Joseph Smith, *Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 230-231).

Het was de profet Joseph Smith die deze beschrijving van zo'n alomvattend doel gaf. Die gold toen. Die geldt nu nog. Maar waarom zijn er zoveel ongelukkige mensen als de weg die wij moeten volgen zo goed te vinden is? Maar al te vaak zijn er meer vrienden dan lachende mensen te zien en wordt vreugde door wanhoop overheerst. Wij leven op een niveau dat nog over onze onze goddelijke mogelijkheden ligt. Sommigen raken verward door materialisme, verstrikt in zonde, of verdwalen in de voorbijtrekkende stoet van de mensheid. Anderen roepen uit, met de woorden van de bekeerling van Filippius: „Hoe zou ik dit kunnen, als niet iemand mij de weg wijst?" (Hand. 8:31.)

Geluk bestaat niet in een overvloed aan luxe, waarvan de wereld vindt dat het de

enige manier is om 'plezier' te hebben. We moeten het ook niet zoeken in verafgelegen oorden met vreemd klinkende namen. Geluk vindt men thuis.

Wij allen herinneren ons ons ouderlijk huis. Het is interessant dat wij dan niet stil blijven staan bij de vraag of het huis groot of klein was, of de buurt aanzien had of verpauperd was. Nee, we denken met vreugde aan de dingen die we als gezin deden. Het gezin is het laboratorium van ons leven en wat we daar leren, bepaalt grotendeels wat we gaan doen wanneer we het verlaten.

Mevrouw Margaret Thatcher, premier van Groot-Brittannië, sprak de volgende diepzinnige filosofie uit: „Het gezin is de bouwsteen van de maatschappij. Het is een kinderdagverblijf, een school, een ziekenhuis, een ontspanningscentrum, een toevluchtsoord en een rustoord. Het omvat alle aspecten van de maatschappij. Het vormt onze overtuigingen; het is de voorbereiding op de rest van ons leven" (*London Times*, 26 mei 1988).

„Thuis is waar 't hart is." Er is inderdaad „een hoop leven voor nodig om van een huis een thuis te maken" (It does take „a heap o' livin' to make a house a home."; Edgar A. Guest, „Home," *The Family Book of Best-Loved Poems*, blz. 151-152). „Thuis, thuis, lief, lief thuis. Zij 't nog zo eenvoudig, 't is nergens als thuis" (*HL* 198). Maar we laten deze prettige herinneringen achter ons en denken aan ouders die er niet meer zijn, kinderen die het huis uit zijn, jeugdijaren die voorbij zijn. Langzaam maar zeker zien we de waarheid onder ogen: wij zijn verantwoordelijk voor wat voor thuis wij verschaffen. Dat thuis moet in wijsheid opgebouwd worden, want het is een lange reis naar de eeuwigheid. We zullen onderweg rust en hevige wind hebben, zonlicht en schaduw, vreugde en verdriet. Maar als we er werkelijke ons best voor doen, kan ons thuis een stukje hemel op aarde zijn. Wat wij denken, wat wij doen, hoe wij leven, dat beïnvloedt

niet alleen het succes van onze reis op aarde, maar bepaalt ook onze koers naar onze eeuwige doelen.

Gelukkige gezinnen zien er niet allemaal hetzelfde uit. Sommige bestaan uit vader, moeder, broers en zusters, die in een sfeer van liefde samenwonen. Andere bestaan uit één ouder met één of twee kinderen. Soms woont één persoon zelfstandig. Er zijn echter kenmerken die gelden voor ieder gelukkig gezin, hoeveel of wat voor gezinsleden er ook zijn. Ik noem ze de „Kenmerken van een gelukkig gezin". Ze zijn:

1. De gewoonte van het gebed.
2. Kasten met kennis.
3. Een nalatenschap van naastenliefde.
4. De gave van een getuigenis.

„Het gebed, uitgesproken of niet, is het verlangen van de ziel" (naar: *Hymns* 220). Gebed is het belangrijkste kenmerk van een gelukkig gezin omdat het zo algemeen toegestaan kan worden en het resultaat zo heilzaam is. Ouders die luisteren naar het gebed van een kind, komen ook nader tot God. Deze kleintjes, die nog maar kort geleden bij hun Hemelse Vader waren, hebben geen remmingen die hun verhinderen tegenover Hem hun gevoelens, wensen en dank te uiten.

Gezinsgebed is de beste verdediging tegen zonde en dus de weldadigste bron van vreugde en geluk. Het oude gezegde: „Het gezin dat samen bidt, blijft samen," is nog steeds van toepassing.

„Een gehuwd paar kan het geluk niet bereiken als zij naar twee verschillende sterren opzien; (. . .) zij moeten één doel hebben, en daar samen naartoe werken (. . .) Houd op onmogelijke lucht kastelen te bouwen. Pas uw beste dromen toe op het dagelijks leven zoals dit zich aandient" (Temple Bailey, „The Bride Who Makes Her Dreams Come True," *Ladies Home Journal*, 1912).

Op 7 oktober aanstaande zijn mijn vrouw Frances en ik veertig jaar getrouwd. Ons huwelijk werd iets ten oosten van deze plek, in de heilige tempel, gesloten. Benjamin Bowring, die de plechtigheid verrichtte, gaf ons de raad: „Mag ik jullie, pasgetrouwd stel, over een methode vertellen die jullie de verzekering zal geven dat elk meningsverschil dat jullie zullen hebben, niet langer zal duren dan één dag? Kniel iedere avond naast het bed neer. De ene avond broeder Monson, spreekt u het gebed uit, hardop, geknield. Zuster Monson, de volgende avond spreekt u het gebed uit, hardop, geknield. Ik kan u verzekeren dat ieder misverstand dat overdag ontstaat, zal verdwijnen bij het bidden. Het is onmogelijk een wrok te blijven koesteren tegenover iemand, met wie je samen bidt."

Toen ik, dit weekeinde precies 25 jaar gele-

den, geroepen werd als lid van de Raad der Twaalf, vroeg president McKay mij hoe het thuis ging. Ik vertelde hem over deze manier van bidden en getuige van de goede uitwerking ervan. Hij leunde achterover in zijn grote leren stoel en zei glimlachend: „Dezelfde methode die u met succes gebruikt, is ook ons leven tot zegen geweest in alle jaren van ons huwelijk.”

Gebed is de sleutel tot geestelijke macht.

Een tweede kenmerk van een gelukkig gezin ontdekt u wanneer er thuis elk met kennis te vinden zijn. Kasten met goede boeken zijn een essentieel onderdeel van de bibliotheek die ons kennis moet verschaften.

Een schat aan wijsheid staat in boeken;

En genoegten kunnen we er in zoeken;

Boeken doen ons verder streven;

Boeken zijn vrienden – ga ze lezen!

(naar Emilie Poulsson).

Lezen is een van de ware genoegens van het leven. In deze tijd van massacultuur, waarin zoveel ingekort, aangepast, vervalst, versnipperd en samengevat wordt, is het rustgevend en inspirerend eens rustig met een geschikt boek te gaan zitten.

James A. Michener, een vooraanstaand schrijver, heeft gezegd: „Een natie wordt wat haar jonge mensen in hun jeugd lezen. Dan worden hun idealen gevormd en wordt in grote mate vastgesteld wat hun doelen zullen zijn.”

De Heer adviseerde: „Put worden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.”

In onze kasten met kennis mogen de standaardwerken niet ontbreken. Wij moeten ervoor waken om de capaciteit van kinderen om het woord van God te lezen en te begrijpen, te onderschatten.

Een paar maanden geleden maakten we samen met onze kleinkinderen een rondgang door de kerkdrukkerij. Daar zagen we de zendelingseditie van het Boek van Mormon van de lopende band afkomen – gedrukt, gesneden en gebonden, klaar om gelezen te worden. Ik zei tegen een jonge kleinzoon: „De operateur zegt dat je een exemplaar van het Boek van Mormon mag hebben. Kies er maar één uit.”

Hij pakte één exemplaar van het boek, drukte het tegen zijn borst en zei welgemeend: „Ik houd van het Boek van Mormon. Dit is mijn boek.”

Andere gebeurtenissen van die dag kan ik me niet herinneren, maar geen van de aanwezigen zullen ooit die oprechte uiting, rechtstreeks uit het hart van een kind, vergeten.

Wij, als ouders, moeten onthouden dat ons leven weleens het lievelingsboek van

onze kinderen zou kunnen zijn dat de kinderen het meest waardevol vinden. Is ons voorbeeld het navolgen waard? Leven we zo, dat een zoon of dochter zou kunnen zeggen: „Ik wil net zo worden als mijn papa” of „Ik wil net zo worden als mijn moeder?” In tegenstelling tot het boek in de kast, waarvan het kaft de inhoud verbergt, kunnen wij ons leven niet verbergen. Ouders, wij zijn een open boek.

Een derde kenmerk van een gelukkig gezin is een nalatenschap van naastenliefde.

Toen ik een jonge jongen was, ging ik graag naar mijn grootmoeders huis aan de Bueno Avenue, hier in Salt Lake City. Oma was altijd zo blij om ons te zien en had ons graag bij haar. We zaten dan bij haar op schoot terwijl ze ons verhalen voorlas.

Haar jongste zoon en zijn vrouw wonen daar nu. Ik bezocht hen onlangs. De brandkraan op de stoeprand leek zoveel kleiner dan toen ik hem jaren geleden beklom. De vriendelijk aandoende veranda straalde nog dezelfde rustige, vredige sfeer uit. Aan de keukenmuur hing in een ingelijste spreuk die door mijn tante geborduurd was, een gezegde dat een wereld aan praktische toepassing in zich droeg: „Kies waarvan je gaat houden; houd van wat je gekozen hebt.” Zij die het borduurd heeft nu een zwakke gezondheid. Ray, haar echtgenoot, verzorgt haar voortdurend en is de personificatie van trouwe, volhardende liefde. Op haar eigen manier beantwoordt zij die. Zij leven volgens de les die zij inlijsten.

Ogenscheinlijk onbelangrijke lessen in liefde worden door kinderen gezien, in stilte nemen zij het voorbeeld van hun ouders in zich op. Mijn eigen vader, een drukker, werkte bijna elke dag van zijn leven lang en hard. Ik weet zeker dat hij op de sabbat liever thuisbleef. Maar in plaats daarvan bezocht hij familieleden en vrolijke hen op.

Eén van hen was zijn oom, die door arthrose zo kreupel was geworden dat hij niet kon lopen en zichzelf verzorgde. Mijn vader zei dan op een zondagmiddag tegen me: „Kom mee, Tommy; laten we een eindje gaan rijden met oom Elias.” We gingen dan in de oude Oldsmobile uit 1928 naar Eighth West. Daar, voor het huis van oom Elias, wachtte ik dan in de auto, terwijl mijn vader naar binnen ging. Al gauw kwam hij het huis weer uit met, als een porceliein pop, in zijn armen zijn kreupele oom. Ik opende het portier en keek toe hoe voorzichtig en liefdevol mijn vader oom Elias op de stoel naast de bestuurder zette, zodat hij een goed uitzicht had, terwijl ik achterin ging zitten.

Het was een kort ritje en er werd niet veel gezegd, maar o, wat een nalatenschap van naastenliefde! Vader heeft me nooit uit de Bijbel voorgelezen over de barnhartige

Samaritaan. In plaats daarvan nam hij me met oom Elias in die oude Oldsmobile uit 1928 mee over de weg naar Jericho.

Wanneer wij thuis een nalatenschap van naastenliefde hebben, zal Jakobs kastijding uit het Boek van Mormon niet op ons van toepassing zijn: Gij hebt het hart gebroken van uw tedere vrouwen, en het vertrouwen van uw kinderen verloren wegens het slechte voorbeeld, door u aan hen gegeven; en het geschreeuw huns harten stijgt tegen u tot God op” (Jakob 2:35).

Wij moeten ons niet door de onenigheid – en soms wreedheid – tussen levensgezellen, waarover vele krantetartikelen en televisieprogramma's berichten, laten ontmoedigen, en denken dat de deugd verdwenen is en de lamp van de liefde niet meer schijnt. Twee geliefde vrienden liggen tegenwoordig wegens een zwakke gezondheid hulpeloos op bed. Zij zijn niet alleen. Hun trouwe levensgezellen verzorgen hen liefdevol. Mijn vriend Pres, die de zijde van zijn vrouw slechts zelden verlaat, zei over haar: „Christine is zwakker, maar nog steeds mooi. Ik houd zoveel van haar.” Wat een edel erbetoon aan trouw, liefde en huwelijks!

Een ander, een echtgenote die Gertrude heet, verzorgt haar man Mark op zijn kamer. De kamer is precies naar zijn smaak ingericht. Ze leest hem voor. Ze praat met hem over de familie. Eens, tijdens deze lange waker zei ze tegen mij: „Ik houd meer van hem dan ooit.”

Wij hoeven niet verder dan president en zuster Benson te zoeken om een prachtig voorbeeld te vinden van een liefderijk thuis. Mijn vrouw en ik hadden drie weken geleden, het voorrecht om het feest ter gelegenheid van de viering van het 62-jarig huwelijksfeest van de familie Benson bij te wonen. Kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen hadden plezier terwijl de president en zijn levensgezellin elkaars hand vasthielden en met de groep „Houd de haard thuis brandend”, „Het Oude Lied van de Liefde” en „Ik houd echt van je” zongen („Keep the Home Fires Burning”, „Love's Old Sweet Song”, „I Love You Truly”). Het zou goed zijn als alle leden het voorbeeld zouden volgen van de Benson's in Schriftenstudie, tempelbezoek en samen van het leven genieten.

Dit zijn beelden die een nalatenschap van naastenliefde schilderen als kenmerk van een gelukkig gezin.

Een vierde kenmerk van een gelukkig gezin is de gave van een getuigenis. „De beste gelegenheden die we in de kerk krijgen om te onderwijzen, krijgen we thuis”, zei president David O. McKay. „In het ware moormoonse gezin zou Christus, als Hij er kwam,

President Ezra Taft Benson en president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

graag een poosje uitrusten" („Gospel Ideals", *Improvement Era*, 1953, blz. 169).

Wat doen wij om ervoor te zorgen dat ons gezin overeenkomt met deze beschrijving? Het is voor ouders niet voldoende om alleen een sterk getuigenis te hebben. Kinderen kunnen niet blijven leunen op de overtuiging van een ouder.

President Heber J. Grant heeft gezegd: „Het is onze taak om onze kinderen in hun jeugd te onderwijzen. Ik mag dan weten dat het evangelie waar is, en mijn vrouw ook; maar ik wil u wel zeggen dat onze kinderen alleen maar te weten zullen komen dat het evangelie waar is als ze het bestuderen en een eigen getuigenis verkrijgen."

Liefde voor de Heiland, eerbied voor zijn naam en oprecht respect voor elkaar, vormen een vruchtbare grond om een zaadje tot getuigenis te laten uitgroeien.

Over het evangelie leren, getuigenis geven en een gezin leiden, zijn gewoonlijk geen gemakkelijke zaken. De reis van het leven wordt gekenschetst door hobbels in de weg en grote golven op zee – de beroering van onze tijd.

Eenige jaren geleden was ik tijdens een bezoek aan leden en zendingen in Australië getuige van een subliem voorbeeld van hoe de gave van een getuigenis een gezin kan heiligen en tot zegen kan zijn. Ik was met de

zendingpresident, Horace D. Ensign, onderweg van Sydney naar Darwin, waar ik de eerste spade zou steken voor het eerste kerkgebouw in die stad. In het vluchtschema was een reisonderbreking opgenomen in een kleine mijnwerkersgemeenschap, Mount Isa. Toen we de passagiershal van de luchthaven van Mount Isa binnenliepen, kwamen een vrouw en twee kinderen op ons af.

Zij zei: „Ik ben Judith Loudon, ik ben lid van de kerk. Dit zijn mijn kinderen. We dachten dat u wel eens met deze vlucht zou kunnen meegaan, dus kwamen we om tijdens uw korte reisonderbreking even met u te praten." Ze legde uit dat haar man geen lid was van de kerk en dat zij en de kinderen zelfs de enige leden in de omtrek waren. Wij spraken over geestelijke ervaringen en gaven ons getuigenis.

De tijd verstreek. Wij maakten ons klaar om weer aan boord te gaan. Zuster Loudon zag er zo verlaten uit, zo eenzaam. Ze smeekte: „U kunt nog niet weggaan; ik heb de kerk zo gemist." Plotseling kondigde de luidspreker in verband met een technische storing een half uur vertraging van onze vlucht aan. Zuster Loudon fluisterde: „Mijn gebed is juist! Verhoord." Toen vroeg ze hoe ze haar echtgenoot kon interesseren in het evangelie. Wij adviseerden haar hem te

betrekken bij hun wekelijkse jeugdwerkhuis-les en een levend getuigenis van het evangelie voor hem te zijn. Ik zei dat we haar een abonnement op *the Children's Friend* zouden geven en extra hulpmaterialen voor het onderwijs aan haar gezin. Wij moedigden haar aan om het wat haar man betreft nooit op te geven.

Wij verlieten Mount Isa, een plaats waar ik daarna nooit meer ben geweest. Ik zal echter altijd de herinnering koesteren aan die lieve moeder en die fijne kinderen, die ons samen, in tranen en vervuld van dankbaarheid, nauwilden.

Verscheidene jaren later sprak ik in Brisbane, in Australië, op een priesterschapsleidersvergadering, en bekleemtoonde het belang van evangeliestudie thuis en van het naleven van het evangelie en een voorbeeld van de waarheid zijn. Aan de daar vergaderde mannen vertelde ik over zuster Loudon en hoeveel indruk haar geloof en vastberadenheid op mij hadden gemaakt. Ik besloot met te zeggen: „Ik denk niet dat ik ooit zal weten of de man van zuster Loudon lid is geworden van de kerk, maar hij had geen beter voorbeeld kunnen vinden", één van de leiders stak zijn hand op, stond op en verklaarde: „Broeder Monson, ik ben Richard Loudon. De vrouw, over wie u spreekt, is mijn vrouw. De kinderen (zijn stem beefde) zijn mijn kinderen. Nu zijn wij een eeuwig gezin, wat gedeeltelijk aan het geduld en doorzettingsvermogen van mijn lieve vrouw te danken is. Zij heeft dit alles voor elkaar gekregen." Er werd geen woord meer gezegd. De stilte werd alleen verbroken door gesnif en gedempte snikken, en tranen stroomden uit ieder oog.

Mijn broeders en zusters, laat ons besluiten, wat onze omstandigheden ook zijn, om van ons gezin een gelukkig gezin te maken. Laat ons de vensters van ons hart wijd openzetten, zodat ieder gezinslid zich welkom en „thuis" zal voelen. Laat ons de deur van onze ziel openen, zodat onze geliefde Christus kan binnenkomen. Denk aan zijn belofte: „Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen" (Op. 3:20).

Hoe welkom zal Hij zich voelen, hoe vreugdevol zal ons leven zijn, als hij de „Kenmerken van een gelukkig gezin" herkent:

De gewoonte van het gebed.

Kasten met kennis.

Een nalatenschap van naastenliefde.

De gave van een getuigenis.

Het is mijn gebed dat onze liefhebbende Vader in de hemel ons allen zal zegenen in ons streven naar een gelukkig gezin, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Oefen de knaap”

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum van Twaalf Apostelen

„Als u uw verantwoordelijkheid voor het onderwijzen en trainen van uw kinderen van u afschuift en dan van één of andere instelling verwacht dat die de verantwoordelijkheid op zich neemt en een onmiddellijke metamorfose tot stand brengt, verwacht u wat nooit is gebeurd en ook nooit gebeuren zal.”

Ouderling Scott, ik wil graag mijn verwelkoming bij die van de anderen voegen, nu u deze grote functie gaat bekleden. U voegt u bij een uniek quorum. Het bestaat uit gewone mannen met een zeer ongewone roeping. In deze groep bestaat een eenheid, een geest en een toewijding die u nergens anders zult ervaren. Wij zijn enthousiast dat u, uw talenten en uw vaardigheden deel gaan uitmaken van ons quorum. Welkom! Welkom! Welkom!

Als onderwerp voor mijn conferentieboodschap heb ik een zin uit Spreuken gekozen: „Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg, ook wanneer hij oud geworden is, zal hij daarvan niet afwijken” (Spr. 22:6).

De Heer is erg uitgesproken in zijn instructies aan de tegenwoordige ouders. In de Leer en Verbonden lezen we:

„En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben,

en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders (...)

„En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen. En de inwoners van Zion moeten ook de Sabbatdag vieren en heilig houden (...)

„Nu, Ik, de Here, ben niet tevreden over de inwoners van Zion, want er bevinden zich leeglopers onder hen, en ook hun kinderen groeien op in goddeloosheid; evenmin zoeken zij ernstig de rijkdommen der eeuwigheid, maar hebzucht spreekt uit hun ogen.

„Deze dingen behoren niet zo te zijn, en moeten uit hun midden worden weggedaan” (LV 68:25, 28–29, 31–32).

Dat is duidelijke taal, die niet verkeerd begrepen kan worden. De verantwoordelijkheid voor het onderwijzen van de kinderen rust in eerste instantie op de ouders.

Vele jaren geleden had ik het genoegens tweede raadgever te zijn in het zondagschoolpresidium, met als specifieke taak de supervisie van wat toen de junior-zondagschool was. Iedere zondag zag ik een bepaalde vader zijn zoon naar de kerk brengen. De jongen huilde en schreeuwde dan en smeekte niet overgedragen te worden aan de leerkracht. Ik zag de vader hem dan naar het klaslokaal brengen, hem door de deuropening duwen en vervolgens aan de gangkast de deurknop vasthouden zodat de jongen niet terug kon komen voordat de leerkracht hem onder controle had en, na hem tot bedaren gebracht te hebben in de klas had laten plaatsnemen. Het leek wel of de vader zei: „Ik heb het geduld noch de tijd om deze jon-

geman op te voeren. Ik draag hem aan u over, leerkracht, zodat u hem kunt leren eerbiedig te zijn in de zondagschoolklas.”

Ik kreeg een gelijksortig gevoel toen ouderling Featherstone en ik een paar uur bij de president van de Brigham Young University waren. We hadden een afspraak gemaakt om te bespreken hoe de priesterschapsleiders bij konden dragen tot naleving van de eisen, die aan de studenten gesteld worden wanneer zij door de Brigham Young University aanvaard worden.

Toen wij daar bij de leider van deze geweldige instelling zaten, dacht ik terug aan deze ervaring uit de junior-zondagschool van jaren geleden. Ik had het gevoel dat veel ouders hun kinderen naar de deur van de BYU brachten, hen door de deuropening duwen, de deurknop vasthouden en van het schoolbestuur verwachtten dat het de verantwoordelijkheid om hun kinderen te trainen, op zich zou nemen.

Toen ik de gelegenheid had te spreken met enkele zendelingen in het zendingsveld, had ik hetzelfde gevoel. Sommige ouders denken vast dat „als ik mijn kind maar op zending kan laten gaan, dan zal dat de jaren compenseren waarin ik hem de evangeliebeginselen niet heb onderwezen”.

Natuurlijk is de grote meerderheid van de studenten die naar de Brigham Young University gaan en van de jonge mannen en vrouwen die op zending gaan, wel getraind in een goed gezin en komt daar met een geest van het evangelie, en een voorbeeld voor de hele wereld. Er is echter een klein percentage dat daar met problemen komt en de trend is dat dit percentage stijgt. Vandaag wil ik dus het advies herhalen dat al vanaf het begin der tijden als een stem tot waarschuwing aan de ouders werd gegeven. Als u uw verantwoordelijkheid voor het onderwijzen en trainen van uw kinderen van u afschuift en dan van één of andere instelling verwacht dat die de verantwoordelijkheid op zich neemt en een onmiddellijke metamorfose tot stand brengt, verwacht u wat nooit is gebeurd en ook nooit gebeuren zal.

Onze huidige maatschappij heeft veel problemen en zoveel van die problemen zijn een teken van falen in het gezin. President Benson heeft gezegd:

„Als wij zo doorgaan kunnen wij verwachten dat er nog meer emotioneel gestoorde jonge mensen, meer echtscheidingen, meer depressies, en meer zelfmoorden zullen zijn.

„Het gezin is de meest doelmatige plaats om blijvende maatstaven in te prenten. Wanneer het gezinsleven goed is en gebaseerd is op de beginselen en de gebruiken van het evangelie van Jezus Christus, ko-

men deze problemen niet zo vlug voor" (*De Ster*, april 1983, blz. 124).

Vandaag wil ik u met nadruk wijzen op drie oplossingen. De eerste is een goed, sterk, evangelisch fundament leggen thuis. President Kimball zei eens: „Ons succes, zowat dat van ons individueel als dat van de hele kerk, zal grotendeels worden bepaald door onze getrouwheid in de naleving van het evangelie thuis. Alleen als we duidelijk de taken van ieder individueel mens inzien, alsmede de rol die gezinnen spelen, kunnen we goed begrijpen dat priesterschapsquorums en hulporganisaties, zelfs wijken en ringen, in eerste instantie bestaan om de leden te helpen thuis het evangelie na te leven. Dan kunnen we begrijpen dat mensen belangrijker zijn dan programma's is dat kerkprogramma's altijd de op het evangelie gerichte gezinsactiviteiten moeten ondersteunen en niet er van af moeten leiden" (*De Ster*, oktober 1978).

Ik ben bang dat velen van ons hebben ervaren hoe moeilijk het is gezinstradities en -gewoonten in te stellen als de kinderen eenmaal in hun tienerjaren zijn. Dan pas beseffen we hoeveel gemakkelijker het zou zijn geweest om die gewoonten aan te kweken toen zij nog heel jong waren. Het is zo belangrijk om bij het prille begin, wanneer wij een nieuwe geest in ons gezin ontvangen, te beginnen met onderwijs in het evangelie.

Buiten het voorlezen van sprookjes aan onze kinderen zouden we ook een goed uitgedacht meerjarenprogramma moeten opbouwen, waarin zij vertrouwd worden gemaakt met de evangeliebeginselen door verhalen uit de Bijbel en het Boek van Mormon en verhalen over hedendaagse profeten, en ook door verhalen uit onze familiegeschiedenis die het leven van onze kinderen verrijken met een erfenis aan evangelisch leven. Wij moeten tv-kijken goed in de hand houden, om er zeker van te zijn dat ze naar de juiste programma's kijken. Tegenwoordig zijn wij zo gezegend dat we veel alternatieven hebben voor de programma's vol geweld en zonde. De videomarkt is zo gegroeid dat ze ons een keuze biedt aan programma's die geschikt zijn voor de ontspanning en vorming van het hele gezin. Wij moeten ervoor zorgen dat het gezin's avonds en 's morgens samen bidt, dat er welkijks gezinsavond wordt gehouden en dat de zondagsdiensten regelmatig worden bijgewoond. En dan moeten we tijd inruimen voor een activiteitendag waarop we met onze kinderen werken en spelen.

Dit is een verantwoordelijkheid waar we niet onderuit kunnen. Zij rust uitsluitend op de schouders van de ouders. Zij moeten ervoor zorgen dat hun kinderen een fundament in het evangelie hebben. Natuurlijk

zijn er andere organisaties die daarbij kunnen helpen, maar we moeten willen weten wat ze leren en de tijd nemen en het geduld hebben om zorgvuldig te controleren, op een georganiseerde, goed geplande wijze, of zij opgroeien met een stevig fundament waarop zij hun leven kunnen bouwen.

Het tweede gebied waaraan wij bij het opvoeden van kinderen aandacht moeten besteden is dat wij niet toe moeten laten dat zij te zeer in wereldse zaken opgaan. Toen wij met de president van de Brigham Young University bespraken wat voor problemen de studenten hadden, vond ik het opmerkelijk hem te horen zeggen dat het de studenten waren die hun jeugd hadden doorgebracht op een boerderij, waar zij geleerd hadden te werken, te sparen en dingen netjes te houden, die zelden de schoolregels overtraden. Studenten die door hun ouders waren verwend met wereldse goederen waren degenen die de meeste problemen schenen te veroorzaken. Het was de student die op school verscheen in een dure, luxe auto, die scheen te denken dat hij boven de regels van de universiteit stond.

President Brigham Young onderwees:

„Ik geloof in kinderen hun zin geven – op een redelijke manier. Als de kleine meisjes poppen willen hebben, moeten ze die dan krijgen? Ja. Maar moeten ze meegenomen worden naar de kleermaker om gekleed te worden? Nee. Laat de meisjes maar leren zelf de kleren voor hun poppen te knippen en te naaien, dan weten ze over een paar jaar hoe ze voor zichzelf en voor anderen een jurk moeten maken. Geef de kleine jongens gereedschap en laat ze zelf een sle, een kar, enz. maken, en wanneer ze groter worden, zullen ze weten hoe ze met gereedschap om moeten gaan en hoe ze een rijtuig, een huis, of iets anders moeten bouwen" (*Discourses of Brigham Young*, blz. 210, verzameld door John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1954).

Ten derde moet kinderen de vreugde van eerlijk werk geleerd worden en moeten ze de bevrediging ervaren van een goed uitgevoerd karwei. Ze hoeven niet alles te hebben wat de kinderen van de overburen krijgen.

Natuurlijk willen we dat ze hun talenten ontwikkelen, maar ze moeten ze aan elk sportkamp of elke cursus meedoen?

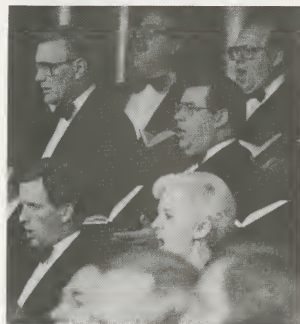
Het schokte mij te zien dat in veel gezinnen de kinderen niet weten hoe ze een bed op moeten maken, hun kleding verzorgen, een tube tandpasta moeten opmaken, de lampen uitdoen, de tafel dekken, of een groentetuin onderhouden. Deze eenvoudige handelingen uit netheid, orde en zuinigheid zullen hen iedere dag van hun leven tot zegen zijn en hen erop voorbereiden zelfredzaam te worden wanneer ze de leeftijd

bereiken waarop ze zelfstandig moeten wonen. Breg hen de fundamentele kennis bij dat de aarde van de Heer is. Hij heeft een geweldig systeem voor aanvullen en vernieuwen dat werkt zolang wij voor de aarde zorgen, spaarzaam zijn met wat ze ons biedt en niet verspillen.

Weer was het Brigham Young die ons zei:

„Moeders, wilt u zending zijn? Dan roepen wij u op een zending om uw kinderen te leren wat hun taak is, en hun te leren hoe ze, in plaats van hun lichaam te versieren met mooie jurken en ruches, hun gedachten kunnen versieren. Laat hun kleding netjes, schoon en leuk zijn. Leer hun reinheid van lichaam en de beginselen van zaligheid, dan zullen zij het fijn vinden naar deze vergaderingen te komen" (*Discourses of Brigham Young*, blz. 210–211).

President Kimball gaf jaren geleden een geweldige toespraak aan de Brigham Young University, getiteld „A Style of Our Own"

[„Onze eigen stijl.]. Hij moedigde ons aan niet te behoren tot hen die wereldse, onkuise trends volgen, maar om de moed te hebben ons zo te kleden dat we de boodschap uitstralen dat wij andere normen hebben. Onze kleding zal een afspiegeling zijn van hoe wij willen leven, gebaseerd op de beginselen van het evangelie van onze Heer en Heiland. Het is onmogelijk van een kind, dat geleerd heeft ervan te houden zich te kleden volgens de onwelgevoelige trends van de tijd, te verwachten van de ene dag op de andere te veranderen en aan een heel andere garderobe te wennen wanneer het naar een universiteit van de kerk gaat, naar het opleidingsinstituut voor zendingen, naar de tempel om daar te trouwen, of zelfs naar de kerk voor de zondagsdiensten. Kuis, passende kledgewoonten moeten bijna vanaf de geboorte onderwezen worden.

Ik ken een klein meisje dat het jongste kind is in een gezin waarin alle andere kin-

deren jongens zijn. Ik denk dat de schok van een meisje zijn in zo'n gezin met jongens haar duidelijk bewust heeft gemaakt van het feit dat ze anders is dan de andere kinderen.

Wijselfik heeft haar moeder haar geleerd dat jongens een broek dragen en dat zij een jurk draagt. Nu zal ze niets anders dragen dan een nette jurk. Ik ben er zeker van dat ze geen problemen zal hebben met de kerknormen, omdat het voor haar niet nodig is iets te veranderen. Dit is haar al van jongs af aan bijgebracht. Wat zal het makkelijk voor haar zijn de juiste kledingnormen te aanvaarden wanneer ze opgroeit en van een kind een tiener wordt en vervolgens een volwassene.

Voordat boze vrouwen mij nu brieven gaan sturen omdat ik gezegd zou hebben dat ze geen lange broek mogen dragen, bespaart u zich de postzegels. Dat heb ik niet gezegd, hoewel ik vind dat het geen passende kleding is voor de sabbatdag. Wat ik wel zeg is dat wij normen hebben vastgesteld die ingetogen, goede kleedgewoonten van ons eisen. En de beste manier om er zeker te van zijn dat deze normen aanvaardbaar en prettig gevonden worden wanneer dat werkelijk nodig is, is ervoor te zorgen dat ze gedurende het gehele leven van een kind onderwezen en in praktijk gebracht worden. Aan onze manier van kleden is meestal te zien hoe wij ons zullen gedragen.

Een zending, een universiteit van de kerk, het seminarie en instituut, dragen er op geweldige wijze toe bij dat er in het leven van allen, die van deze fantastische gelegenheden gebruik maken, evangeliewaarden gevestigd worden. Deze invloed wordt echter enorm versterkt als de studenten of de zendingen erop voorbereid zijn te ontvangen en te dienen, in plaats van heropgevoed te moeten worden. Weer een advies van Brigham Young:

„Laten wij zo leven dat de geest van onze godsdienst in ons zal leven. Dan zullen wij vreedig, vreugdevol, gelukkig en tevreden zijn, wat prettige vaders, moeders, kinderen, huishoudens, burens, gemeenschappen en steden van ons zal maken. Dat is de moeite waard om voor te leven en ik vind dat de heiligen der laatste dagen daarnaar zouden moeten streven“ (*Discourses of Brigham Young*, blz. 204).

Moge de Heer ons zegenen met het verlangen om onze kinderen in hun leven normen bij te brengen die wat het evangelie van onze Heer en Heiland betreft aanvaardbaar zijn. Ik geef u mijn getuigenis dat dit werk, waar wij mee bezig zijn, zijn werk is, en ik bid dat we oprecht zullen werken om een begrip in het hart en de ziel van onze kinderen te krijgen. Dit is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ware vrienden die mij opbeuren

Richard G. Scott

van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Als uw leven niet in orde is en u zich niet waardig genoeg voelt om te bidden (. . .) maak u dan geen zorgen. Hij weet dat allemaal wel. Hij wacht erop dat u in nederigheid neerknielt en zelf de eerste stappen neemt.“

Wanneer men een roeping heeft ontvangen en iets toevertrouwd heeft gekregen, iets dat het leven voorgoed verandert, is het te begrijpen dat er dan allerlei gevoelens aan de oppervlakte komen.

Bij mijn pogingen om deze heilige taak en haar inhoud te begrijpen, heb ik mijn hart veelvuldig uitgestort voor mijn Vader in de hemel. Ik heb Hem gesmeekt mij te leiden en te sterken, zodat ik Hem en zijn geliefde Zoon naar beste vermogen zal dienen.

In mijn gedachten en mijn hart is een besef ontstaan en ik heb de Heer plechtig beloofd mij daaraan te houden. Het houdt in dat ik zo zal leven dat ik waardig zal zijn de wil van de Heer te kennen en het vermogen en de moed zal hebben om die wil uit te voeren – en geen ander verlangen zal hebben.

Datzelfde zeg ik ook u allen vandaag toe. Welnu, moge mijn gebed dat ik in staat zal zijn u, die worstelt met een persoonlijk probleem of die probeert een slechte gewoonte de baas te worden, of die lijdt wegens een af-

gedwaalde geliefde verhoord worden.

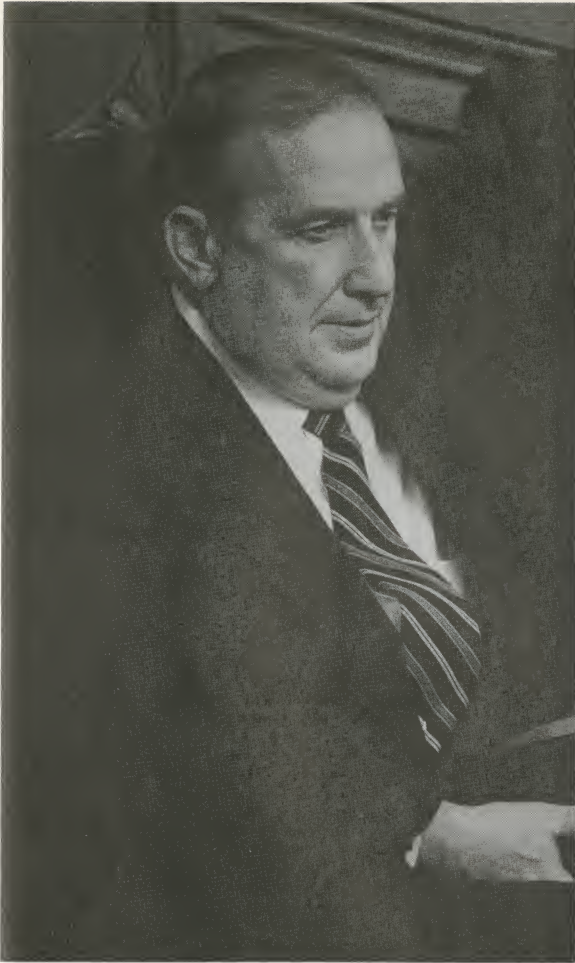
Ik wil u vertellen over een aantal van mijn dierbaarste vrienden, zodat zij, net zoals ze mij mijn hele leven al geholpen hebben, ook u kunnen helpen.

Laat ik u eerst wat achtergrondinformatie geven. Tijdens de inwijding van de Mexico-Stad-tempel had ik een van die unieke ervaringen die de loop van een leven kunnen veranderen. Het gebeurde tijdens de achtste inwijdingsdienst, waarbij veel leiders en leidsters uit Mexico en Midden-Amerika aanwezig waren. Toen ik onverwachts gevraagd werd te spreken, probeerde ik de sterke gevoelens die in mijn hart opwelden over te brengen. Ik sprak over hen, die aan de andere kant van de sluier zijn die, een profetie vervullend, hadden gewerkt, geleden en veel gegeven om het fundament te vestigen dat een nieuw tijdperk in het werk mogelijk zou maken.

Ik maakte het gevoel kenbaar dat ik namens vroegere profeten, die de heilige verlagen van het Boek van Mormon hadden bijgehouden en beschermd, bij hen te moeten pleiten. Ik voelde aan dat ze verdriet hadden omdat ze ons met een ongeopend exemplaar van het Boek van Mormon onder de arm zinnen lopen of zien dat het bij ons thuis stof ligt te vergaren, niet wordt gelezen, overdracht of toegepast.

Het Boek van Mormon werd tot stand gebracht in opdracht van God zodat allen die het ontvangen zal zegenen en verlichten.

Toen ik daar sprak, besefte ik dat alle moeite die ik zes jaar lang had gedaan om die geliefde leiders daar te helpen over de gevolgen van verkeerde tradities heen te komen en hen te leren de leringen van de Heer toe te passen, doeltreffender zou zijn geweest als ik er bij hen op aan had gedrongen de leringen van het Boek van Mormon te overdenken en toe te passen. Het Boek van Mormon bevat boodschappen die daar onder godde-

Ouderling Richard G. Scott, nieuw lid van het Quorum der Twaalf.

lijke leiding in zijn geplaatst om ons te laten zien hoe wij de gevolgen van verkeerde tradities teniet kunnen doen en een volheid van het leven kunnen ontvangen. Het leert ons problemen en moeilijkheden van deze tijd, die de Heer voorzag, te overwinnen. In dat boek heeft hij de manier verschaft waarop de ernstige vergissingen in het leven rechtgezet kunnen worden, maar die hulp

heeft geen waarde als zij opgesloten blijft in een ongeopend boek.

Ik getuigde tot hen dat het niet voldoende is om het Boek van Mormon te waarderen, noch voldoende om te getuigen dat het van God afkomstig is. Wij moeten de waarheden die erin staan, kennen en ze toepassen in ons leven en anderen erin laten delen. Ik voelde een overweldigende liefde voor de

mensen en een dringend verlangen allen te helpen de waarde van het Boek van Mormon te begrijpen.

Aan het eind van de dienst vroeg Ezra Taft Benson, destijds president van het Quorum der Twaalf, mij met hem mee te gaan naar een aparte kamer in de tempel. Hij vroeg mij te gaan zitten, trok zijn stoel tot dicht bij me, keek me diep in de ogen, waarna hij met een oprechtheid die ik nooit zal vergeten, getuigde van zijn vaste overtuiging dat ieder lid van de kerk moet leren het Boek van Mormon te gebruiken zoals de Heer het bedoelt.

Terwijl hij sprak wist ik dat de Heer die gevoels bij hem had opgewekt. Ik ontving een getuigenis in mijn hart dat hij de wil van de Heer uitsprak.

De invloed van deze twee vrienden, president Benson en het Boek van Mormon, heeft mij in tijden van grote nood getroost en gesteund. Ik wil dat u, in uw tijden van nood over diezelfde vrienden kunt beschikken.

Welnu, president Benson is de profeet – een goede, rechtschapen zoon van onze Vader in de hemel, die, doordat hij in zijn leven voortdurend zijn vrije wil op de juiste wijze heeft gebruikt, de deugzaamheid en het edele karakter heeft ontwikkeld, die hem bevoegd hebben gemaakt om de spreekbuis van de Heer voor al zijn kinderen op aarde te zijn.

Nu hij zijn negentigste levensjaar ingaat, is het te moeilijk voor hem om tegemoet te komen aan zijn verlangen om over de hele wereld te reizen, zodat ieder van ons hem persoonlijk kan begroeten. Maar wanneer we zijn geïnspireerde boodschappen horen of lezen, kunnen we de warmte en het gezelschap voelen van een ware vriend, die weet hoe hij ons moet helpen.

Ik bied u het Boek van Mormon aan, een dierbare vriend, die door een liefhebbende Heiland is verschaft. De waarheid die het bevat geeft troost, leiding, vrede en zelfs het gezelschap van nog andere ware vrienden. In dat boek vinden we de vriendschap en het goede voorbeeld van Nephi, Jakob, Enos, Benjamin, Alma, Ammon, Helaman, Mormon, Moroni en nog zoveel anderen. Zij zullen u nieuwe moed geven en aangeven welke weg u moet volgen naar geloof en gehoorzaamheid. Zij zullen u helpen de bittere en pijnlijke gevolgen van overtreding te overwinnen.

Maar, wat nog belangrijker is, zonder uitzondering zullen zij u in doen opzien naar de volmaakte vriend – onze Heiland en Verlosser Jezus de Christus.

Ik heb president Benson lief en ook het Boek van Mormon, de Bijbel en de andere Schriften. Maar deze Vriend aanbid ik.

Zijn macht, majesteit en volmaking kan ik

niet bevatten. maar ik begrijp wel iets van zijn liefde, mededogen en genade.

Er is geen last die Hij niet kan verlichten,
Er is geen hart dat Hij niet kan zuiveren en met vreugde vervullen kan,

Er is geen leven dat Hij niet kan reinigen en genezen,
wanneer we zijn leringen gehoorzamen.

Laat u door mijn andere vrienden tot Hem leiden, maar zoek Hem zelf door nederig, oprecht gebed, door gehoorzaamheid en geloof.

Er staat geschreven:

„Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.

„Want God heeft zijn Zoon niet in de wereld gezonden, opdat Hij de wereld veroordele, maar opdat de wereld door hem behouden worde“ (Joh. 3:16-17).

Het Boek van Mormon bevat deze troostende woorden van de Heiland:

„Gezegend zijn de armen van geest, die tot Mij komen, want hunner is het koninkrijk der hemelen (. . .)

„Gezegend zijn allen, die treuren, want zij zullen worden vertroost (. . .)

„Gezegend zijn de zachtmoedigen, want zij zullen het aardrijk beërven (. . .)

„Gezegend zijn allen, die hongeren en dorsten naar gerechtigheid, want zij zullen met de Heilige Geest worden vervuld (. . .)

„Gezegend zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid worden bewezen (. . .)

„Gezegend zijn alle reinen van hart, want zij zullen God zien“ (3 Ne. 12:3-8).

Toen Jezus nederig, in geloof en gehoorzaamheid, ten behoeve van anderen tot zijn Vader bad, antwoordde die. Toen Hij in het uur van zijn grootste nood om kracht en troost bad, de zonden van de wereld op zich nam en zijn zoenoffer bracht, zodat wij door bekering het wonder der vergeving konden krijgen, antwoordde zijn Vader.

Hij is uw Vader; bid tot hem. Als uw leven niet in orde is en u zich niet waardig genoeg voelt om te bidden omdat u niet rein bent, maak u dan geen zorgen. Hij weet dat allemaal wel. Hij wacht erop dat u in nederigheid neerknielt en bid de eerste stappen neemt. Bid om kracht. Bid dat anderen geleid mogen worden, zodat ze u kunnen steunen, leiden en opbouwen. Bid dat de liefde van de Heiland uw hart zal vervullen. Bid dat het wonder van de verzoening u vergeving zal geven omdat u gewillig bent te veranderen. Ik weet dat die gebeden verhoord zullen worden omdat God u liefheeft. Zijn Zoon gaf zijn leven voor u. Ik weet dat zij u zullen helpen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Kinderen met vrede in hun hart

Zuster Michaelene P. Grassli
Algemeen presidente van het jeugdwerk

„Als u voorheen geen gezinsavond of gezinsgebed hebt gehouden, zal het u misschien moeilijk vallen ermee te beginnen. Dat is begrijpelijk, maar doe het toch. Roep het gezin bij elkaar en zeg dat hoewel deze dingen tot nog toe niet gebeurd zijn, u nu van start wilt gaan.“

Dankuwel president Hinckley. Broeder Scott, u hebt ons hart geraakt en wij steunen u dan ook van ganser harte. Jamie van zeven hield zielsveel van haar moeder. Het gezin had zo goed als een jaar lang geweten dat hun vrouw en moeder aan kanker leed en stervende was. De vader en de zeven kinderen vasten en baden; zij smeekten de Heer haar te genezen. Al het mogelijke werd voor hun moeder gedaan, maar desondanks ging zij na drie uiterst moeilijke maanden heen.

In die eerste uren na haar sterven verzamelde de vader de diepbedroefde kinderen om zich heen. Na een gebed gingen ze naar hun eigen kamer toe om zich klaar te maken voor de nacht. Jamie, die vele uren in het gezelschap van haar moeder had doorgebracht en aan haar verknocht was, knielde bij haar bed neer. „Hemelse Vader,“ bad zij door haar tranen heen, „dankuwel voor de fijne moeder die U ons hebt gegeven. Dankuwel voor uw hulp bij het proberen haar beter te maken. Help ons om lief te zijn, zodat wij

weer bij haar kunnen komen.“ Zonder een spoor van verbittering bad dit zevenjarige meisje een aantal minuten lang met een zachtmoedigheid waaruit bleek dat zij de dood van haar moeder begreep en aanvaardde.

Jamie was een kind met vrede in haar hart. Hoe had zij die vrede bereikt? Zij was voorbereid door ouders die een begrip hadden van geestelijke zaken. En dat is de voorbereiding die tot vrede voert.

Ik heb ervoor gekozen over onze kinderen te spreken – de kostbare kinderen van onze Hemelse Vader overal op aarde. Ik bid dat mijn boodschap ontvangen en begrepen wordt, want die kinderen behoren bij de heldhaftigste geesten die naar deze aarde komen. Wij kunnen niet minder doen dan hen een erfenis van vrede schenken.

Onze Hemelse Vader heeft al zijn kinderen vrede beloofd. „En al uw kinderen zullen door de Here worden onderwezen; en groot zal de vrede van uw kinderen zijn“ (3 Ne. 22:13). Vrede in de Heer kan hen vrijwaren voor twijfel aan zichzelf, voor angst, voor de beperkingen van hun milieu, voor verslaving. Zijn vrede kan hen vrijmaken om zich te ontpoppen van de tere knoppen die zij nu zijn tot de rijpe, vruchtbare volwassenen die zij kunnen worden.

Net zoals de kwetsbare knop alle ontbeerlijke elementen bevat om zich tot een mooie plant of bloem te ontwikkelen, zo komt ieder kind bij ons met het potentieel om zijn mogelijkheden te verwezenlijken en zijn eeuwige bestemming te bereiken. In beide gevallen moet er voeding van buitenaf worden toegediend, wij hetgeen er binnenin zit tot volledige ontwikkeling komen. In de natuur hebben planten licht, water, lucht en voedingsstoffen nodig om te kunnen gedijen. De menselijke geest gedijt wanneer hij liefde ontvangt, weet waar hij vandaan komt en onderwezen wordt in geestelijke

Het algemeen presidium van het jeugdwerk: Michaelene P. Grassli, presidente (midden); zuster Betty Jo Jepsen, eerste raadgeefster (links); en zuster Ruth Broadbent Wright, tweede raadgeefster.

zaken. Het is belangrijk dat wij een gunstig klimaat verschaffen voor geestelijke groei en voor de vrede die daarmee gepaard gaat, vrede die zelfs te midden van de spanningen en beroering van de wereld geruststelling met zich meebrengt.

Broeders en zusters, de kinderen hebben onze hulp nodig en de voorbereiding die wij

kunnen verschaffen. Zij hebben behoefte aan onze hulp bij het verkrijgen van de vrede van de Heer. Het is vandaag noch te vroeg noch te laat om de kinderen voor te bereiden, en iedereen is daartoe in staat. Een jong, nieuw gezin, dat nog helemaal aan het begin staat; een gezin met kinderen van uiteenlopende leeftijden; grootouders, ooms,

tantes, burens; en vriendelijke, begrijpende leiders, leidsters en leerkrachten in de kerk – wij allemaal kunnen de kinderen van de Heer onderwijzen.

Wij beginnen met het onderwijzen van wat wij zijn. Kinderen hebben ons nodig; zij moeten in ons zien wat zij kunnen worden. Zij moeten zien dat wij de geboden onderhouden. Wij moeten tot de Heer komen en streven naar de vrede van het evangelie in ons eigen leven. „Leer van Mij,” zegt de Heer, „en luister naar Mijn woorden; wandel in de ootmoed van Mijn Geest, en in Mij zult gij vrede hebben” (LV 19:23). Wanneer wij vrede hebben, kunnen ook onze kinderen vrede hebben.

Een wijze bisschop merkte eens op: „Ik heb gezinnen meegemaakt waar de ouders vertrouwd zijn met het evangelie, waar de beginselen van het evangelie als normale gang van zaken dagelijks worden toegepast, waar de ouders beleefd zijn tegen hun kinderen en hen respecteren omdat zij begrijpen dat het kinderen van God zijn. In zulke gezinnen hebben de kinderen kennelijk vrede omdat hun ouders hun een duidelijke boodschap hebben gegeven. Zij weten dat zij kinderen van God zijn. Zij zijn zich bewust van hun eigen waarde en hebben een doel in hun leven, in de wetenschap dat hun bestemming de eeuwigheid is.

Sommigen zullen denken dat een gezin zoals door die bisschop werd beschreven een zo goed als onmogelijk te bereiken ideaal is. Bedenk echter dat geen enkel gezin volmaakt is. Alle gezinnen bestaan uit mensen met aardse zwakheden, die soms van het pad afdwalen. Maar gezinsleden, ouders daarbij inbegrepen, kunnen beginnen waar zij zich nu bevinden en samen leren en groeien.

Welnu, er is ons beloofd dat de gezinsavond, gezinsgebed en samen de Schriften lezen ieder lid van het gezin kracht en leiding kan geven en het gezin tot een hechte eenheid kan maken. Als u voorheen geen gezinsavond of gezinsgebed hebt gehouden, zal het u misschien moeilijk vallen ermee te beginnen. Dat is begrijpelijk, maar doe het toch. Roep het gezin bij elkaar en zeg dat hoewel deze dingen tot nog toe niet gebeurd zijn, u nu van start wilt gaan.

Ik moet u waarschuwen dat Satan zijn best zal doen om uw inspanningen te dwarsbomen, want een sterk gezin vormt een bedreiging voor zijn werk. Zet dus door, zelfs wanneer het de nodige moeite en planning vergt om verkeerde houdingen en hindernissen te overwinnen.

Een goede gelegenheid voor de gezinsleden om elkaar te vertellen wat zij die dag hebben meegemaakt, om samen in de Schriften te lezen en om elkaar hun getuige-

nis te geven, is wanneer zij samenkomen voor het avondgebed. Het is bijzonder belangrijk voor de kinderen om het getuigenis van hun ouders te horen. Eén gezin zegt een week lang iedere avond een van de Artikelen des geloofs op of het leert een tekst uit het hoofd of het zegt alle boeken van het Boek van Mormon op. Een ander gezin schenkt iedere dag bijzondere aandacht aan een van de kinderen of een van de ouders, waarbij elk gezinlid iets positiefs over die persoon zegt. Het vergt niet meer dan een paar minuten. Kinderen van alle leeftijden hebben er behoefte aan positieve opmerkingen over zichzelf te horen – in het bijzonder van hun ouders.

Overspoel de kinderen met verhalen over Jezus, zodat zij Hem leren kennen en zich kunnen indenken hoe het geweest moet zijn om te leven in de tijd dat Hij op aarde was. Vertel hun hoe Hij de kinderen op schoot nam, hen zegnende en voor hen bad. Vertel

hun hoe de mensen wisten dat Hij de Zoon van God was.

Toen ik klein was, vond ik het prachtig om te horen over de intocht van de Heiland in Jeruzalem. Vele mensen hadden gehoord dat Jezus naar Jeruzalem zou komen om het Pascha te vieren. Zij wisten dat Hij de Zoon van God was. Zij liepen Hem tegemoet. Stel u eens voor hoe het geweest moet zijn om in die blijde menigte een kind te zijn. De Schriften geven aan dat er veel mensen op de been waren. Waarschijnlijk stonden zij te wachten in de nauwe straten van Jeruzalem en nam hun opwinding steeds meer toe terwijl zij reikhalzend naar zijn komst uitkeken. Hoort u hoe het gejuich aanzwol zodra Hij, op de rug van de ezel gezeten, in zicht kwam? Zij spreidden hun kleren en boomtakken op de weg zodat de ezel erover heen zou lopen, net zoals ze gewend waren voor koningen te doen, en zij zwaaiden met palmtakken. Zij riepen: „Hosanna de Zoon

van David, (. . .) Hosanna in de hoogste hemelen!” (Matt. 21:9.) O, had u daar niet graag bij willen zijn?

Ja, vertel hun over de Heiland, zodat zij op Hem zullen vertrouwen, zodat zij het verlangen krijgen om te zijn zoals Hij is en bij Hem terug willen keren. Ja, de kinderen kunnen thuis vrede vinden. Moge de Heer u als ouders zegenen.

En moge de Heer u, de toegewijde leiders en leidster van de kerk zegenen, die het welzijn en de geestelijke groei van de kinderen hoge prioriteit geven – u, de priester-schapsleiders en de leiders en leidsters van het jeugdwerk, die de kinderen dienen. In het jeugdwerk leren de kinderen over de Heer. Een wijze jeugdwerkpresidente van een ring in Australië heeft als doel de kinderen de Geest van de Heer te laten voelen wanneer zij naar het jeugdwerk komen. Dat zullen kinderen zijn met vrede in hun hart.

President Benson, ik ben er trots op te kunnen zeggen dat de kinderen van het jeugdwerk dit jaar het Boek van Mormon hebben gelezen en besproken. De negenjarige Matt uit de staat Wisconsin heeft onlangs in zijn wijk tijdens het kinderprogramma in de avondmaalsdienst gesproken. Hij vertelde als volgt over iets dat hij had geleerd en dat hem vrede had gebracht:

„Toen mijn vader ons vertelde dat we van Denver naar Wisconsin gingen verhuizen, herinnerde mijn moeder ons aan het gezin van Lehi. Net zoals zij moest ik ook het enige thuis dat ik ooit had gekend, al mijn vrienden, mijn school en mijn wijk verlaten. Gelukkig konden wij wel al onze bezittingen meenemen, hoewel ze drie maanden lang moesten worden opgeslagen, en we het in die tijd zonder een huis en onze „kostbaarheden” moesten doen.

„Mijn moeder herinnerde ons eraan hoe gehoorzaam Nephi de veranderingen aanvaardde, omdat hij wist dat de Heer een ‘weg voor hen [zou] bereiden, zodat zij [zouden] kunnen volbrengen, wat Hij hun [gebood].’

„Ik heb geleerd dat ik het zonder van alles kan doen, maar niet zonder mijn familie. Mijn broertjes en zusjes en ik hebben geprobeerd méér op Nephi te lijken dan op zijn klagende broers. Ik ben dankbaar voor alles wat het Boek van Mormon ons leert.”

Ja, wanneer kinderen over de Heer leren, schenken wij hun een gave, een erfenis van vrede, die hen naar het eeuwige leven kan leiden. Wij mogen daarin niet tekort schieten.

Dat al onze kinderen de zegen ten deel zal vallen over de Heer te leren, opdat zij inderdaad kinderen zullen zijn met vrede in hun hart, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

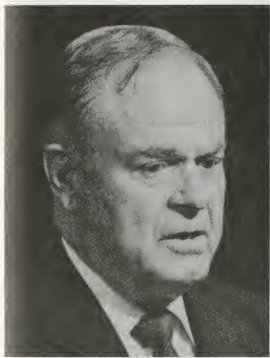

President Ezra Taft Benson bedankt de leden van het Tabernakelkoor.

Wat het eeuwige leven ons brengt

Ouderling Wm. Grant Bangerter
van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

„In de kerk wordt de leerstelling over het eeuwige leven niet altijd goed begrepen of gewaardeerd. Als dat wel zo zou zijn, zouden veel leden er meer aan doen. Tenslotte ligt wat het eeuwige leven ons brengt aan onszelf.”

Nu het einde van de conferentie nadert, voel ik een goedkeuring vooraf van mijn woorden, daar veel van wat ik wilde zeggen al door anderen gebruikt is.

Sterven is de grote zorg van de mensheid. De algemene tendens is, natuurlijk, te proberen niet te sterven. Sinds mensenheugenis is het de droom van de mensheid geweest het leven oneindig te verlengen. Er zijn drankjes en elixirs geweest die mensen zogenaamd voor de dood zouden behoeden. Legenden van de bron der jeugd hebben mensen tot de eindten der aarde doen reizen.

Tegenwoordig is het al niet anders. Van antirimpelcrèmes, tot vitamines en fitnessprogramma's; van een concentreren op cholesterol, klimaatregeling en kuuroorden; tot vernieuwingen op het gebied van kleding, voedingsmiddelen en -aanvullingen - alle beloven ze ons leven te verlengen.

De medische wetenschap heeft als doel het redden van mensenlevens, zoals overi-

gens ook de talloze wetten, regels en gebruiken van onze maatschappij.

Weliswaar hebben deze pogingen om het leven te redden een gunstige invloed op de kwaliteit van ons leven is. Maar uiteindelijk gaan wij toch dood. Van Adam tot Abraham, van Petrus tot Hendrik VIII, George Washington en alle anderen, allen zijn met hun generaties heengegaan, en wij zullen dat ook doen.

Waar zijn ze heengegaan, deze ontelbare bloesems van de mensheid?

Heeft zo'n tijdelijk bestaan wel zin? Volgens sommigen niet. De grote vraag van Job die ons allen bezighoudt is: „Als een mens sterft, zou hij herleven?” (Job 14:14). Natuurlijk zal hij dat! In de leerstelling over het eeuwige leven vinden we het antwoord. Het is het evangelie van Jezus Christus, het goede nieuws, de blijde boodschap.

Zelfs zij, die denken dat zij nooit meer zullen leven, of zij die dat niet eens willen, zullen toch verrijzen uit het graf en opnieuw leven. Ze kunnen dat niet tegenhouden, want het leven is eeuwig.

Een dierbare vriend vertelde over het heengaan van zijn atheïstische vader. Toen hij afscheid nam van de familieleden die zich om hem geschaard hadden, uitte hij een enkele hoop op wat voor toekomst dan ook en zei: „Nee, dit is het einde.”

Toen zijn laatste moment gekomen was, deed hij plotseling de ogen open en zei heel duidelijk: „Moeder, wat fijn om u te zien! Zus, je ziet er geweldig uit. Wat mooi is alles!” Toen stierf hij. Wat moet dat een verrassing voor hem geweest zijn! Ik hoop dat hij er gelukkig mee was.

Daar de meeste mensen bezorgd zijn over wat dit sterfelijke leven ze biedt en sommige mensen gelukkiger schijnen te zijn dan anderen, kunnen we ons wat betreft het eeuwige leven afvragen: „Hoe kan ik zeker weten dat ik dan gelukkig zal zijn?” En denk eraan,

de eeuwigheid is lang, heel lang. Wel, u kunt luisteren naar hen die er niets van hebben. Atheïsten weten er kennelijk vanaf. Zorgeloze, wereldse, materialistische mensen weten er ook niets vanaf, of maken zich er op zijn minst niet druk over.

Wie weet het wel? God weet het. Hij is de Eeuwige Vader. En Christus weet het ook. Hij beheerst het plan dat ons echt gelukkig kan maken. En zijn profeten weten het ook, evenals zij die luisteren naar de profeten en de Schriften begrijpen. Zelfs in de kerk wordt de leerstelling over het eeuwige leven niet altijd goed begrepen of gewaardeerd. Als dat wel zo zou zijn, zouden veel leden er meer aan doen. Tenslotte ligt wat het eeuwige leven ons brengt aan onszelf. Lehi zei in het Boek van Mormon:

„Daarom is het zo belangrijk, dat deze dingen aan de inwoners der aarde worden bekendgemaakt, zodat zij mogen weten, dat niemand in de tegenwoordigheid Gods kan wonen dan alleen door de verdiensten, de barmhartigheid en de genade van de Heilige Messias” (2 Ne. 2:8).

De waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij” (Joh. 14:6). Op de avond dat de engel aan Joseph Smith verscheen, zei hij „dat er een boek bewaard was, een op gouden platen geschreven boek, en dat dit een kroniek was van de vroegere bewoners van dit vasteland [Amerika] en van hun herkomst. Ook zei hij dat het boek de volheid van het eeuwig Evangelie bevatte dat door de Zaligmaker aan de vroegere bewoners was gepredikt” (JS-G 1:34)

Je zou denken dat iedereen wel zou willen weten wat de Heiland tegen de bewoners van Amerika zei. In de praktijk blijkt echter dat de meesten dat niet willen. Ze willen niets weten van openbaringen en ze willen niet weten dat het evangelie hersteld is.

Toen we jaren geleden eens per schip uit Zuid-Amerika terugkwamen gebeurde er iets interessants. Er waren drie predikanten aan boord en al gauw kwamen ze één voor één naar me toe om te vragen of er niet een gelegenheid gevonden kon worden om samen te praten, zodat ze konden horen wat de mormonen geloofden. Eén was een methodist, één een presbyteriaan en één een „discipel van Christus”.

We maakten een afspraak en brachten samen gezellig een uurtje door - zij stelden vragen en ik gaf daar antwoord op. Het was een vriendelijk en aangenaam gesprek. Na ongeveer tien minuten keken ze elkaar eens aan en zeiden: „Is dat niet interessant - hij heeft overal een antwoord op”. En dat herhaalden ze telkens weer.

Een dag of twee later bleef de methodisti-

sche broeder even staan om met me te praten en zei: „Ik heb eens nagedacht over wat u ons laatst vertelde. Ik vind dat u teveel weet. Ik vraag me af of God wil dat wij alles weten“. Het was duidelijk dat hij beledigd was doordat ik zoveel van de openbaringen afwist.

Anderen die zich hebben laten meeslepen door eigenbelang en materiële bezittingen, zijn gewoon niet geïnteresseerd.

Ouderling ElRay Christians vertelde eens over een rijke man in Denemarken die bekeerd was en naar Utah was gemigreerd. Zijn toewijding was er de oorzaak van dat hij een groot deel van zijn vermogen verloor, maar nadat hij zich hier gevestigd had, was hij weer in staat rijkdommen te vergaren. Daarbij raakte hij echter wel zijn geloof en getuigenis kwijt. Toen zijn broeders probeerden hem te laten nadenken over zijn eeuwige bestemming, wilde hij niet luisteren. Uiteindelijk zei iemand tegen hem: „Lars, het is niet goed alleen aan geld te denken. Weet je, je kunt het niet meemenen.“

Lars antwoordde: „Wat zeg je?“ en weer werd er tegen hem gezegd: „Ik zei dat je het niet mee kunt nemen.“

Lars antwoordde: „Wel, dan ga ik niet.“

Volgens ouderling Christians is hij toch gegaan. En wij zullen ook gaan.

Joseph Smith zei ons: „Vreugde is het doel en oogmerk van ons bestaan, en zal uiteindelijk ons deel worden, als wij het pad volgen dat er heenleidt“ (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 230).

Er zijn enige fundamentele punten die zij, die graag iets goeds willen opbouwen voor hun eeuwige bestaan, zeker zouden willen overwegen.

Wij beginnen door Christus te leren kennen en te besluiten hem te volgen. Petrus

zei: „Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen (...)

„En met nog meer andere woorden getuigde hij, en hij vermaande hen, zeggende: Laat u behouden uit dit verkeerde geslacht.

„Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen (...) drieduizend zielen“ (Hand. 2:38–41).

Vervolgens streven wij „standvastig in Christus voorwaarts“ en volharderen „tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben“ (2 Ne. 31:20). Wij moeten zijn naam op ons nemen, Hem altijd indachtig zijn en zijn geboden onderhouden (zie Mor. 4, 5; LV 20:77–79). Kennelijk blijft onze bekering up to date.

En dan komt de roeping om te dienen. Wij dienen God en onze medemens. De gelijkenis van de barmhartige Samaritaan was het antwoord op de vraag van een wetsgeleerde: „Wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?“ „Gij zult de Here, uw God, liefhebben (...) en uw naaste als uzelf“ (Luc. 10:25, 27).

In de verzen over de dag des oordeels in hoofdstuk 25 van Matteus worden wij geroepen hen te dienen die

- honger lijden
- dorst hebben
- vreemdelingen zijn
- naakt zijn
- ziek zijn
- gevangen zitten (zie de verzen 35–36).

Het is duidelijk dat zij, die niet op deze manier dienen, niet aan de eisen voldoen. Zoals de Heer zegt: In zoverre gij dit aan één van mijn minsten niet gedaan hebt, hebt gij het ook aan Mij niet gedaan.

En dezen zullen heengaan naar de eeuwige straf, maar de rechtvaardigen naar het eeuwige leven“ (Matt. 25:45–46).

Om de zegeningen, die bij deze diensten horen te kunnen ontvangen, krijgen we het priesterschap en de macht ervan. Het is „Het Heilige Priesterschap naar de Orde van de Zoon Gods“ genoemd (LV 107:3). „En zonder de verordeningen er van, en zonder het gezag van het priesterschap (...) kan niemand het aangezicht van God, de Vader, zien en leven“ (LV 84:21–22).

En verder: „Wee allen, die niet tot dit priesterschap komen“ (LV 84:42).

Het volgen van Gods wil brengt ons ook naar de tempel. In de afgelopen acht jaar is het aantal tempels van de kerk van zeventien gestegen tot 41, terwijl er nog zes voorbereid worden. Deze heilige gebouwen voldoen aan een eeuwig oogmerk.

Niet zoals de Israëlieten vanouds op de tempel vertrouwden voor hun behoudenis, zo zullen ook nu de oprechten in de tempel

de weg vinden naar de tegenwoordigheid van de Vader en de Zoon. Daar ontvangen zij heilige verordeningen wanneer ze een verbond sluiten om de geboden te onderhouden.

De leer der zaligmaking leert ons dat we het evangelie niet werkelijk kunnen naleven door alleen naar Christus te berispen of door ons te laten dopen. Als we er ernst mee maken, vinden zullen we naar alle zegeningen streven. Bedenk dat Laman en Lemuel de boom des levens de rug toekeerden. Zij voegden zich bij de wereld en raakten de hun gegeven belofte kwijt.

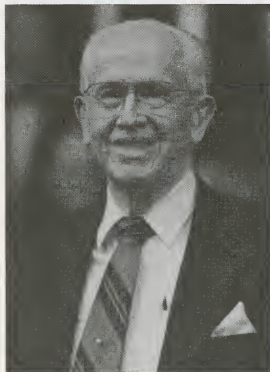
Ten laatste maakt een begrip van de leer der zaligmaking ons duidelijk dat het Gods plan is al zijn kinderen, op voorwaarde van hun bekering, te verlossen – zelfs zij die overleden zonder kennis van de waarheid.

En dus gaan wij naar de tempel en verschaffen, overeenkomstig de profetie van Maleachi, plaatsvervangend de verordeningen voor de doden die op aarde niet het voorrecht hadden het evangelie te leren kennen. Wij weten dat allen die zich nu in de geestenwereld bevinden de kans krijgen om het evangelie te leren kennen, zich te bekeren en te laten zien dat zij waardig zijn om gedoopt te worden.

Het voorrecht telkens weer naar de tempel te gaan, helpt om de geest te verkrijgen van het werk dat daar verricht wordt. Deze dienst verrichten wij in het bijzonder voor onze voorouders. Moroni zei ook tegen Joseph Smith (in Maleachi's woorden): „Ik zal door de profeet Elia het priesterschap aan u openbaren“ (JS-G 1:38). Het hart van ons, de levende kinderen, zal zich tot onze vaderen keren – onze overleden voorouders – en zij zullen hen voorzien van de verordeningen die onontbeerlijk zijn voor hun verlossing.

We zullen allen opstaan en onsterfelijk worden. Dat is een onverdiende zegen die mogelijk is gemaakt door de genade of de vrije gave van Christus aan ons. In geluk en heerlijkheid eeuwig samenleven met onze geliefden zal de beloning zijn voor alleen hen die geloof oefenen in Jezus Christus door gehoorzaamheid aan zijn geboden.

Ik heb zo lang als ik me kan herinneren van Jezus Christus afgeweten. Vanaf mijn jeugd is mij geleerd tot God te bidden. Ik denk niet dat er in mijn leven een dag voorbij is gegaan dat ik niet heb gevraagd om zijn zegeningen, zijn Geest en zijn bescherming. Dit is het eeuwige leven dat ik hebben wil. Het is echt het allerbelangrijkste voor mij geworden. Ik weet dat het evangelie waar is, omdat de stem van God dit door de Geest tot mij heeft getuigd en aan mij heeft bevestigd. In de naam van Jezus Christus, onze Heer. Amen. □

President Ezra Taft Benson.

Geroepen te dienen

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Onderzoek heeft uitgewezen dat 6000 echtparen nu een zending zouden kunnen vervullen. Als wij deze bekwame, ervaren echtparen konden inzetten, zou dat onmoelijk veel zegeningen brengen.”

Toen wij zojuist de lofzang „Gods Geest brandt in 't harte” (HL 73) zongen, zag ik die mooie tempel in Kirtland (Ohio) voor me, die de kloekmoedige heiligen, ondanks hun armoede en de aanhoudende vervolging, met groot geloof in God bouwden. Ik zag voor mijn geestesoog de volle tempel met toegewijde heiligen in afwachting van de inwijding, buiten hadden zich ook mensen verzameld die hoopten het geïnspireerde gebed van hun profeet te kunnen horen, want zij wisten dat „het gezag Gods op hem rustte”. (Matthias Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors*, Salt Lake City: Bookcraft, 1964, blz. 68.) En dan dat moment van vreugde, die hun hart moet hebben vervuld, toen zij gezamenlijk een nieuwe lofzang zongen: „Gods Geest brandt in 't harte”, die inderhaast door broeder Phelps op de achterkant van een enveloppe was geschreven, om maar niets van de hemelse geest te hoeven missen die hij voelde.

Vandaag hebben wij gezongen, net als zij toen:

*Gezichten en gaven van ouds keren weder,
En eng'len bezoeken der sterf'lingen oord (...)
Gods kennis en leer wordt alomme gepredikt,*

*De sluier der aarde wordt opengescheurd.
Wij zingen en juichen met hemelse koren,
Hosanna, Hosanna, de Vader en Zoon!
(HL 73.)*

De Geest vervulde hun hart toen, net zoals wij deze middag met de Geest gezegend zijn.

Wij kunnen met recht dankbaar zijn voor het erfgoed van de pioniers en de eerste schreden van de kerk, toen het evangelie in reinheid en waarheid werd geopenbaard en hersteld. Er ligt slechts 150 jaar tussen de offers en inspanningen van Kirtland en de zorgen en uitdagingen van tegenwoordig.

„Ik veronderstel dat iedere mormoonse [man en] vrouw zich weleens vergeleken heeft met [hun pioniervoorouders],” schreef Laurel Thatcher Ulrich. „Ben ik zo standvastig? Zo zelfredzaam? Zo toegewijd aan het evangelie? Zo bereid offers te brengen?”

Zou ik mijn vrouw en kinderen zonder voedsel of geld achter kunnen laten om een zending te vervullen in een ver land, of hen mee kunnen nemen naar een vijandig gebied om daar een bestaan voor hen op te bouwen, waarbij zij zich helemaal op mij moeten verlaten voor hun onderhoud? Of zou ik, als ik een vrouw was, „mijn mooiste porselein aan stukken slaan, dat zal dienen als glinstering in de muren van de tempel, liefdevol afscheid nemen van mijn man die op zending geroepen is, terwijl ik hem vanaf een huifkar, rillend van de korts uitzwaai, of al mijn bezittingen kunnen achterlaten en over de vlakten naar een woeste wildernis kunnen lopen?” (*Ensign*, juni 1978, blz. 54.)

Sommigen zullen van mening zijn dat hun relatief geriefelijke leven tekort komt aan de kracht en vastberadenheid, die het leven kenmerken van hen die in de pionierstijd leefden; dat zij nooit zullen kunnen beantwoorden aan de arbeid, de inspanningen en de uitdagingen, waaraan onze pioniervaarders het hoofd hadden te bieden en als overwinnaar uit de strijd kwamen.

Toch „zijn onze uitdagingen net zo belangrijk als die van de pioniers. Onze toet-

sing is net zo essentieel; onze bijdragen kunnen net zo groot zijn. (...)

„Een belangrijke karaktertrek van de eerste pioniers was optimisme, het vermogen mogelijkheden te zien in een vreemd en nog niet gekoloniseerd gebied. Zij moesten geloof in God hebben om de woestijn te kunnen ontginnen, maar ook moesten zij geloof hebben in zichzelf en in hun vermogen om de wereld te veranderen. De noodzaak van dat geloof is niet verminderd. (...)

„Een pionier is niet [noodzakelijkerwijs] een vrouw die haar eigen zeep maakt” of een man die alsemstruiken uitgraaft. Een pionier is iemand die zijn last opneemt en de toekomst inloopt. Met visionair inzicht en grote moed brengen zij de woestijn tot bloei en verleggen zij de grenzen van onontgonnen gebieden. (*Ibid.*, blz. 55.)

De Heer heeft zo'n gebied aangewezen toen Hij verklaarde: „Zuivert uw hart voor Mij, en gaat dan in de gehele wereld, en predik Mijn evangelie aan ieder schepsel, dat het niet heeft ontvangen.” (LV 112:28.)

De geïnspireerde profeet David O. McKay heeft dit fundamentele beginsel in 1959 uitgebreid, toen hij de wijk Hyde Park in Londen bezocht. Hij zei het in vier eenvoudige woorden: „Ieder lid een zending.”

In 1974 heeft een andere profeet, Spencer W. Kimball, onze blik verruimd toen hij ons aanmoedigde om toegewijder te dienen door onze pas te vergroten.

Onze huidige profeet, president Ezra Taft Benson, heeft verklaard: „Zendingswerk – het verkondigen van het evangelie – is altijd de voornaamste bezigheid geweest van de ware kerk van Christus, wanneer het evangelie ook maar op aarde was.” (*Improvement Era*, juni 1970, blz. 95.)

Wij hebben allemaal de heilige taak om mee te werken aan het volbrengen van de zending van de kerk: het verkondigen van het evangelie van onze Heer Jezus Christus, het vervolmaken van de heiligen door de verordeningen van het evangelie te ontvangen, en onderricht in de leringen van zaligheid en tempelwerk.

„Alle drie zijn een onderdeel van een werk, namelijk, onze Vader in de hemel en zijn Zoon bij te staan (...) in hun grote en heerlijke zending om 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand brengen' (Moz. 1:39).” (Spencer W. Kimball, *De Ster*, oktober 1981, blz. 6.)

In de geest van dit profetisch parool is er in toenemende mate behoefte aan het verleggen van de grenzen, veel verder dan nu gebeurt, in de bekering en begeleiding van nieuwe leden en activering van de mensen die zijn afgedwaald, beledigd of genegeerd.

In de afgelopen maanden zijn er opmerkelijke aanwijzingen dat bepaalde naties, die

voorheen onwelwillend waren, interesse tonen in de kerk. Wij zien mogelijkheden, door de voorzienigheid beschikt, voor oudere echtparen, die de ervaring, het inlevingsvermogen en inzicht hebben in de gebruiken van de oude wereld, en respect voor traditie, om de zaden van het herstelde evangelie in goede grond te strooien, waarin zij kunnen ontspruiten en tot bloei komen.

Geruime tijd nu moedigen wij oudere echtparen die daarvoor in aanmerking komen, aan een voltijdzending te vervullen. President Kimball zowel als president Benson heeft verklaard dat het doel van gezonde echtparen en sommige alleenstaande vrouwen het vervullen van een zending moet zijn. Die behoefte bestaat nog. De verzoeken van zendingspresidenten om meer – veel meer – echtparen stromen binnen.

Terwijl de brandweer vocht tegen bosbranden in het westen van de Verenigde Staten, wakkerden twee oma's – Altha Clark, uit Texas, en Hazel Stills, uit Florida – ontelbare geestelijke vlammen aan door nieuwe interesse te blazen „in mensen die de kerk jaren hadden onderzocht, maar die een vastberaden, liefdevol zetje in de rug nodig hadden om zich te laten dopen”, en de helpende hand uitstaken naar minder actieve leden.

„Nee willen ze niet horen,” zei de tweede raadgever in het presidium van de Ring Altamont Utah, „en ze [onderwijzen] zonder iemand te kwetsen.” Zij verenigen de Geest met hard werken.

Een boer zei dat de twee zusters „ons zo bezig houden, dat ik niet eens tijd heb om mijn hooi binnen te halen. Wij (. . .) zorgen dat er altijd wel iemand te onderwijzen is. In deze ring geven de voltijdzendingelingen heel weinig lessen zonder ringzendingel of begeleider.”

De twee oma's leggen ongeveer 160 kilometer per dag af op onbestrate wegen, en het stof en de kuilen vertragen hen geenszins.

Toen zij een bezoek brachten aan een lid vroegen deze opmerkelijke zendingelingen of zij iemand wist die ze konden onderwijzen.

De zuster antwoordde: „Mijn man.”

Geleid door de Geest, benaderden zij deze echtgenoot en onderwezen hem het evangelie. Met zijn vrouw waren zij verheugd toen hij gedoopt werd.

Er zijn nu veertien gezinnen geheractiveerd, die dit jaar nog naar de tempel zullen gaan, dankzij het werk van deze twee bejaarde voltijdzendingelingen, die coördineren met de ringzendingelingen en volgens een plan te werk gingen bij het begeleiden van nieuwe leden. In de hele ring heeft zich een verandering voltrokken, die zowel de minder-actieve als de niet-leden heeft beïn-

Beeld van Moroni op de Salt Lake-tempel.

voeld. (Zie *Church News*, 10 september 1988, blz. 8, 9, 12.)

Als mensen worden onderwezen en begeleid met warmte en blijvende interesse, tot dat zij geheel in de kerk zijn opgenomen, dan worden zij „door het goede woord van God [. . .] gevoed om hen op het rechte pad te houden” (Moro. 6:4). Wanneer ring- en

voltijdzendingelingen samenwerken, zullen zij in staat zijn nieuwe leden actief te houden, terwijl zij toenemen in evangeliekennis en getuigenis. Ook zullen zij de minder-actieve leden heractiveren.

Toen president Benson nadruk legde op de noodzaak van volwassen mannen en vrouwen om betrokken te zijn bij het werk

van de Heer, vertelde hij over zijn twee zusters, beiden weduwe. Een was moeder van tien kinderen en de ander moeder van acht.

Nadat hun eigen kinderen op zending waren geweest, gingen zij naar hun bisschop om te vragen of ze zelf op zending konden. President Benson herinnert zich nog goed hoe zij hem een paar jaar geleden opbelden en zeiden: „Raad eens wat. Wij hebben onze zendingsoproep ontvangen.“ President Benson vroeg: „Welke zendingsoproep?“ En zij antwoordden: „Wij gaan alle twee naar jouw oude zendingsgebied in Engeland.“ (Aprilconferentie 1984.)

Zij gingen naar Engeland en waren daar twintig maanden lang collega's van elkaar.

Duizenden toegewijde volwassen echtparen en alleenstaande zusters zijn anderen tot zegen geweest. Wij spreken onze dank uit voor hun toewijding, hun moed en vaak grote offers. Een echtpaar gaf op hun zendingsformulier aan dat zij klaar waren om te gaan, zodra zij een goed onderzoek hadden gevonden voor hun tachtig bijenkorven.

Voor capabele mensen is er ongewoon veel gelegenheid het bevel van de Heer op te volgen, om het evangelie aan alle volken te prediken, en niet alleen te prediken maar te bekeren, zoals Alma zei, dat allen, die in hun prediking geloofden en tot de Here werden bekeerd, immer getrouw bleven (Alma 23:6).

Het werk van de Heer kan nu bogen op meer dan elfhonderd echtparen over de hele wereld. In Latijns Amerika – we spreken dan over Mexico, Midden-Amerika en Zuid-Amerika – zijn nu 51 zendingehtparen werkzaam. Vanaf de Rio Grande in Texas tot de zuidelijkste punt van Zuid-Amerika zijn er 58 zendingsgebieden, en maar 51 echtparen – dat is minder dan één zendingehtpaar per zending of, anders gezegd, één echtpaar op meer mensen dan nu in de staat Utah wonen.

Als wij één echtpaar naar elke ring in dat gebied stuurden, zouden we 278 echtparen nodig hebben. Nog beter zou zijn als we één echtpaar op twee tot drie wijken hadden. Daarvoor zouden we er nog zo'n 1900 nodig hebben, en dan heb ik het alleen over Latijns Amerika. Stel u voor, 51 zendingehtparen in een gebied waar we er minstens 2000 nodig hebben!

Leiders uit andere werelddelen laten soortgelijke geluiden horen. De training van de plaatselijke leiders is een dringende behoefte.

Men schat dat er in de Verenigde Staten en Canada minstens 100000 echtparen in de kerk zijn tussen de 55 en 70. Onderzoek heeft uitgewezen dat 6000 echtparen nu een zending zouden kunnen vervullen. Als wij

deze bekwame, ervaren echtparen konden inzetten, zou dat onnoemelijk veel zendingen brengen, niet alleen aan goede mensen die wachten op de hemelse uitnodiging om „tot Christus te komen“ en zijn goedheid te voelen, maar ook voor de mensen die gehoor geven aan de oproep.

De Heer heeft in de Leer en Verbonden gezegd: „Indien gij het verlangens hebt om God te dienen, zijt gij tot het werk geroepen“ (LV 4:3). Velen van u hebben ongetwijfeld het verlangen, maar hebben nog een dwijfje in de rug nodig om de beslissing te nemen.

Ik heb eens acht echtparen in mijn voor-malige thuisring in Californië de uitdaging gegeven hun comfortabele, gepensioneerde leventje te laten voor wat het was en de Schotse heiligen tot zegen te zijn met hun evangeliekennis en dienstbetoon.

Arthur Thulin was bisschop geweest, zijn vrouw Myra lerares. Arthur schreef mij, toen ik in Schotland zendingspresident was, dat hij de zeventig naderde en bang was dat hij misschien wel in Schotland zou sterven. Ik schreef terug: „Arthur, je moet ergens sterven; Schotland is een mooie plek om te sterven – maar sterf dan wel in het harnas en niet in een schommelstoel.“ Broeder en zuster Thulin kwamen, waren velen tot zegen, en Arthur leefde nog jaren na hun zending van twee jaar.

Vele echtparen zijn bezorgd over het achterlaten van hun huis en familie, of ze zien zichzelf al in een ontwikkelingsland of een nieuwe taal leren of net zoals de jonge zendingen langs de deuren gaan en net zoveel uren maken.

Deze zorgen zijn in het algemeen ongegrond. We verwachten van zendingehtparen niet dat ze hetzelfde schema en tempo aanhouden als de jonge zendingen. De zendingspresidenten zijn zich bewust van de behoeften van de zendingehtparen en geven hun taken waarbij hun ervaring en talenten het best tot hun recht komen.

Uitzonderingen daargelaten, worden echtparen naar ontwikkelingslanden gestuurd of naar zendingsgebieden waar ze een nieuwe taal moeten leren zonder enige ervaring of bereidheid een dergelijke taak op zich te nemen.

Emma Lou en Joseph Slagowski spraken geen Spaans maar werden desondanks geroepen naar het Zendingengebied Lima Peru Zuid. Zij namen vóór hun zending deel aan een taalcursus voor echtparen die op zending wilden, waardoor ze de taal al een beetje konden leren voordat zij zich bij het opleidingsinstituut meldden. Zuster Slagowski schrijft:

„Toen onze ringpresident ons vroeg of we aan dit nieuwe taalproject wilden deelnemen, hadden we onze twijfels, maar beslo-

ten het te doen. Ik ben nu 66 jaar oud en heb nooit echt goed kunnen leren.

„Zonder dat project om vóór je zending een taal te leren, zou het onmogelijk geweest zijn (. . .) [maar] voor we naar het opleidingsinstituut voor zendingen gingen kon ik vrij goed Spaans lezen. (. . .) in het Spaans bidden en mijn getuigenis geven van God de Vader en Jezus Christus geven. Ik vind het een wonder.

„We zijn van plan om, als onze gezondheid het toestaat, nog een Spaanstalige zending te vervullen.“

Er zijn maar weinig dingen waardoor wij en onze familieleden meer gezegend worden door de Heer dan zendingswerk – een grotere kennis van evangeliebeginselen, een diepere geestelijke instelling, een groter geloof in de Heer, een groter begrip van de werkingen van de Geest, en de ontwikkeling van talenten, zoals de Heiland beloofde in de gelijkenis van de talenten.

Hoewel u vele jaren nauwelijks achter de rug kan hebben, zal u nooit nauwer met elkaar samenwerken in een meer lonend werk. Uw liefde zal zich verdiepen, en u zult nieuwe dimensies in de ziel van uw partner ontdekken. U zult zich meer één voelen, en een hemelse relatie zal versterkt worden.

Als u als echtpaar voldoet aan de eisen, wacht dan niet tot u wordt gevraagd. Ga naar uw bisschop. Die had u waarschijnlijk al verwacht. Vertel hem nederig en onder gebed wat uw plannen en verlangens zijn, zelfs als u er niet helemaal klaar voor bent. Hij zal u raad geven en begeleiden.

Bestudeer de Schriften dagelijks, let op uw gezondheid en begin te sparen voor uw zending, net zoals u nu kinderen en kleinkinderen aanraadt. U kunt zelfs beginnen met het leren van een vreemde taal.

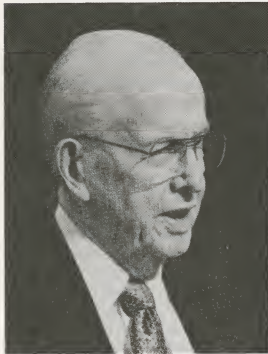
De eeuwige gerechtigheid vereist dat alle kinderen van God de gelegenheid hebben de evangelieboodschap te horen en te aanvaarden. Christus onderwees: „En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn.“ (Matt. 24:14.)

Geliefde vrienden, nu wij aan het eind van deze historische conferentie gekomen zijn, waarin wij raad hebben ontvangen van onze profeet, wil ik getuigen van zijn goddelijke roeping om als Gods heilige profeet deze kerk te leiden. Wij steunen hem en houden zielsveel van hem. Onze levensfilosofie is in overeenstemming met goddelijke doelen die, als daarnaar geleefd wordt, ons feilloos naar het eeuwige leven leiden. Ik laai u mijn getuigenis en zegen in uw streven om uw plichten na te komen en de geboden van de Heer te onderhouden. Dit werk is waar, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ik getuig

President Ezra Taft Benson

„Het is nu mijn plicht en voorrecht, als bijzonder getuige van Jezus Christus en zijn nederige dienaar, naar de Geest mij dat ingeeft, zuiver mijn getuigenis te geven van dat waarvan ik weet dat het waar is.”

Mijn geliefde broeders en zusters, aan het einde van deze geweldige conferentie van de kerk vloeit mijn hart over en is mijn ontroering groot.

We zijn rijklijk gezegend door de raad en de getuigenissen van hen, die tot ons hebben gesproken.

Het is nu mijn plicht en voorrecht, als bijzonder getuige van Jezus Christus en zijn nederige dienaar, naar de Geest mij dat ingeeft, zuiver mijn getuigenis te geven van dat waarvan ik weet dat het waar is (zie Alma 4:19). Dat zal ik nu doen.

Ik getuig dat wij geestkinderen zijn van een liefhebbende God, onze Vader in de hemel (zie Hand. 17:29; 1 Ne. 17:36), dat Hij een geweldige plan van zaligheid heeft waardoor zijn kinderen net zo volmaakt kunnen worden als Hij, en een volheid van vreugde kunnen krijgen als Hij geniet. (Zie 1 Ne. 10:18; 2 Ne. 2:25; Alma 24:14; 34:9; 3 Ne. 12:48; 28:10.)

Ik getuig dat onze oudere Broeder in de geest, Jezus Christus, de voorsterfelijke ordening ontving om onze Heiland te zijn volgens het plan van zaligheid van onze Vader (zie Mos. 4:6-7; Alma 34:9). Hij is de Bron van onze verlossing en de enige manier om terug te keren tot onze Vader in de hemel,

zodat wij een volheid van vreugde kunnen ontvangen (zie Hebr. 2:10; Mos. 3:17; Alma 38:9).

Ik getuig dat Lucifer ook die raadsvergadering in de hemel bijwoonde. Hij wilde de vrije wil van de mens vernietigen. Hij was opstandig (zie Moz. 4:3). Er ontstond oorlog in de hemel waarbij een derde deel van de hemelse scharen op de aarde werd gewonnen, zonder dat hun toegestaan werd een lichaam op zich te nemen (zie Op. 12:7-9; LV 29:36-37). Lucifer is de vijand van alle gerechtigheid en streeft ernaar de hele mensheid ellendig te maken (zie 2 Ne. 2:18, 27; Mos. 4:14).

Ik getuig dat allen die geboren worden het plan van onze Vader aanvaardden (zie Abr. 3:26). Daar zij in hun eerste staat in de hemel hun getrouwheid bewezen, zijn zij nu in deze tweede staat aan de toets van de sterfelijkheid onderworpen. Die toets houdt in dat wij alles moeten doen wat de Heer van ons verlangt (zie Abr. 3:25). Zij die in deze tweede staat getrouw zijn zullen voor eeuwig heerlijkheid op hun hoofd vermeerderd krijgen (zie Abr. 3:26).

Ik getuig dat God door het Licht van Christus zijn wil aan alle mensen openbaar (zie Moro. 7:16; LV 93:2; Joh. 1:9). Zij ontvangen na de doop door het opleggen der handen van Gods bevoegde dienstknechten het meerdere licht van de gave van de Heilige Geest (zie Art. 4; LV 20:41).

Ik getuig dat God door de eeuwen heen bij monde van profeten tot zijn kinderen heeft gesproken (zie Am. 3:7; Hel. 8:13-20). Pas toen zijn kinderen de profeten verwierpen, werden die uit hun midden weggenomen en was ellende het gevolg. (Zie 1 Ne. 3:17-18; 7:14; Hel. 13:24-27.)

Ik getuig dat Christus in de sterfelijkheid geboren werd met moeder Maria en onze Vader in de hemel als ouders. (Zie 1 Ne. 11:18-21; Mos. 3:8.) Hij leidde een leven zonder zonde, waardoor Hij ons het volmaakte voorbeeld gaf (zie LV 45:4; 3 Ne. 12:48; 27:27). Hij deed het grote verzieningswerk waardoor iedere ziel, door zijn genade, op zal staan en iedere getrouwe in

staat wordt gesteld verhoogd te worden in het celestiale koninkrijk (zie Art. 3; 2 Ne. 25:23; Mos. 4:6-7; Alma 11:41-45; LV 76:50-70; 132:19).

Ik getuig dat Christus tijdens zijn aardse bediening zijn kerk vestigde. (Zie Matt. 16:18; Hand. 2:47; 3 Ne. 21:22.) Hij riep en ordende mannen tot apostelen en profeten met gezag, zodat, wat zij op aarde zouden binden, ook in de hemel gebonden werd (zie Matt. 16:19; Joh. 15:16). Zij ontvingen openbaring, wat ons van nieuwe Schriftuur voorzag. (Zie 2 Pet. 1:20-21; LV 68:4.)

Ik getuig dat een wereld die zo slecht was dat het de Zoon van God doodde, al gauw de apostelen en profeten begon te doden, waardoor het zichzelf in een tijdperk van geestelijke duisternis stortte (zie 2 Tess. 2:2-7). Er kwam geen nieuwe Schriftuur meer bij, de afval verspreidde zich en de kerk die Christus had gevestigd tijdens zijn aardse bediening hield op te bestaan (zie 2 Ne. 27:4-5).

Ik getuig dat God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, in het voorjaar van 1820 aan Joseph Smith verschenen, waardoor ze een einde maakten aan de lange nacht van de afval (JS-G 1:15-20), dat andere personen aan Joseph Smith verschenen, waaronder Johannes de Doper, Petrus, Jakobus en Johannes, die hem gezag verleenden om te handelen in de naam van God. (Zie JS-G 1:68-72; LV 27:5-13.) De kerk en het koninkrijk van God werden hersteld in deze laatste dagen - De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, met alle gaven, rechten, machten, leerstellingen, functionarissen en zegeningen van de kerk der eerste dagen. (Zie LV 65; 115:3-4.)

Ik getuig dat het Boek van Mormon, dat God ons in deze laatste dagen gegeven heeft, het tastbare bewijs is dat Jezus de Christus is en dat Joseph Smith zijn profet is (zie LV 20:8-33). Dit andere testament van Jezus Christus is een schriftuurlijk verslag van de vroegere bewoners van Amerika. Het werd door de gave en macht van God vertaald door Joseph Smith (zie LV 135:3). Zij die het Boek van Mormon lezen en overdenken en onze eeuwige Vader in de naam van Christus vragen of het waar is, kunnen zelf door de Heilige Geest een getuigenis krijgen van de waarheid ervan, als ze het maar met een oprecht hart, met een eerlijke bedoeling en met geloof in Christus vragen (zie Mor. 10:3-5).

Ik getuig dat Amerika een uitverkoren land is (zie 2 Ne. 1:5). God verwekte de grondleggers van de Verenigde Staten van Amerika en vestigde de geïnspireerde grondwet (zie LV 101:77-80). Dit was het voorspel dat de herstelling van het evangelie nodig had (zie 3 Ne. 21:4). Amerika zal voor

President Ezra Taft Benson (midden), president Thomas S. Monson en president Gordon B. Hinckley begroeten de algemene autoriteiten.

alijd een gezegend land zijn voor de rechtvaardigen en is het centrum van waaruit God de wereldomspannende organisatie van zijn koninkrijk in deze laatste dagen zal blijven leiden (zie 2 Ne. 1:7).

Ik getuig dat er rechtmatige opvolgers van de profeet Joseph Smith zijn geweest, en nog zijn, die de sleutels dragen van het koninkrijk van God op aarde, namelijk de president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. (Zie LV 21:1-7; 107:91-92; 112:15.) Hij ontvangt openbaring van God om zijn koninkrijk te leiden. Anderen, die profeet, ziener en openbaarder zijn, werken met hem samen, namelijk diegenen die lid zijn van de presiderende quorums van de kerk: het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen (zie LV 112:30).

Ik getuig dat het kwaad zich snel uitbreidt tot in ieder aspect van onze maatschappij (zie LV 84:49-53; 1:14-16). Het is beter georganiseerd, slimmer onherkenbaar gemaakt en sterker aangeprezen dan ooit tevoren.

Geheime verenigingen, die naar macht, goederen en glorie streven, bloeien op. Eén geheime vereniging, die ernaar streeft de vrijheid van alle landen en naties omver te werpen, vergroot in Amerika en over de gehele wereld zijn invloed en macht (zie Ether 8:18-25).

Ik getuig dat de kerk, het koninkrijk van God, in kracht toeneemt. Het ledental groeit en de getrouwheid van de leden ook. Nooit tevoren was zij zo goed georganiseerd of toegerust om haar heilige zending te volbrengen.

Ik getuig dat er, naarmate de macht van het kwaad onder Lucifers leiding groeit en onder de leiding van Jezus Christus de macht van het goede groeit, steeds meer en ergere strijd zal komen tussen die twee tot dat de uiteindelijke confrontatie komt. Wanneer de strijdpunten duidelijker worden, zal uiteindelijk de hele mensheid genoodzaakt zijn zich bij het koninkrijk van God of het koninkrijk van de duivel aan te sluiten. Tijdens het woeden van deze strijd zullen de rechtvaardigen beproefd worden.

Gods toorn zal spoedig de naties der aarde door elkaar schudden en zal oneindig uitgestort worden over de onrechtvaardigen. (Zie JS-G 1:45; LV 1:9.) Maar God zal de rechtvaardigen kracht geven en hun de mogelijkheid geven te ontsnappen; uiteindelijk zal de waarheid zegevieran (zie 1 Ne. 22:15-23).

Ik getuig dat het nu de tijd is voor ieder mens om zijn huis in orde te brengen, zowel in materieel als geestelijk opzicht. Het is nu de tijd voor de ongelovige om er voor zichzelf achter te komen dat dit werk waar is, dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het koninkrijk is waarvan Daniël profeteerde dat God het in de laatste dagen zou vestigen, dat nooit vernietigd zal worden, een steen die uiteindelijk de hele aarde zal vervullen en voor eeuwig zal blijven bestaan (Zie Dan. 2:34-45; LV 65:2.) Het is nu de tijd voor ons, leden van de kerk, om in alles de wegen van de Heer te bewandelen, onze invloed te gebruiken om het goede te bevorderen, en het slechte te stagneren. Wij hebben de Schriften, de profeten en de gave van de Heilige Geest. Nu hebben we nog ogen nodig die zien, oren die horen en harten die luisteren naar de leiding die God geeft.

Ik getuig dat de aarde over weinige jaren gereinigd zal worden (zie LV 76:41). Jezus de Christus zal wederkomen, dit keer in macht en grote heerlijkheid, om zijn vijanden te verslaan en op aarde te regeren en te heersen (zie LV 43:26-33). Alle mensen zullen op de juiste tijd opstaan en zullen dan voor een laatste oordeel voor de Meester komen te staan (zie 2 Ne. 9:15, 41). God zal ieder belonen naar zijn daden in het vlees (zie Alma 5:15).

Ik getuig tot u dat u alleen door de verzoening van Jezus Christus en door gehoorzaamheid aan alle wetten en verordeningen van het evangelie die alleen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen worden gevonden, een volheid van vreugde kunt ontvangen (Art. 3).

Van dit alles getuig ik nederig dat ze waar zijn. Dit doe ik in de naam van Hem, die het Hoofd van deze kerk is, namelijk Jezus Christus. Amen. □

Een voorbereid volk worden

Zuster Barbara W. Winder
Algemeen presidente van de zustershulpvereniging

„Het ligt in onze aard, zusters, om gevoelens van liefde en welwillendheid te hebben. Maar die gevoelens in daden omzetten, is niet altijd even eenvoudig.“

Maak mij tot een werktuig van uw vrede." Wat zijn dat zinvolle woorden voor de vrouwen van de kerk!

Ook anderen leren ons over vrouwen. In Spreuken lezen wij: „Een degelijke huisvrouw, wie zal haar vinden? haar waarde gaat koralen ver te boven" (Spr. 31:10; zie de versen 10–31). De degelijke, deugdzame vrouw die in Spreuken wordt beschreven, was een vrouw die voorbereid was. Ze was werkwilbig, strekte haar hand uit naar de nooddriftigen, lenigde de stoffelijke behoeften van haar huisgezin en streefde naar kennis. Ze had diepe eerbied voor de Heer. Hoewel vele van haar taken wellicht van tijdelijke aard lijken te zijn, oogstte zij eeuwige zegeningen.

Wanneer wij spreken over voorbereid zijn, gaan onze gedachten vaak in de eerste plaats uit naar tijdelijke of stoffelijke voorbereidingen: levensmiddelen, kleding, onderdak

Hoewel deze voorbereidingen belangrijk en noodzakelijk zijn, zijn ze niet alomvattend.

Er bestaat een zeer belangrijk evenwicht tussen de tijdelijke en de geestelijke aspecten van dit beginsel. De Heer heeft gezegd: „Voorwaar zeg Ik u (. . .), dat Mij alle dingen geestelijk zijn, en nimmer heb Ik u een wet gegeven, die tijdelijk was" (LV 29:34).

De Heer leerde ons een uiterst belangrijke les toen Hij eens bij Maria en Marta was, twee vrouwen waar Hij zeer op gesteld was. Terwijl Marta zich toegedeepte op het verzorgen van haar gast, zat Maria te luisteren naar de woorden die de Heiland sprak.

Wij lezen: „Marta echter werd in beslag genomen door het vele bedienen. En zij ging bij Hem staan en zeide: Here, trekt Gij het U niet aan, dat mijn zuster mij alleen laat dienen? Zeg haar dan, dat zij mij komt helpen.

„Maar de Here antwoordde en zeide tot haar: Marta, Marta, gij maakt u bezorgd en druk over vele dingen, maar weinige zijn nodig of slechts één; want Maria heeft het goede deel uitgekozen, dat van haar niet zal worden weggenomen" (Luc. 10:40–42).

Doelde de Heer met zijn raad, „maar weinige zijn nodig of slechts één", wellicht op dat ene punt waar het Marta bij haar voorbereiding aan ontbrak? Waarschijnlijk wel? Er is behoefte aan evenwicht. Onze stoffelijke voorbereiding – met inbegrip van een schoon, opgeruimd huis – maakt het de Geest mogelijk om aanwezig te zijn. Bovendien brengt de Geest van de Heer een sfeer van rust en tevredenheid in ons goed geregelde gezin.

Een zuster vertelde eens over haar voorbereidingen om een van de algemene autoriteiten thuis te ontvangen ter gelegenheid van de ringconferentie. Alles moest in de puntjes zijn. Er werd uitgebreid geboend en gekookt. Haar tien kinderen kregen te horen

welke rol zij op zich moesten nemen. Ze werkte onnoemelijk hard! Tegen de tijd dat hij kwam, was ze zo uitgeput dat ze niet van zijn bezoek kon genieten. Helaas besefte ze te laat dat geestelijke voorbereiding evenzeer „nodig" was.

Ze zei: „Dankzij onze geestelijke voorbereiding kunnen we antwoorden vinden op onze dagelijkse moeilijkheden. Dankzij onze geestelijke voorbereiding kunnen we vreugde vinden in het doorstaan en overwinnen van onze beproevingen. Dankzij onze geestelijke voorbereiding kunnen we de grootste van alle vreugden ervaren: een nauwe band met onze Heiland en onze Vader in de hemel."

Howe bereiden we ons dan voor?

Wij bereiden ons voor door het ontwikkelen van een sterke band met onze Hemelse Vader door middel van gebed, het bestuderen van de Schriften en gehoorzaamheid aan de geboden; door te weten wat wij waard zijn; en door de priesterschap te steunen.

Geestelijke kwaliteiten kunnen niet tot ontwikkeling komen zonder inspanning. Ze moeten steeds geoefend worden, net zoals elk ander talent waarmee wij gezegend zijn. Een wereldberoemd pianist heeft eens gezegd: „Als ik één dag niet oefen, hoor ik het verschil in mijn spel. Als ik twee dagen niet oefen, kan mijn gezin het verschil horen. En als ik drie dagen niet oefen, kan de hele wereld het verschil horen." Dit zelfde beginsel geldt ook voor ons bij ons streven naar verhoging.

Bij het toepassen van de gelijkenis van de wijze en de dwaze maagden op ons leven, hebben de hedendaagse profeten erop gewezen dat de olie van de voorbereiding druppeltje voor druppeltje wordt vergaard door de rechtschapen levenswijze van alledag.

De avondmaalsdienst steeds bijwonen, voegt olie toe aan onze lampen. Zo ook vasten, persoonlijk en gezinsgebed, huisbezoek, onze lichamelijke driften beheersen, evangeliebeginselen onderwijzen, de geboden bewaren. Elke toegewijde en gehoorzame daad is een druppeltje olie waarmee we onze lampen brandend kunnen houden. De geboden bewaren en gehoor geven aan de woorden van de profeet zijn wellicht de grootste voorbereiding die wij kunnen treffen op alles wat ons eventueel te wachten staat.

Toen wij een paar jaar geleiden in het zendingsveld werkzaam waren, zei een predikant die bezig was de leringen van de kerk te onderzoeken: „Ik hoor alsmaar spreken over het voordeel van een levende profeet. Wat voor uitspraken heeft hij de afgelopen tijd dan wel gedaan?" Wij antwoordden:

Het algemeen presidium van de zustershulpvereniging; president Barbara B. Winder (midden); zuster Joy F. Evans, eerste raadgeefster (links); en zuster Joanne B. Doxey, tweede raadgeefster.

„De profeet heeft ons gezegd zuinig te leven. We moeten schuld vermijden, ons huis opknappen en een moestuin aanleggen om van de vruchten van onze inspanningen te kunnen genieten.“ De predikant dacht een ogenblik na en zei toen: „Ik had me de woorden van een profeet anders voorgesteld, maar nu ik erover nadenk, welk beter advies zouden we kunnen krijgen?“

De raad die onze profeten ons geven is vaak zo eenvoudig en zo praktisch, dat wij hem over het hoofd zien en er geen acht op slaan.

Wij hebben geleerd dat onze waarde in de ogen van onze Hemelse Vader groot is. De kinderen van het jeugdwerk zingen: „Ik ben een kind van God.“ De jonge vrouwen zeggen hun thema op, dat begint met de woorden: „Wij zijn dochters van onze Hemelse Vader, die van ons houdt.“ en de profeten hebben verklaard dat „de waarde van een degelijke huisvrouw die van koraal ver te boven gaat.“

Luister naar deze eenvoudige raad van onze profeet aan de jonge vrouwen van de kerk, die voor ons allemaal geldt: „Leef overeenkomstig jullie goddelijke mogelijkheden. Bedenk wie jullie zijn en denk aan jullie goddelijk erfdel, want jullie zijn letterlijk de koninklijke dochters van onze Vader in de hemel.“ (Oktoberconferentie 1986.)

„Neem geen genoegen met minder dan de Heer jullie wil laten zijn.“ (Idem.)

Helaas zien velen onder ons niet wat de Heer ons wil laten zijn. Ik kreeg onlangs een brief van een zuster die mij vertelde over een aantal gebeurtenissen die ertoe hadden ge-

leid dat zij ging beseffen hoeveel haar Hemelse Vader van haar hield en hoezeer Hij haar had gezegend. Ze schreef:

„Mijn gevoel van eigenwaarde was slecht ontwikkeld en ik heb mezelf niet 'goed genoeg' gevonden voor een nauwe band met [mijn Vader in de hemel]. Daardoor bleef ik egocentrisch en was ik niet in staat optimaal te dienen. De afgelopen maanden heb ik echter een hunkerend verlangen, een drang, gevoeld om dichter bij mijn Hemelse Vader te komen. De laatste tijd heb ik gevoeld dat Hij zijn arm om mij heen had en dat Hij veel van mij houdt. Het was een heerlijk gevoel van aanvaard worden. Dit ging gepaard met vele gaven: meer geduld, meer zelfbeheersing, [meer begrip]. Ik weet dat dit de Heilige Geest is, die mij onderwijst.

„Ik heb geleerd wanneer ik bepaalde prioriteiten moet stellen. Ik bereid mij iedere dag persoonlijk voor met gebed, schriftstudie en lichamelijke verzorging. Ik ben tegenwoordig gelukkiger en nuttiger als dienstmaagd van de Heer.“

Wij leren hieruit dat wij ons ook voorbereiden door te dienen, te onderwijzen, te koesteren en anderen bij hun voorbereiding terzijde te staan. Bij onze dagelijkse inspanningen om tot rechtchapenheid en een geestelijke levenswijze te komen, hebben wij de taak om anderen te verheffen, hen te helpen hun goddelijke mogelijkheden te verwezenlijken en een werktuig te zijn in Gods handen.

Ja, de heren voren brengt zegen en verantwoordelijkheid met zich mee. De taken die wij vervullen zijn dikwijls niet zichtbaar en voeren niet tot bijval of wereldlijke macht.

Maar toch zijn ze onontbeerlijk voor de vooruitgang van het mensdom. Wanneer wij uit onze koers worden gebracht, kunnen er niet alleen in ons leven en in het leven van de gezinsleden ernstige zwakheden verschijnen, maar ook in de samenleving.

Wegens „het sluwe bedrog der mensen [die] op de loer liggen om te bedriegen“ (zie LV 123:12) worden velen, zelfs sommige van de uitverkorenen, misleid. We moeten ijverig zijn, zusters, om de helpende hand te bieden aan hen die „niet weten waar zij [de waarheid] kunnen vinden“ (idem), en hen weer bij de kudde brengen, waar zij thuishoren. Geen enkele inspanning is te groot, geen moeite te veel.

Onze voorbereiding verloopt niet altijd zoals wij hadden gedacht. Mijn eigen moeder heeft mij deelgenoot gemaakt van een aantal van haar doelen en verlangens. Het is menigmaal gebeurd dat er aan het begin van een bepaald project iets gebeurde waardoor zij haar koers moest veranderen: haar bejaarde schoonmoeder had een thuis en extra verzorging nodig, een zusje moest geholpen worden om haar studie te kunnen voltooien. Mensen waar zij mee samenwerkte hadden ook vaak haar hulp hard nodig. Ze was er altijd om de ander te dienen en ze gaf haar hulp met liefde. Hoewel zij niet al haar persoonlijke plannen heeft kunnen verwezenlijken, zegt ze bij het terugkijken op haar leven toch dat ze een volgende keer niets zou veranderen. Dienstbetoon aan anderen brengt dat soort voldoening met zich mee.

Het ligt in aard, zusters, om gevoelens van liefde en welwillendheid te hebben. Maar die gevoelens in daden omzetten, is niet altijd even eenvoudig. Als vrouwen moeten wij echter bidden om liefdevolle verlangens en gelegenheden en er vervolgens aan werken om die goddelijke eigenschappen verder te cultiveren.

Ik vermoed dat Emma Smith ruimschoots haar deel heeft gekend aan frustraties en teleurstellingen. Haar leven kan niet gemakkelijker zijn geweest, delend in de vervolging van haar man, de profeet. Er wordt verteld dat Joseph Emma kort voor zijn marteldood een boodschap stuurde in antwoord op haar verzoek om een zegen. Hij was niet in staat haar die zegen te komen geven, maar vroeg haar er een te schrijven, die hij zou ondertekenen wanneer zij elkaar weer zagen. Ik ben onder de indruk van het geloof en de oprechte bedoeling die uit haar woorden blijken:

„Ik verlang de Geest Gods om mijzelf te kennen en te begrijpen. (. . .) Ik verlang een vruchtbaar, werkzaam verstand om de bedoelingen van God te kunnen begrijpen wanneer zij door zijn dienstknechten worden geopenbaard (. . .) ik verlang in het bij-

zonder wijsheid om alle kinderen die aan mijn zorgen zijn of worden toevertrouwd zo te kunnen opvoeden dat zij nuttig zullen zijn (. . .) in het koninkrijk van God (. . .) ik verlang (. . .) er steeds opgewekt uit te zien (. . .) en allen tot zegen te zijn. (. . .)

„Met heel mijn hart verlang ik mijn man te eren en te respecteren” (manuscript, afdeling kerkgeschiedenis, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen).

President Ezra Taft Benson heeft gezegd: „Wanneer wij God op de eerste plaats stellen, valt al het andere op zijn juiste plaats, of het verdwijnt uit ons leven. Onze liefde voor de Heer zal bepalend zijn voor de aanspraken die er gemaakt worden op onze genegeheid, de aanslagen op onze tijd, de zaken waar wij ons in verdiepen en de volgorde van onze prioriteiten” (aprilconferentie 1988).

Wij moeten God op de eerste plaats stellen en het juiste evenwicht vinden tussen onze geestelijke en tijdelijke voorbereidingen om deugdzaam vrouwen te kunnen worden, rechtschapen dochters en een werktuig in zijn handen, om behulpzaam te zijn bij het voorbereiden van de weg voor zijn wederkomst.

Zusters, „zullen wij,” zoals wij lezen in de Leer en Verbonden, „in zulk een groot werk niet voorwaarts gaan? Gaat voorwaarts, en wijkt niet terug. Moed (. . .) en voort, voor, tot overwinning! Laat uw hart zich verheugen en uitermate verblijd zijn” (LV 128:22).

Ik bid, zusters, dat wij ons zullen verheugen en ter overwinning voort zullen gaan bij onze voorbereiding op de wederkomst van onze Heiland. Ik bid dat wij niet weggeleid zullen worden door de sluwe verleidingen van de wereld, die soms zelfs tot ons komen via hen die ons het meest na staan, verleidingen die zeggen „Zorg ervoor de aandacht te trekken; streef naar macht en invloed; let er goed op dat er in je eigen behoeften wordt voorzien.” Dit zijn twee van de leringen van Hem op wiens komst wij wachten. Integendeel, Hij zegt dat wij allen moeten dienen (zie Mar. 9:35; Matt. 20:26–27); „Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken” (Matt. 5:16).

Ik bid dat wij niet ontmoedigd zullen raken en niet misleid zullen zijn – maar „blijmoedig alles [zullen] doen, wat in ons vermogen ligt, en dan mogen wij onbewogen staan met de volste verzekering, de zaligheid Gods en de openbaring van Zijn arm te zullen zien” (LV 123:17).

Ik weet dat onze Vader leeft en dat Jezus de Christus is. Wij doen zijn werk. Ik zeg dit alles in de naam van Jezus Christus. Amen.

□

Ik zal me houden aan Gods plan voor mij

Zuster Michaelene P. Grassli
Algemeen presidente van het jeugdwerk

„Wanneer je je houdt aan Gods plan weet je wat je moet doen, en dan heb je alles in de hand.”

Ik heb mijn boodschap in het bijzonder voor jullie, de meisjes van tien en elf jaar, voorbereid.

Toen ik als meisje van een jaar of tien in Idaho woonde, namen een vriendinnetje en ik op een zomerse namiddag dekens en koekjes mee naar het hooiveld achter ons huis. Het hooi, dat er midden in de zomer prachtig bijstond, had een zoete geur en was zo hoog, dat toen we onze dekens midden in het veld hadden uitgespreid, wij daar konden zitten en onze koekjes oppeuzelen met een muur van hooi om ons heen, zodat niemand ons kon zien. Daar zaten we dan in een hele eigen wereld.

We plukten graag de paardebloemen die daar zo uitbundig groeiden. We sneden de stelen in de lengte door – hebben jullie dat weleens gedaan? – en hielden ze onder water in het kanaal. Terwijl we keken, begonnen de stelen vanaf het uiteinde om te krullen. We sneden ze nog eens doormidden, en ieder stukje steel krulde om, tot dat de hele steel een massa krulletjes was.

Het was een sprookjesachtige middag voor ons. We waren daar helemaal alleen onder die heldere, blauwe, schone, warme he-

mel. Het was alsof God die dag en die paardebloemstelen voor ons genoeven had geschapen. Ik zei tegen mijn vriendinnetje: „Voel jij je ook zo blij van binnen?”

Ze keek me aan en zei: „Welnee.” Ik was ontsteld door haar botte, welhaast gevoelloze antwoord. „Maar waarom niet?” vroeg ik.

„Omdat het toch maar voor even is,” zei ze. „Je kunt een paar minuten blij zijn, maar niet veel langer. Het leven heeft volgens mij niet veel zin.”

Op dat moment wist ik niet wat ik tegen mijn vriendinnetje moest zeggen, maar nu weet ik dat wel. En ik wil met jullie, de meisjes van tien en elf jaar – mijn lieve zusjes – praten en mijn vriendinnetje alsnog een antwoord geven alsof wij met z'n allen in dat heerlijke hooiveld zaten.

Het is de verwachting en bedoeling van onze Hemelse Vader dat wij gelukkig zullen zijn. De mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben, staat er in de Schriften (zie 2 Ne. 2:25). Dat houdt in dat ook meisjes van tien en elf jaar zijn, opdat zij vreugde mogen hebben. Het leven heeft wel degelijk zin omdat er een plan bestaat – een plan waardoor wij hier op aarde en in de eeuwigheid vreugde kunnen hebben en gelukkig kunnen zijn. Mijn vriendinnetje wist dat niet.

Jullie hebben in het jeugdwerk dikwijls de leuze opgezegd: „God heeft een plan voor mij, ik zal mij eraan houden.” Wat is dat plan? Ik denk dat jullie het wel weten.

Toen we onze getrouwheid in ons voorsterfelijk leven hadden bewezen, moesten we de kans krijgen om onze Hemelse Vader te laten zien dat we ook gehoorzaam konden zijn als we niet in zijn nabijheid waren. Daarom gaf Hij ons deze aarde.

Satan was verschrikkelijk boos toen zijn manier om het plan van onze Hemelse Vader uit te voeren niet aangenomen werd. Hij zwoer dat hij ons van onze Hemelse Vader zou afwenden.

We hebben dus een keus: we kunnen voor het plan van onze Hemelse Vader kiezen, of

we kunnen Satan volgen. Zo eenvoudig is het. Welnu, de Schriften zeggen ons dat alles wat goed is van onze Hemelse Vader komt en dat Satan volgen ellende en verdriet met zich meebrengt (zie 2 Ne. 2:27; Alma 5:40). Het is belangrijk voor ons om dat te weten.

Toen ik een paar weken geleden jarig was, vroegen mijn kinderen – zoals altijd tegen mijn verjaardag, Kerst of Moederdag – „Mam, wat wilt u voor uw verjaardag hebben?”

Zoals altijd antwoordde ik: „Lieveling, het enige wat ik wil, is dat jullie lief zijn, zodat jullie ook gelukkig kunnen zijn.”

Dat zij gelukkig zijn, is wat ik het liefste wil. Dat wij gelukkig zijn, is wat onze Hemelse Vader het liefste wil. Hij heeft ons het evangelie van Jezus Christus gegeven. Door middel van de Schriften, door openbaring en door onze profeet komen wij te weten wat Hij ons leert, zodat wij als gevolg van onze deugdzzaamheid, of onze persoonlijke rechtschapenheid, gelukkig kunnen zijn. Hij wil dat we lief zijn, zodat we ook gelukkig kunnen zijn.

De grote profeet uit het Boek van Mormon, Lehi, over wie jullie dit jaar het nodige hebben geleerd, zei tegen zijn kinderen: „Indien er geen gerechtigheid is, is er geen gelukzaligheid” (2 Ne. 2:13). Wanneer we lief, ofwel rechtschapen zijn, houden we ons aan Gods plan.

Maar het is toch weleens moeilijk om lief te zijn? We moeten opboksen tegen de verleidingen die we krijgen omdat we mensen zijn, sterfelijke mensen in een sterfelijke wereld. Maar ook dat maakt deel uit van het plan. En dat is waar het kiezen om de hoek komt kijken.

Lehi leerde zijn kinderen ook: „En om Zijn eeuwige oogmerken met de mens te bereiken [dat wil zeggen, dat we voor eeuwig gelukkig en verheerlijkt zouden zijn] (...) moest er noodzakelijk een tegenstelling zijn, namelijk de verboden vrucht in tegenstelling tot de boom des levens, de ene zoet en de andere bitter.

„Daarom vergunde de Here God de mens om zelfstandig te handelen. De mens kon echter niet zelfstandig handelen, tenzij hij door het een of ander werd verlost” (2 Ne. 2:15–16).

Ja, je kunt kiezen. De Heer heeft je zeggenschap over je eigen leven gegeven. Ik zeg niet dat er nooit iets naars in je leven zal gebeuren. Je hebt niet altijd in de hand wat anderen zullen zeggen of doen, maar je hebt wel in de hand hoe je daarop reageert. Verleiden, ziekte, ongelukken en tragische gebeurtenissen maken deel uit van dit leven. Er zullen weleens moeilijke dagen zijn – hele moeilijke dagen. Maar, wanneer je je houdt

aan Gods plan weet je wat je moet doen, en dan heb je alles in de hand. Jij kunt zelf bepalen of je wèl of niet gelukkig zult zijn door keuzen te doen die je dicht bij je Hemelse Vader zullen brengen en wèg zullen houden van Satan. Jij kunt bepalen wat jij gaat zeggen en doen.

Je weet vast wel wat ik bedoel. Je hebt al een aantal goede keuzen gedaan die je blij hebben gemaakt. Je hebt ervoor gekozen om je te laten dopen. Je hebt ervoor gekozen om naar vergaderingen van de kerk te gaan, zoals deze. Je hebt er misschien ook voor geko-

zen om niet te vloeken of om niet naar slechte tv-programma's te kijken of om je netjes te kleden of om het woord van wijsheid na te leven. Iedere dag kunnen wij er dikwijls voor kiezen om ons te houden aan het plan van God.

Susan was een meisje van acht. Ze was nog maar kortgeleden gedoopt. Toen ze op zekere dag met haar zusjes en een paar vriendinnetjes in de tuin aan 't spelen was en dorst kreeg, ging ze naar binnen voor een slokje water. Haar moeder zei: „Susan, het eten is klaar. Roep je je zusjes even aan ta-

fel?" Dus ging ze naar de deur en riep hen naar binnen.

Ze hadden helemaal geen zin om binnen te komen, dus spraken ze haar tegen. „Welnee, het is nog helemaal geen etenstijd. Je plaagt ons alleen maar.“ En ze zeiden dat ze josten.

Susan richtte zich op met alle waardigheid van haar acht jaar, zette haar handen in haar zij en zei: „Het is wèl etenstijd. En ik jok niet, en dat kun je geloven want ik ben gedoopt.“

Zij wist dat gedoopt-zijn inhield dat ze zich op een bepaalde manier moest gedragen. Zij had ervoor gekozen de waarheid te vertellen en daar wilde ze zich aan houden.

Nu zal dat meisje wellicht niet zijn opgegroeid zonder ooit een leugen te vertellen, maar bij al mijn studie van het woord *recht-schapenheid* ben ik niets tegengekomen wat erop duidt dat rechtschapen zijn hetzelfde is als volmaakt zijn. *Goedheid, deugdzaamheid, zedelijkheid* – dat zijn allemaal synoniemen in het woordenboek, maar *volmaakt* hoort daar niet bij. We zullen allemaal fouten maken in ons leven, maar hoewel onze bestemming de volmaking is, is rechtschapenheid, of goedheid de wagen die ons erheen kan brengen. Wat zou het tragisch zijn als we nooit op die wagen klommen of, als we er eenmaal op waren, weer uitstapten omdat we bang waren dat er een onderweg een wiel kapot zou gaan! Net zoals wielen gemaakt kunnen worden, kunnen wij weer beginnen aan Gods plan voor ons, zodat we gelukkig kunnen zijn.

We houden ons aan Gods plan met al het goede dat wij doen. Iedere keer dat je aardig

voor een ander bent, iedere keer dat je de moed hebt om iets moeilijks te doen, iedere keer dat je ongevraagd iets attents doet, iedere keer dat je bidt, iedere keer dat je in de Schriften leest, iedere keer dat je naar de kerk gaat, iedere keer dat je een vriendje of vriendinnetje helpt – houd je je aan Gods plan voor jou.

De keuzen zijn vaak moeilijk omdat we welens willen doen wat alle anderen ook doen, of omdat iets ons bang maakt of verontrust, of omdat we echt niet weten wat de juiste keus is. Toen er handen op je hoofd werden gelegd en je als lid van de kerk werd bevestigd, kreeg je de Heilige Geest zodat je zou weten wat je Hemelse Vader van je verlangte en vervolgens de moed zou hebben om ernaar te handelen. Wanneer het dus moeilijks is, kun je erover bidden en de Heilige Geest zal je kennis geven.

Soms zul je in je hart voelen wat je behoort te doen. Soms zul je het idee krijgen te moeten praten met iemand die jou wellicht kan helpen. Soms krijg je heel vlug antwoord, soms duurt het een poosje, maar wanneer het antwoord ook komt, zorg dan dat je ernaar luistert.

Terwijl we nadenken over lief zijn en gelukkig zijn, moeten we wel bedenken dat het heel goed mogelijk is de juiste keus te doen en je op dat moment eenzaam, afgewezen of opgelaten te voelen. Wanneer je, bijvoorbeeld, op een feestje besluit om maar weg te gaan omdat er dingen gebeuren die niet in orde zijn, of wanneer anderen kritiek op je hebben omdat je iets doet wat naar jouw weten goed is, zul je je niet bepaald gelukkig voelen. Als dat jou overkomt, denk er dan aan dat wat anderen van jou vinden veel

minder belangrijk is dan wat je Hemelse Vader van je vindt en wat je van jezelf vindt. Weten dat je goed gehandeld hebt en dat je Hemelse Vader je keus goedkeurt, zal een troost voor je zijn, waardoor je je toch gelukkig kunt voelen. Mettertijd zal blijken dat jij het bij het rechte eind had, waardoor anderen je zullen respecteren en bewonderen.

Ik wou dat ik mijn vriendinnetje die dag in het hooveeld had kunnen helpen. Ik kende het plan, maar ik wist niet dat zij er behoefte aan had het van mij te horen. Het leven zou zeker zijn hebben gehad voor haar als ze het plan van onze Hemelse Vader had gekend. Ik hoop dat iemand het haar daarna heeft geleerd. Ik wou dat ik het was geweest. De wereld van vandaag heeft behoefte aan meisjes van tien en elf jaar die weten wat het doel van het leven is en die iedereen moedig en oprecht kunnen vertellen over hun vastbeslotenheid om God te gehoorzamen.

Als mijn hartewens in vervulling kon gaan, zou ik zien en horen hoe alle meisjes van tien en elf in de kerk nu opstonden en zeiden: „God heeft een plan voor mij, ik zal mij eraan houden.“ Maar laten we dan toch, terwijl jullie hier in de tabernakel of in jullie ringcentrum of gewoon thuis rustig zitten te luisteren, met die leuze in ons hart een belofte doen aan onze Hemelse Vader. „God heeft een plan voor mij, ik zal mij eraan houden.“ Alleen je Hemelse Vader weet of je die belofte inderdaad hebt gedaan, maar weet dat duizenden meisjes over heel de wereld diezelfde toezegging hebben gedaan als jij. Ik verzeker jullie, lieve zusjes, dat ik die toezegging heb gedaan. Ik beloof jullie dat ik die ook dikwijls zal herhalen zodat ik er altijd aan zal denken. Ik weet dat God leeft en van ons houdt. Hij heeft een plan voor mij en ik zal mij eraan houden.

Welnu, zo meteen gaan we luisteren naar de jeugdwerkmeisjes van het regionale koor van Holladay (Utah), die met hun lied, „God heeft een plan voor mij, ik zal mij eraan houden“, ons wijzen op de toezegging die wij vanavond samen hebben gedaan.

Ik bid dat wij ons eraan zullen houden, wij allemaal. Ik hoop dat jullie die toezegging dikwijls zullen opzeggen. Ik hoop dat jullie die zullen opschrijven en ergens op een goed zichtbare plek zullen ophangen. Ik hoop dat jullie dikwijls de gelegenheid zullen hebben om te zeggen en te zingen: „God heeft een plan voor mij, ik zal mij eraan houden. En waar ik ook kom, ik hoop dat jullie bij me zullen komen om te vertellen dat jullie je Hemelse Vader hebben beloofd jullie altijd aan zijn plan te houden.

Laten we als zusters voorwaarts gaan, vastbesloten dat niets ons kan afhouden van het pad van onze Hemelse Vader. In de naam van Jezus Christus. Amen □

Sta voor waarheid en deugd

Zuster Ardeth G. Kapp

Algemeen presidente van de jonge-vrouwen

„Er is in de hele geschiedenis van de kerk nog nooit zo'n behoefte geweest aan jonge vrouwen die bereid zijn zonodig hun populariteit op te offeren, zonodig eenzaamheid te verdragen en zelfs zonodig afwijzing te verduren, ter verdediging van het evangelie van Jezus Christus.”

In de zomer, in de herfst, in de winter en in de lente denk ik na over de jonge vrouwen. Overdag en een flink gedeelte van de nacht spelen jullie door mijn gedachten. Ik bid om hulp voor diegenen onder jullie die met moeilijkheden te kampen hebben, en ik bid om bescherming voor diegenen onder jullie die vechten tegen verleiding. Ik ben dankbaar voor de vele duizenden onder jullie die er iedere dag opnieuw naar streven het goede te doen en pal staan voor waarheid en deugd. Ik ben zo dankbaar voor liefhebbende ouders en toegewijde JV-leidsters die jullie leiden en beschermen, die met jullie meelopen en jullie aanmoedigen. Deze luttele, zo kostbare jaren vanaf jullie twaalfde verjaardag tot dat jullie achttien worden, zijn zo belangrijk, zo doorslaggevend en verstrekkend, van zo'n wezenlijk belang voor jullie geluk nu en in de verre toekomst.

Het heerlijke boek *Anne of Green Gables* geeft ons wat inzicht in deze bijzondere periode van jullie leven. Wij horen hoe Anne praat tegen haar voogdes, Marilla: „Het is zo iets ernstigs om haast veertien te zijn, Marilla. Juffrouw Stacey heeft de meisjes die in hun tienerjaren zijn, afgelopen woensdag

meegenomen naar de beek, waar ze met ons gesproken heeft over die zaken. Ze zei dat we niet voorzichtig genoeg konden zijn met de gewoonten die we in onze tienerjaren aankweekten en de idealen die we verwierwen, want tegen de tijd dat we twintig waren, zou ons karakter vaste vorm hebben gekregen en de fundering zijn gelegd voor de rest van ons leven. En ze zei dat als de fundering gammel was, wij er nooit iets waardevols op konden bouwen. Diana en ik hebben alles op weg naar huis nog eens doorgepraat. We voelden ons zo plechtig, Marilla. En we besloten ons best te doen om heel erg voorzichtig te zijn en ons fatsoenlijke gewoonten eigen te maken en al het mogelijke te leren en zo verstandig te zijn als maar kan, zodat we, tegen de tijd dat we twintig zijn, een behoorlijk karakter zullen hebben. De gedachte alleen al dat ik eens twintig zal zijn, is ontstellend, Marilla. Het klinkt zo verschrikkelijk oud en volwassen.” (New York: Avonell Books, 1985, blz. 186–187.)

De tijden veranderen, maar de waarheid blijft dezelfde. Met het besef van de belangrijkheid van deze periode in jullie leven, kunnen wij de boodschap van president Gordon B. Hinckley aan de jonge vrouwen beter begrijpen en waarderen. Hij zegt: „Wij bidden voor jullie (. . .) Er hangt heel veel van jullie af.” En hij voegt eraan toe: „Ik vraag niet om volmaaktheid; ik vraag om een grotere spanning.” („Het wonderd dat jij bent en de wonderen die je kunt doen”. In: *Jonge-vrouwen* [PF MA 0859 DU] 1986, blz. 4.)

Ik ben ervan overtuigd dat velen van jullie, de meesten van jullie, zich grotere inspanningen getroosten dan ooit tevoren. Een klaspresidente van de bijenkorfmeisjes heeft onlangs als volgt uitdrukking gegeven aan haar verlangen: „Ik wil een hele goede presidente zijn en de Heer beter dienen. Ik hoop dat het mij zal lukken de verloren schapen van de kudde van de Heer te vinden. Ik zal staan voor waarheid en deugd. Ik zal mijn fakkel goed zichtbaar omhooghouden.”

Denken jullie dat de Heer haar gebed zal verhoren wanneer zij en haar raadgeefsters voor elkaar en met elkaar bidden bij hun inspanning om iedere jonge vrouw in hun klas binnen de zusterlijke kring te brengen die voert tot een hechtere onderlinge band en tot liefde voor de Heiland? Denken jullie dat Hij er zal zijn om voor hen te zorgen en hen te leiden? Ja, daar ben ik van overtuigd, en ik ben ervan overtuigd dat Hij bij jullie zal zijn in antwoord op jullie oprechte gebeden. Jullie zullen invloed hebben. Jullie zijn niet te jong. Jullie zijn oud genoeg, verstandig genoeg en deugdzaam genoeg om te weten wat goed en wat niet goed is, en om gehoor te geven aan de influisteringen van de Heilige Geest. En jullie zullen weten wat jullie moeten doen.

Op een keer ging ik samen met een jonge vrouw op pad om een minder actief lid van haar klas op te zoeken. Deze jonge presidente van de lauwermeisjesklas zei vlak voor we vertrokken: „Ik zou niet weten wat ik moet zeggen.” Ik legde uit dat ik dat evenmin wist, maar dat onze Vader in de hemel, in antwoord op ons gebed, bij ons zou zijn, en dat we het dan wel zouden weten. Toen we het tuimpad opliepen, baden we weer dat we de Geest zouden voelen en dat die ons zou laten weten wat we moesten zeggen en doen. Eerst ging de deur maar op een kier open, maar geleidelijk ging hij verder open, totdat we op een zeker moment met z'n drietjes zaten te praten. Ze was alleen thuis. Geleidelijk begon deze minder actieve dochter van God haar hart open te zetten, zoals ze ook de deur had opengezet.

„Ik heb helemaal geen vrienden,” vertelde ze.

„En je vrienden in de kerk dan?” vroeg ik. „O, die zullen me nooit terug willen hebben,” zei ze wanhopig. „Ik ben ermee opgehouden naar de kerk te gaan vanwege een vriendje, en toen heeft hij me laten zitten.”

Gelijk legde de presidente van de lauwermeisjes – die had gemeend met een mond vol tanden te zullen staan – haar hand op die van haar vriendin en zei: „Je vergist je. We willen je juist heel graag terug hebben.”

Op dat moment zag ik dat geest tot geest sprak met een boodschap die indringender was dan louter woorden. Het was er een van liefde. De klaspresidente was bij uitstek degene die het hart van die jonge vrouw had kunnen raken. Ze wist wat ze moest zeggen.

Jonge vrouwen, we hebben jullie nodig. Er is in de hele geschiedenis van de kerk nog nooit zo'n behoefte geweest aan jonge vrouwen die bereid zijn zonodig hun populariteit op te offeren, zonodig eenzaamheid te verdragen en zelfs zonodig afwijzing te verduren, ter verdediging van het evangelie van Jezus Christus.

Zuster Ardeth G. Kapp, algemeen presidente van de jonge-vrouwen, spreekt met ouderling Robert B. Harbertson van het Eerste Quorum der Zeventig.

Wanneer jullie de geboden bewaren en het voorbeeld van de Heiland volgen, is het als-of jullie een licht omhooghouden. Jullie goede voorbeeld draagt ertoe bij dat anderen hun weg kunnen vinden in een wereld die steeds donkerder wordt. Er is moed voor nodig om datgene te doen wat volgens jullie weten goed is, ook wanneer het moeilijk is, ja, zelfs heel moeilijk. Maar jullie zullen die moed nooit verliezen, tenzij jullie dat verkiezen.

Wij leven in een van de kritiekste perioden

aller tijden. De machten van het kwaad vechten tegen waarheid en deugd en de strijd nadert een hoogtepunt. Eens zal de oorlog tussen goed en kwaad gewonnen worden – dan zal het goede een blijvende overwinning behalen. Maar op dit moment kan ieder van jullie op het eigen slagveld strijden door al luisterend naar de influisteringen van de Heilige Geest de juiste keuzen te doen. Als jullie eenmaal besloten hebben het goede te doen, hoef je niet meer te strijden tegen iedere verleiding die zich dage-

lijks voordoet. Je neemt gewoon een besluit en zegt tegen jezelf: „Dit doe ik wèl; dat doe ik absoluut niet.“ En dan zal Satan ergens anders moeten zoeken om aanhangers te vinden.

Eén jonge vrouw heeft ons geschreven over haar ervaringen met een jongen die een bijzondere plaats in haar hart inneemt. Ze vertelt dat hij haar alsmoa wilde overhalen tot ongepast gedrag. Ze schrijft: „Dan vertelde ik hem weer dat ik waardig wilde zijn om op zending te gaan. Zo nu en dan, als ik voelde dat hij ervoor openstond, zei ik eens iets over normen of het volgen van het verkeerde pad. Een paar weken geleden belde ik hem op om hem mijn getuigenis te geven en uit te leggen waarom ik steeds nee zeg. Het was zo verschrikkelijk moeilijk. Daarna heb ik gelijk opgehangen en ben ik in tranen uitgebarsten. De volgende dag kreeg ik een briefje waarin hij zei dat ik een van de meest hoogstaande meisjes was die hij kende. Ik ben zo blij dat ik de normen van dit evangelie heb en dat ik mijn Hemelse Vader kon vragen om kracht om deze moeilijkheden het hoofd te bieden.“ Ze besluit met deze krachtige toezegging: „Ik ben tot een besluit gekomen: ik zal me door alle moeilijkheden die Satan op mijn pad legt heen blijven worstelen.“

In Christus' gelijkis van de wijze en de dwaze maagden, droeg iedere jonge vrouw een lamp. In deze tijd dragen ook wij een lamp. Het licht daarin is het licht van Christus. De logo van de jonge-vrouwen, een fakkel, symboliseert dat licht. Een fakkel, of lamp, verlicht de weg die jullie en anderen moeten gaan, maar alleen als er olie in zit. Ik wil jullie wijzen op drie zekere manieren om aan olie te komen en er iedere dag aan toe te voegen.

Ten eerste, stel je open voor de kracht van het gebed in je dagelijkse leven. Spreek iedere ochtend en iedere avond met je Hemelse Vader. Vertel Hem hoe het met je gaat. Je zou kunnen vragen: „Vader in de hemel, wat kan ik vandaag doen om behulpzaam te zijn bij uw werk?“ Of je kunt eenvoudig vragen: „Wat moet ik doen of laten om een beter lid van ons gezin te zijn, een betere vriendin, een beter lid van de kerk, een betere leerling op school?“

Als je goed luistert, zullen er bepaalde gedachten bij je opkomen, en het zal je verbazen hoeveel leiding je ontvangt als je oprecht vraagt en vervolgens luistert. Die leiding kan bestaan uit een kleine herinnering om je waardering te uiten aan je ouders, of een indruk om maar niet naar een bepaalde film te gaan of niet naar dat populaire liedje te luisteren. Je zult misschien voelen dat je moet ophouden met schipperen, of verontschuldigen aandragen of rationali-

seren om iets wat je wilt gaan doen te rechtvaardigen, of misschien zal de influistering komen in de vorm van een tekst die je hebt gelezen: „Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt” (Joh. 13:34). Maar wanneer je gehoor geeft aan deze influisteringen, zul je een warm, goed gevoel krijgen en zul je weten dat wat je doet juist is.

De tweede manier om je te verzekeren van olie om je weg te verlichten, is door vertrouwd te raken met een aantal lievelingsteksten en er dan geleidelijk nieuwe aan toe te voegen terwijl je iedere dag de Schriften bestudeert. Wij hebben jonge vrouwen nodig die de Schriften gebruiken en lezen alsof het brieven van thuis zijn, zodat ze zullen weten wat hun Vader in de hemel hen wil laten doen of niet doen terwijl zij van huis zijn. Door het bestuderen van de Schriften leren we waarom er goed en kwaad moet zijn en waarom we beproefd moeten worden. We leren waarom we keuzen moeten doen en waarom we voor die keuzen verantwoordelijk moeten zijn.

Jonge vrouwen, kies dan heden, wie gij dienen zult. (Zie Joz. 24:15.) Kies ervoor om

gehoorzaam te zijn, niet ongehoorzaam; kies voor zelfbeheersing, niet voor toegeeflijkheid. Ga verleiding uit de weg; luister naar goede raad; doe bij iedere modegril niet mee met de massa. Kies ervoor je te houden aan de woorden van de Schriften en de levende profeten zonder water bij de wijn te doen en zonder te klagen.

We hebben jonge vrouwen nodig die niet zullen zwichten voor de onrechtvaardige druk van leeftijdgenoten of zich zullen overgeven aan onzedelijkheid. We hebben jonge vrouwen nodig die hun reinheid zullen bewaren, die handelen naar hun geloof en die net zoals Job kunnen zeggen: „Totdat ik de geest geef, zal ik mijn onschuld niet prijsgeven” (Job 27:5).

De derde manier om je te verzekeren van olie, het licht om je te leiden, is door het bewaren van Gods geboden. Terwijl je ernaar uitkijkt op zekere dag naar de tempel te gaan en je begiftiging te ontvangen – een gave van kennis en zegeningen van je Hemelse Vader – zul je verleiding met volharding en vastberadenheid kunnen weerstaan.

Ik ken honderden, ja, duizenden van jullie, die zich erop voorbereiden naar de tempel, het huis van de Heer, te gaan. Ik hoop

dat jullie dat allemaal zullen doen. Sta niet toe dat iets of iemand in de weg gaat staan of je afhoudt van dat doel, al is het maar voor heel even. Je zult in de tempel beter gaan begrijpen en waarden die je wettelijk bent. Je zult er meer leren over de Heiland dan waar ook. Je zult er leren hoe je een koninklijke leidster kunt worden in het koninkrijk van God en wat van vitaal belang is om veilig op het pad naar huis te blijven om voor eeuwig bij je Vader in de hemel te wonen. Bedenk altijd dat hoe groter de afstand tussen jou en de negatieve invloeden van de wereld is, hoe dichter je bij je hemelse thuis bent.

Ik hoor dat meer en meer jonge vrouwen de vragen van allesoverheersende betekenissen stellen in verband met elke activiteit, iedereen met wie ze uitgaan, elke beslissing, elke video die ze bekijken en elke plaat of band die ze aanschaffen. Jullie verkeren niet in tweestrijd en vragen niet: „Wat zal ik doen?” Jullie vragen: „Wat wil ik dat er gebeurt? Zal wat ik kies me dichter bij mijn Hemelse Vader brengen? Zal het me helpen mijn eindbestemming te bereiken, mij dichter bij mijn zending brengen, bij mijn levensdoel, en bevorderlijk zijn voor mijn geluk hier op aarde en ook daarna? Of zal dit een kortstondig plezier zijn dat uiteindelijk voert tot littekens, zelfverachting, wanhoop en berouw?”

Bij het luisteren naar de stem van de Geest, zul je op zekere dag ontdekken dat je jezelf een andere vraag stelt: niet „Wat wil ik dat er gebeurt?” maar „Wat wil Hij dat er gebeurt?” Wanneer we beginnen te willen wat onze Hemelse Vader voor ons wil, in het volste vertrouwen dat dat het allerbeste voor ons is, dan gaan we een vrede en een geluk ervaren die we voorheen niet kenden. Ik weet dat het zo is. Ik kan het jullie beloven.

We zien dat honderden onder jullie bezig zijn met het verdienen van het jonge-vrouwenmedaillon. Het is een symbool van zowel jullie toewijding in het verleden als jullie toewijding aan de toekomst. Jullie spannen je meer in.

Jonge vrouwen, moeders, leidsters, laten we allemaal vol zijn – vol licht, kracht, geloof dat voortvloeit uit gebed, schriftstudie en gehoorzaamheid aan Gods geboden – en wel iedere dag van ons leven. Laten we eensgezind pal staan, schouder aan schouder, één van hart en hand in hand, innig verbonden door het licht dat nooit verflauwt. We zullen onze fakkels hooghouden, opdat het ware licht van Christus door ons zal schijnen, ter verheerlijking van zijn naam.

God is onze Vader en wij zijn zijn dochters. Denk je eens in wat dat betekent! Hij kent ons en heeft ieder van ons lief. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

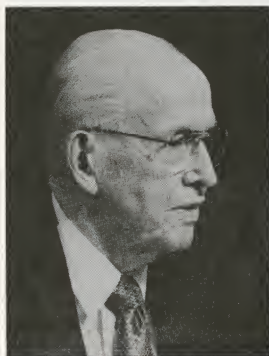

Het algemeen presidium van de jonge-vrouwen: Ardeth G. Kapp, presidente (midden); Jayne B. Malan, eerste raadgeefster (links); en Elaine L. Jack, tweede raadgeefster.

Aan de alleenstaande zusters in de kerk

President Ezra Taft Benson

„De heilige banden van het lidmaatschap in de kerk gaan veel verder dan huwelijke staat, leeftijd of huidige omstandigheden. Als dochter van God stijgt uw waarde hier ver bovenuit.”

Geliefde zusters, het is zo fijn om bij u te zijn. Dit was een heerlijke vergadering. Ik ben blij met de raad die we hebben ontvangen van de presidentes van die drie geweldige vrouwenorganisaties. Hun woorden waren inspirerend, en ik beveel ze bij u aan.

De muziek was ook prachtig, vooral het laatste lied – „Come, Hold Your Torches High” – „That Christ’s true light through us will shine, (...) his name to glorify” (Carolyn J. Rasmus and Larry W. Bastian, „Come, Hold Your Torches High,” PM YW 0071, 1988) [„Kom, houd uw fakkel hoog” – „Opdat Christus’ ware licht door ons zal schijnen, (...) zijn naam ter eer...] Moge dit de klarenstoot voor ons allen zijn in ons werk in Gods koninkrijk.

Zes maanden geleden sprak ik in de algemene priesterschapsvergadering vanaf dit spreekgestoelte de alleenstaande broeders in de kerk toe. Vanavond zou ik graag een paar minuten tot de alleenstaande zusters in de kerk spreken.

Alleenstaande zusters in de hele kerk, ik

wil u vertellen hoeveel ik van u houd en u waardeer – om uw goedheid, uw getrouwheid, uw verlangen om de Heer met heel uw hart te dienen „opdat Christus’ ware licht door [u] zal schijnen, (...) zijn naam ter eer”.

Wij zien uw voorbeeld en dienstbetoon

Wij zien hoe velen van u een christelijk leven leiden dat het navolgen waard is, en dat u de kerk zo toegewijd dient.

Wij zien hoe u de muziek in het jeugdwerk leidt en hoe, vanwege uw liefde en goede zorgen, de kinderen glimmen terwijl zij de prachtige liedjes van Zion zingen.

Wij zien hoe u met de Geest de klassen in de ZHV, de jonge-vrouwen, het jeugdwerk en de zondagsschool onderwijst, dat u zich grondig voorbereidt en van het evangelie getuigt en het leven van anderen raakt.

Wij zien hoe u resultaten boekt met onze tienermeisjes, met hen op kamp gaat, roadshows leidt, met hen naar dansavonden gaat, en een geweldige voorbeeld en een ware vriendin voor hen bent.

Wij zien hoe toegewijd u een voltijdzending voor de Heer volbrengt, en uit het zendingsovertuiging met een nog groter vermogen om dienstbaar te zijn.

Wij zien hoe u in uw wijk een hand toereikt aan de minder-actieven, aan hen die verlegen zijn, die problemen hebben, aan de weduwen, hen die hun huis nooit uitkomen, de eenzamen; wij zien hoe u hen allen uitnodigt om tot Christus te komen.

Wij zien hoe verstandige bisschoppen en ringpresidenten u, de alleenstaande zusters, roepen tot leidinggevende posities in de wijk en de ring. Wij zien u in het presidium van de ZHV, de jonge-vrouwen en het jeugdwerk, waar uw talenten en kwaliteiten volledig tot hun recht komen.

Wij zien hoe u als een essentieel onderdeel van de kerk fungeert. Wij bidden dat de na-

druk die wij logischerwijs op het gezin leggen, u nooit het gevoel zal geven dat u minder nodig of minder belangrijk bent voor de Heer of voor zijn kerk. De heilige banden van het lidmaatschap in de kerk gaan veel verder dan huwelijke staat, leeftijd of huidige omstandigheden. Als dochter van God stijgt uw waarde hier ver bovenuit.

Wij beseffen echter ook dat u in bijzondere omstandigheden verkeert en bijzondere behoeften hebt. Wees ervan verzekerd dat wij hier terdege van doordrongen zijn.

Houd vast aan het doel van een celestiaal huwelijk

Ik wil onze hoop voor u allen onder woorden brengen, een hoop die zeer reëel is, namelijk dat u uw verhoging zult ingaan in de hoogste graad van het celestiale koninkrijk en dat u het nieuw en eeuwig huwelijksverbond zult sluiten.

Lieve zusters, verlies dit heilige doel nooit uit het oog. Bereid u er onder gebed op voor en leef ervoor. Trouw op de manier des Heren. Het tempelhuwelijk is een evangelieverordening die noodzakelijk is voor de verhoging. Onze Hemelse Vader wil dat al zijn dochters deze eeuwige zegen ontvangen.

Goed daarom uw geluk niet weg door serieuze omgang met iemand die niet waardig is om met u naar de tempel te gaan. Besluit nu dat dat de plaats is waar u wilt trouwen. Dit besluit uitstellen tot er een romantische relatie opbloeit, is een risico nemen waarvan u de gevolgen nu niet geheel kunt overzien.

En bedenken, er wordt niet van u verwacht dat u uw normen verlaagt om een metgezel te vinden. Zorg dat u er aantrekkelijk uit blijft zijn, houd hoge normen aan, houd uw zelfrespect in stand. Houdt u verre van intimiteiten die pijn en verdriet brengen. Plaats uzelf in een positie dat u goede mannen kunt ontmoeten en aan opbouwende activiteiten deel kunt nemen.

Maar verwacht ook niet dat er zich een volmaakte partner zal aandienen. Staar u niet blind op zijn voorkomen en zijn bankrekening, waardoor u zijn belangrijker kwaliteiten niet ziet. Natuurlijk moet u hem aantrekkelijk vinden en moet hij in staat zijn het gezin te onderhouden. Maar heeft hij een sterk getuigenis? Brengt hij de evangeliebeginselen in praktijk en maakt hij zijn priesterschap groot? Is hij actief in zijn wijk en ring? Houdt hij van het gezinsleven, en zal hij een trouwe echtgenoot en een goede vader zijn? Dat zijn de eigenschappen die echt belangrijk zijn.

En ik wil u, alleenstaande zusters, ook waarschuwen voor de situatie dat u zo onafhankelijk en zelfredzaam wordt dat u een huwelijk niet meer de moeite waard vindt en

President Ezra Taft Benson en president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

dat u vindt dat u net zo goed op uzelf kunt blijven. Enkele zusters geven te kennen dat zij een huwelijk niet willen overwegen tot dat zij hun opleiding voltooid hebben of zich hebben bewezen in een carrière. Dat is niet goed. Natuurlijk willen we dat onze alleenstaande zusters hun eigen potentieel zoveel mogelijk verwezenlijken, een goede opleiding genieten en goed presteren in hun huidige betrekking. U heeft de samenleving, de gemeenschap en uw omgeving zoveel te bieden. Maar we bidden vurig dat onze alleenstaande zusters ernaar zullen verlangen eerbaar in de tempel te trouwen met

een goede man en een deugdzzaam gezin groot te brengen, zelfs al houdt dit in dat zij diploma's en carrières daarvoor opofferen. Onze prioriteiten zijn goed als we beseffen dat er geen hogere roeping is dan die van eerbare echtgenote en moeder.

De Heer kent u en houdt van u

Ik onderken ook dat niet alle vrouwen de kans zullen krijgen om op aarde te trouwen en moeder te worden. Maar als u die zich in die situatie bevindt, volgens het evangelie blijft leven en getrouw volhardt, bent u ver-

zekerd van alle zegeningen van een goede en liefdevolle Hemelse Vader – met nadruk zeg ik *alle zegeningen*.

Ik verzeker u dat zelfs als u tot het volgende leven moet wachten op de zegen van een fijne metgezel, God dit in alle opzichten zal compenseren. Tijd bestaat alleen voor de mens. God heeft uw plaats in de eeuwigheid voor ogen.

Ik onderken ook dat sommige zusters weduwe of gescheiden zijn. Mijn hart gaat uit naar u die zich in dergelijke omstandigheden bevindt. De broeders bidden voor u, en wij voelen een dwingende verplichting om erop toe te zien dat in uw behoeften wordt voorzien. Vertrouw op de Heer. Wees ervan verzekerd dat Hij van u houdt en dat wij van u houden.

Als u een alleenstaande moeder bent, sluit dan vriendschap met vrouwen die zich in een gelijksoortige situatie bevinden, en met echtparen. Vraag uw priesterschapsleiders om raad. Vertel hun wat uw noden en behoeften zijn. De Heer weet wat éénouderschap is. Hij is zich bewust van uw bijzondere problemen. U bent zijn dochters. Hij houdt van u en zal u steunen. Dit weet ik zeker.

Leer, maak vooruitgang, dien

Nu, tot *alle* alleenstaande zusters, ongeacht uw huidige situatie, zeg ik:

Wees getrouw. Onderhoud de geboden. Ontwikkel een diepe en duurzame band met de Heer Jezus Christus. Weet dat Hij er is – er altijd is. Probeer Hem te bereiken. Hij verhoort gebeden. Hij schenkt gemoedsrust. Hij geeft hoop. In de woorden van de psalmist: „Mijn toevlucht en mijn vesting, mijn God, op wie ik vertrouw“ (Ps. 91:2). Maak een grondige studie van het leven van de Heiland. Hij is ons grote voorbeeld.

Maak de Schriften tot uw voortdurende metgezel. Lees elke dag in het Boek van Mormon en zuig de kracht en geestelijke macht ervan in u op.

Wees u bewust van uw eigenwaarde. Haal uzelf nooit omlaag. Beseef dat u innerlijke kracht heeft en dat u, met Gods hulp, alle dingen vermag „in Christus, die [u] kracht geeft“ (zie Fil. 4:13). Het leven begint niet bij het huwelijk. U heeft nu belangrijke dingen te doen.

Zuster Eliza R. Snow heeft gezegd: „Hoe geïsoleerd een zuster ook is, hoe smal ook haar horizon, zij kan heel veel bijdragen tot de vestiging van Gods koninkrijk op aarde“ („An address,” *Women's Exponent*, 15 september 1873, blz. 62).

Word volledig actief in de kerk. Woon al uw vergaderingen en alle activiteiten voor de alleenstaanden bij.

Reik anderen de hand toe. Keer niet in uzelf, maar vergeet uzelf en dien anderen door in uw kerkelijke roeping te arbeiden, door christelijk dienstbetoon van mens tot mens, door onopvallende, ongeprezen goede daden.

Als u werkelijk vreugde en geluk wilt vinden, dien dan uw medemens met heel uw hart. Verlicht hun last, en uw eigen lasten zullen lichter worden. Of in de woorden van Jezus van Nazaret: „Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest om Mijnen wil, zal het vinden“ (Matt. 10:39).

En werk ook steeds aan uzelf. Stel persoonlijke doelen en span u in om die te bereiken. Werk aan uzelf, in fysiek, sociaal, mentaal en geestelijk opzicht. Verweef het uitstekende programma „Streef naar uitmuntendheid“ in uw leven. Blijf groeien en leren en vooruitgang maken en anderen dienen.

Wees dankbaar voor zegeningen

En tenslotte, geliefde zusters, wees de Heer dankbaar voor uw zegeningen. Denk meer aan wat u *heeft* dan aan wat u *niet* heeft. Blijf stilstaan bij de goedheid van de Heer jegens u. Gedenk zijn woorden tot de profeet Joseph: „Hij, die alle dingen met dankbaarheid ontvangt, zal worden verheerlijkt, en de dingen der aarde zullen hem worden toegevoegd, zelfs honderdvoudig, ja, en meer dan dit“ (LV 78:19).

Mijn nederig verlangen voor de geweldige alleenstaande zusters in de kerk is dat u alles zult ontvangen wat de Vader heeft, „zelfs honderdvoudig, ja, en meer dan dit“.

En ik beloof u dat dit inderdaad zal gebeuren. Alle zegeningen van onze Hemelse Vader zullen uw deel zijn, als u trouw blijft, als u oprecht bent, en als u Hem en zijn kinderen dient met heel uw hart, macht, verstand en sterkte.

U bent uitverkoren dochters van onze Hemelse Vader. U bent een juweel in zijn kroon. Uw deugd en reinheid maken u kostbaarder dan edelstenen.

In de woorden van president David O. McKay: „Een prachtige, ingetogen, gracieuze vrouw is het meesterwerk der schepping. Als een vrouw zich naast deze deugden laat leiden door gerechtigheid, goddelijkheid en een onweerstaanbaar verlangen om anderen gelukkig te maken, zal niemand eraan twijfelen dat zij tot de werkelijk groten gerekend zal worden“ (*Gospel Ideals*, Salt Lake City: The Improvement Era, 1953, blz. 449).

Moge God u zegenen en altijd steunen. Met liefde in mijn hart geef ik u, geweldige zusters, mijn zegen, en doe dat in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onze verantwoordelijkheid jegens onze jonge vrouwen

Een bijzondere boodschap van president Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

„Het is zo belangrijk dat we meer moeite doen om onze jonge vrouwen de weg van de eeuwige waarheid te leren, om te laten zien dat deugd aantrekkelijk is en belangrijker dan wat dan ook, om te laten zien dat een getuigenis een parel is die het zoeken waard is en die gedragen moet worden met waardigheid en trots.“

Ik voel me zeer betrokken bij de jonge vrouwen in de kerk. Er was een tijd dat zij, wat betreft hun activiteit in de kerk en hun getrouwheid, de jongemannen ver vooruit waren. In veel gebieden in de kerk is dit veranderd. De getrouwheid van de jongemannen, zoals blijkt uit hun activiteit in de kerk, is toegenomen, maar die van de jonge vrouwen over het algemeen niet. Het is zelfs zo dat deze in bepaalde gebieden achteruit is gegaan. Vaak leggen wij sterkere nadruk op de programma's voor de jongens. We praten veel over het Aäronisch priesterschap en, waar dat van toepassing is, over scouting. Ze zijn enorm belangrijk. Ik wil niet de indruk wekken dat wij ze minder belangrijk zouden vinden. We moeten onze inspanningen op dat gebied vergroten. Maar ik maak me grote zorgen over wat er kan gebeuren met de jonge vrouwen in de kerk.

Natuurlijk, velen van hen zijn trouw en geweldig. Onlangs woonde ik een regionale conferentie bij. De vergadering op zondag-

morgen werd in een grote hal gehouden. Op de voorste rij, vlakbij het podium, zat een groep prachtige meisjes. Ze zagen er goed verzorgd uit – schoon en mooi. Ze hadden een opgewekt en fris voorkomen. Voor mij vertegenwoordigden zij alles wat wenselijk is in jonge vrouwen. Sommigen hadden de standaardwerken bij zich. Ze luisterden allen aandachtig naar de sprekers en zij die hun boeken bij zich hadden, lazen de geciteerde teksten mee. Het was duidelijk dat zij het product waren van het seminarie en andere programma's van de kerk.

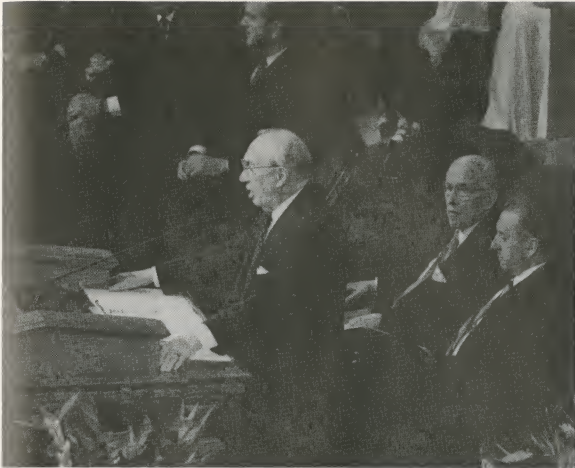
Ze waren die ochtend vroeg opgestaan om met hun ouders van ver te komen om de conferentie bij te wonen. Ze waren aanwezig omdat ze geleerd hadden om van de Heer te houden en te genieten van de omgang met de heiligen. Ze kwamen op mij over als de verpersoonlijking van dit geweldige werk.

In dat geweldige visioen aan Mozes, waarin de Heer over zijn scheppingen uitweidde, over ontelbare werelden, en over de majesteit en wonderbaarlijkheid van zijn werk, verklaarde Hij: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen“ (Moz. 1:39).

Het woord *mens* slaat op zowel de man als de vrouw. Paulus zei: „In de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw“ (1 Kor. 11:11).

Ik ben ervan overtuigd dat God evenveel in zijn dochters houdt als van zijn zoons. In zijn eeuwig plan zijn ze net zo belangrijk. Het is duidelijk dat het menselijk ras niet zou kunnen voortbestaan zonder de vrouwen.

We leven in een tijd dat er met vrouwen over de hele wereld iets gebeurt. Soms bevandt het tijdschrift *Leadership* (Leiderschap) op mijn bureau. Het wordt uitgegeven in Zuid-Afrika. Op de voorpagina van het jongste nummer dat ik heb, staat een opval-

President Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium.

lend en indrukwekkend gezicht. Onder de foto staat: „Een nieuwe generatie Zuidafrikaanse vrouwen.“ Het gebeurt overal, soms ten goede, soms ten kwade.

Sterke en capabele vrouwen vervullen tegenwoordig verantwoordelijke posities in industrie, overheid, onderwijs en de toneelwereld. De hele wereld kijkt met respect naar de premier van Groot-Brittannië, Margaret Thatcher, een vrouw die heeft laten zien dat zij grote bekwaamheid bezit in het uitvoeren van een programma dat haar land sterk moet maken. Wij zijn onder de indruk van de wijze waarop Golda Meir in Israël het premierschap heeft vervuld.

Het is geweldig om deze indrukwekkende wedergeboorte gade te slaan. Ik denk dat zij zal doorzetten en mensen overal tot zegen zal zijn.

De dochters van Zion opleiden

De kerk doet veel moeite om de dochters van Zion op te leiden en verantwoordelijkheid te laten dragen. Wij geloven en hebben sinds de organisatie van de kerk voortdurend onderwezen dat een eerbaar en gelukkig huwelijk, en het grootbrengen van een eerbaar en gelukkig gezin, de voornaamste levenstaak van de vrouw is. Dat houdt in dat zij op een echte en persoonlijke manier bemoeit en koestert, wat veel tijd en energie kost. Maar dit hoeft andere activiteiten niet onmogelijk te maken. Zowel in de kerk als in de samenleving zijn er voor de vrouw enor-

me taken weggelegd die volledig harmoniëren en verenigbaar zijn met het huwelijk, het moederschap en het grootbrengen van goede en evenwichtige kinderen.

Daarom is het belangrijk dat de meisjes in de kerk de kans krijgen en gemotiveerd worden om zich op te trekken aan programma's die hun vaardigheden vergroten, hun gevoel van eigenwaarde versterken, en hun kennis van het evangelie uitbreiden en zo hun geloof doen groeien. Het gezicht van de generaties wordt bepaald door de moeders waaruit ze voortkomen. Men zegt dat Brigham Young eens gevraagd werd wat hij zou doen als hij moest kiezen tussen een opleiding voor zijn dochters en voor zijn zoons. Hij antwoordde dat hij zijn dochters zou laten opleiden, omdat zij de moeders van zijn kleinkinderen zouden worden.

De jonge vrouwen van deze generatie hebben geweldige mogelijkheden, maar ze worden ook geconfronteerd met verschillende verleidingen. De pornoverkopers brengen zowel meisjes als jongens in verleiding. De exploitatie van sex is een handel geworden waarbij geen truc te laag is voor de adverteerder en waarbij elk geraffineerd en verleidelijk element dat bedacht kan worden, gebruikt wordt. Populariteit is een sterke drijfveer.

Het is zo belangrijk dat we meer moeite doen om onze jonge vrouwen de weg van de eeuwige waarheid te leren, om te laten zien dat deugd aantrekkelijk is en belangrijker dan wat dan ook, om te laten zien dat een ge-

tuisgen een parel is die het zoeken waard is en die gedragen moet worden met waardigheid en trots. We moeten duidelijk wijzen op de weergalozе zegeningen die volgen op een tempelhuwelijk en een goed, bevredigend gezinsleven.

Moedigen wij educatie aan? Zeer zeker. Iedere jonge vrouw moet aangespoord worden om haar vaardigheden te ontwikkelen en haar vermogens te vergroten, om haar kennis te verbreden en haar capaciteiten te vermeerderen.

Wat is het tragisch om te zien hoe een jonge vrouw verstrikt raakt in gewoontes die haar potentieel verwoesten en haar goddelijke bestemming beperken.

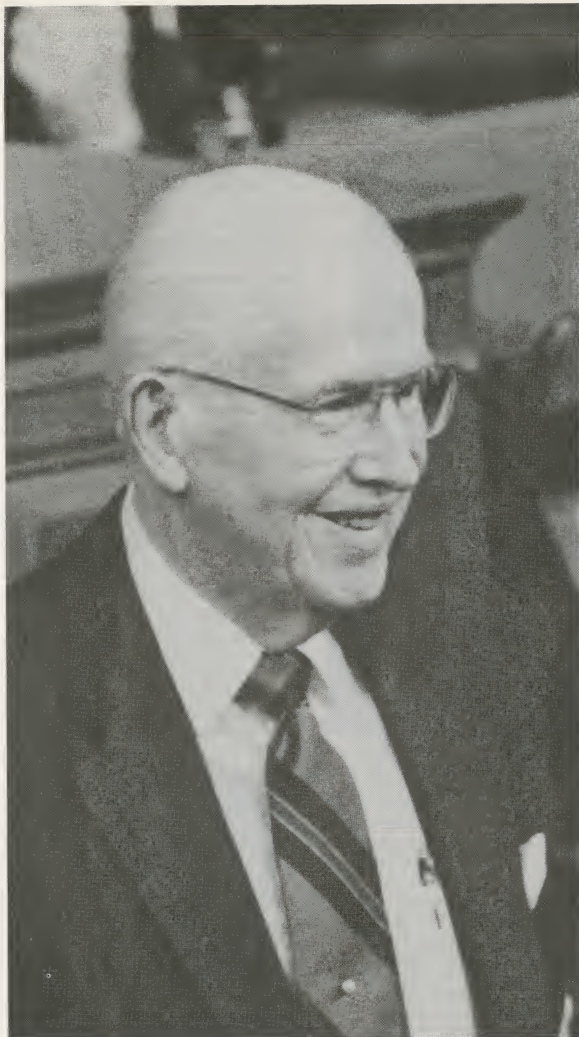
Onlangs sprak ik op de begrafenis van een vrouw vier gezin ik het grootste deel van hun leven ken. Het zijn goede mensen, eerlijk en vaardig in hun verschillende beroepen. Maar één element heeft in hun leven veelal ontbroken. Zij waren niet actief in de kerk. Waren ze dit wel geweest, dan had dit een zeer belangrijke dimensie aan hun persoonlijkheid toegevoegd en, wat belangrijker is, aan hun begrip van het eeuwige plan van God onze eeuwige Vader.

Hun grootouders en overgrootouders waren pioniers die meehielpen het fundament voor dit werk te leggen, daarbij veel offerden, en die, als het had gemoeten, hun leven ervoor hadden gegeven. Maar op de een of andere manier was de vlam van geloof in deze generatie gaan flikkeren en uitgegaan – en wat was dat verlies tragisch.

We kennen het spreekwoord „De appel valt niet ver van de boom“.

De jeugd is de periode waarin de koers van het leven gekozen wordt. En in het geval van een jonge vrouw zal haar leven onmetelijk

President Ezra Taft Benson.

veel beter zijn als zij wordt blootgesteld aan deze koers en deze aanvaardt. Daar komt bij dat er dan een grotere kans is dat haar nageslacht opgroeit „in de lering en vermaning van de Heer” (Enos 1; Ef. 6:4), wat voor hun

een voordeel en een zegen zal zijn. Als we een meisje redden, redden we generaties. Niemand kan de gevolgen overzien van getrouwheid in het leven van een jonge vrouw.

Kansen om te groeien

Het is belangrijk dat we het Aäronisch priesterschap benadrukken. Het is belangrijk dat we scouting aanmoedigen als activiteit voor de jongemannen. Maar het is zeker net zo belangrijk dat we al het mogelijke doen om elke jonge vrouw in de kerk de kans te geven om te groeien en zich te ontplooien, om opgeleid te worden en aan activiteiten mee te doen die voeren tot geloof, getuigenis, en een deugzaam en gelukkig leven.

De leer van de kerk is eeuwige waarheid. Zij omvat alles. Zij is prachtig en machtig. Wij beschikken over programma's die met veel gebed, studie en overleg ontwikkeld zijn. Het resterende ingrediënt is leiderschap. De jonge vrouwen in de kerk hebben behoefte aan en verdienen zeer capabele leiders en leidsters en leerkrachten met een groot geloof, om dit geweldige werk aan hen te onderwijzen. De jonge vrouwen hebben behoefte aan en verdienen vrouwen naar wie zij met bewondering en respect kunnen opzien en die een voorbeeld zijn voor opgroeiende meisjes die zich voorbereiden op hun levenstaak; leiders en leidsters die het geluk van de jonge vrouwen voor ogen hebben en begrijpen dat de toekomstige kracht van de kerk op het spel staat. Jazeker, het is belangrijk dat de jongens getrouw zijn. Het is net zo belangrijk dat de meisjes getrouw zijn. Zij staan zijde aan zijde voor God onze Hemelse Vader, wiens zoons en dochters zij zijn.

De vrouw is Gods meest verheven schepping. Pas toen de aarde was geformeerd, nadat dag en nacht waren gescheiden, nadat water en land waren gescheiden, nadat het planten- en dierenrijk waren geschapen, en nadat de man op aarde was geplaatst, werd de vrouw geschapen; pas toen werd het werk voltooid en goed genoemd.

Van alle schepselen van de Almachtige is er geen mooier, geen inspirerender dan een prachtige dochter van God die deugzaam leeft en begrijpt waarom ze dat moet doen, die haar lichaam als iets heiligs en goddelijks eert en respecteert, die haar verstand ontwikkelt en haar begrip voortdurend vergroot, die haar geest met eeuwige waarheid voedt. God zal ons ter verantwoording roepen als wij zijn dochters veronachtzamen. Hij heeft ons een enorm en belangrijk vertrouwen geschonken. Mogen wij dit vertrouwen waardig zijn. □

(Bovenstaand artikel is een aangepaste versie van een toespraak die gehouden werd op een instructiebijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers, Salt Lake City, Utah, april 1988.)

Ze spraken tot ons

President Ezra Taft Benson: God heeft aan mij geopenbaard dat we nu heel hard moeten werken om de mensen over het Boek van Mormon te vertellen. Jul- lie moeten meehelpen, want het is een taak en een zegen voor de hele kerk, ja, voor alle kinderen van Zion. (Zaterdagmorgenbijeenkomst.)

President Ezra Taft Benson: Ik getuig tot jul- die dat je de allerbeste vreugde alleen kan vinden door de verzoening van Jezus Christus en door gehoorzaamheid aan alle wetten en verordeningen van het evangelie, en die vind je alleen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen (zie Artikel des geloofs 3). (Zondagmiddag- bijeenkomst.)

President Gordon B. Hinckley, eerste raadge- ver in het Eerste Presidium: Christus maakte mensen beter omdat Hij Gods macht had. Die macht gaf Hij aan de discipelen die Hij had uitgekoren, en Hij zei: „Ik zal u de sleu- tels geven van het Koninkrijk der hemelen” (Matteüs 16:19).

Diezelfde macht is niet zo lang geleden hersteld door Petrus, Jakobus en Johannes, die die macht van Jezus zelf hadden gekre- gen. Petrus, Jakobus en Johannes legden Jo- seph Smith de handen op en gaven hem ook die macht.

Die macht om zieke mensen beter te ma- ken, hebben we nog steeds in de kerk. Het is de macht van Gods priesterschap. Het is het gezag dat de ouderlingen in deze kerk dra- gen. (Zondagmorgenbijeenkomst.)

President Thomas S. Monson, tweede raad- gever in het Eerste Presidium: Denk eraan dat mensen soms lachen om Gods wijsheid. Maar de grootste les die wij op aarde kunnen leren, is dat als God iets zegt en wij gehoor- zamen, alles goed met ons zal zijn. (Priester- schapsbijeenkomst.)

Ouderling Dallin H. Oaks, van het Quorum der Twaalf: Jezus Christus is de Eniggeboren Zoon van God, onze eeuwige Vader. Hij is onze Schepper. Hij is onze Leraar. Hij is onze Heiland. Zijn verzoening maakte Adams zonde weer goed en overwon ook de dood, waardoor alle mensen weer levend kunnen worden en voor altijd kunnen blijven leven.

Maar Hij is nog meer. Jezus Christus is de Zaligmaker. Zijn zoenoffer opent voor ons

de deur om al onze zonden te laten wegwase- ren, zodat we weer bij God kunnen komen. Hij is onze Verlosser. (Zondagmorgenbij- eenkomst.)

Ouderling Russell M. Nelson, van het Quo- rum der Twaalf: Wij hadden al een vrije wil (dat betekent dat je kan kiezen tussen goed en kwaad) toen wij geestelijke kinderen van onze Schepper waren voordat de aarde was gemaakt (zie Alma 13:3; Mozes 4:4). Het is een gave van God, die bijna net zo kostbaar is als het leven zelf.

Veel mensen snappen niet goed wat onze vrije wil precies is. We mogen wel zelf kie- zen, maar als we eenmaal gekozen hebben, kunnen we niet meer kiezen wat de gevol- gen zullen zijn.

Wij mogen kiezen of we drugs gebruiken of niet. Maar als we ervoor kiezen om drugs te gebruiken, zitten we vast aan de gevolgen van die keuze. Als je verslaafd bent, kan je niet meer kiezen. (Zaterdagmorgenbijeen- komst.)

Ouderling Richard G. Scott, pas geroepen

als apostel: Lees toch het Boek van Mormon, een kostbare vriend die ons door een lieve Heer gegeven is. In dat boek vind je waar- heid die je troost geeft, en leiding en vrede, en zelfs de kameraadschap van andere goe- de vrienden. In dat boek vind je de vriend- schap en het goede voorbeeld van Nephi, Ja- kob, Enos, Benjamin, Alma, Ammon, Hela- man, Mormon, Moroni en vele anderen. Zij zullen je weer moed geven en je laten zien hoe je moet geloven en hoe je gehoorzaam moet zijn. (Zondagmiddagbijeenkomst.)

Zuster Michaelene P. Grassli, algemeen pre- sidente van het jeugdwerk: Ik ben er trots op dat de kinderen van het jeugdwerk dit jaar het Boek van Mormon hebben gelezen en er- over gepraat hebben. Matt, die negen is en in Wisconsin woont, heeft gezegd:

„Toen mijn vader zei dat we van Denver naar Wisconsin zouden verhuizen, vertelde mijn moeder over Lehi en zijn gezin. Net als zij moest ik weg van mijn huis, ik had nooit een ander huis gehad, en weg van al mijn vrienden, mijn school en mijn wijk. (. . .)

„Mijn moeder vertelde dat Nephi zonder mopperen gehoorzaamde, omdat hij wist dat God een weg voor hem zou bereiden zo- dat ze konden doen wat Hij geboden had.

„Ik heb geleerd dat ik speelgoed niet echt nodig heb, maar mijn familie wel. Mijn broertjes en zusjes en ik hebben geprobeerd om als Nephi te zijn, en niet als zijn mopper- ende broers. Ik ben dankbaar voor de din- gen die het Boek van Mormon ons leert.” (Zondagmiddagbijeenkomst.) □

Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf

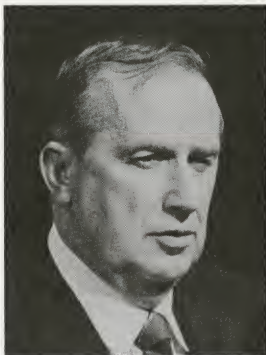
Twee keer werd Richard Scott dringend verzocht een zendingsoep-roep te weigeren – de eerste keer toen hij een jongeman was, en later toen hij geroepen werd als zendingpresident. In beide gevallen waarschuwden ze hem dat hij zijn carrière als atoomdeskundige op het spel zette. Maar beide keren besloot hij de roeping te aanvaarden.

„Toen ik nog erg jong was,” zegt hij, „sloot ik in stilte een verbond met de Heer dat ik altijd mijn beste krachten zou geven aan zijn werk. Ik heb dat verbond in de loop der jaren herhaald.”

De Heer heeft ouderling Scott voor het nakomen van die belofte gezegend. Bijvoorbeeld, toen hij terugkeerde van zijn eerste zending, kreeg hij een functie als lid van de persoonlijke staf van VS admiraal Hyman G. Rickover, met als taak de ontwikkeling van atoomonderzeeërs. Toen hij deze functie had aanvaard, bekleedde hij een aanzienlijk hogere positie dan zijn voormalige hoogleraar, die er bij hem op aan had gedrongen niet op zending te gaan. „Het getuigde krachtig tot mij hoezeer de Heer mij zegende wanneer ik de juiste prioriteiten stelde,” zegt hij.

Korter geleden aanvaardde de voormalige atoomdeskundige een andere roeping – dit keer als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Hij was sinds april 1977 al lid van het Eerste Quorum der Zeventig en sinds oktober 1983 lid van het presidium van dat quorum.

President Benson riep hem, slechts twee dagen voor het begin van de conferentie, na een vergadering van de algemene autoriteiten in de Salt Lake-tempel, in zijn kantoor. Ouderling Scott zegt daarover: „Hij riep mij op een vriendelijke, liefdevolle manier en met veel begrip – ik zal dat nooit vergeten. Zoals zou iedereen volledig overweldigd. Mij ook. Ik kon er niets aan doen, ik hield. En om mij gerust te stellen vertelde president Benson mij over zijn eigen roeping. Hij getuigde tot mij van de wijze waarop mijn roeping tot stand was gekomen. Dat begrip en die tact van een profet van de Heer zal ik mij altijd blijven herinneren.” Ouderling

Scott werd op 1 oktober 1988 als lid van het Quorum der Twaalf ondersteund.

Richard G. Scott werd op 7 november 1928 in Pocatello (Idaho), geboren in het gezin van Kenneth Leroy Scott en Mary Eliza Whittle Scott. Ongeveer vier jaar later verhuisde het gezin naar Washington D.C., waar Richard het grootste gedeelte van zijn jeugd heeft doorgebracht. In die periode was zijn vader geen lid van de kerk en was zijn moeder niet actief. Maar het leven van het gezin Scott werd sterk beïnvloed door het voorbeeld van grote leiders uit Washington D.C.

„Toen Ezra Taft Benson, lid van het Quorum der Twaalf, minister van landbouw was, stelde hij vader aan als zijn assistent,” zegt ouderling Scott. „Het voorbeeld dat president Benson gaf – zijn onkreukbaarheid, zijn toewijding, zijn enorme vermogen om principes te verdedigen – maakte grote indruk op mijn vader. Zij leerden elkaar beter kennen, waardoor president Benson betrokken raakte bij de bekering van mijn vader.” Toen Kenneth Scott gedoopt was, bevestigde ouderling Ezra Taft Benson hem als lid van de kerk. Later werd Kenneth verzegelaar in de Washington-tempel; zijn vrouw en hij werkten meer dan tien jaar in de tempel.

Intussen ontmoette Richard Jeanene Watkins en ging met haar uit. Zij was de dochter van wijlen Arthur V. Watkins, senator uit Utah. Beiden studeerden af aan de George Washington University, hij in werktuigbouwkunde, zij in sociologie. Vervolgens gingen ze allebei op zending, hij in Uruguay en zij in de noordwestelijke staten van de Amerika. Daarover zegt hij: „Alles wat ik in het leven hoog schat, kwam tijdens mijn zending tot rijpheid.” Twee weken na zijn terugkeer trouwden ze in de Manti-tempel.

Twaalf jaar lang werkte Richard Scott met admiraal Rickover aan de ontwikkeling van atoomaangedreven systemen – niet alleen voor militaire onderzeeërs en andere marinevaartuigen, maar ook voor de eerste commerciële kerncentrales op het land. Gedurende die periode voltooi-de hij aan de Oak Ridge School of Reactor Technology, in Tennessee, een studie die gelijkwaardig is aan een doctoraalstudie kernreactortechniek. Hij bekleedde in de kerk de functies van president van een quorum der zeventig en van ringadministrateur.

Toen werd hij geroepen om van 1965 tot 1969 te presidieren over het Zendinggebied Argentinië-Noord. Zijn liefde voor de Heer werd in die periode groter en hij ontmoette onder de zendingelen en leden mensen die dierbare vrienden werden. Na zijn terugkeer werkte hij als consulent samen met voormalige medewerkers van Rickover in een firma die gespecialiseerd was in kerntechniek. Tegelijkertijd was hij lid van het ringpresidium van de ring Washington D.C., en later werd hij regionale vertegenwoordiger. Acht jaar na zijn terugkeer uit Argentinië, in 1977, werd hij geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

Het echtpaar Scott kreeg zeven kinderen, waarvan er nog vijf in leven zijn: Mary Lee, die een doctoraalstudie voltooit aan de University of California in Los Angeles (UCLA); Kenneth W., die in Salt Lake City woont; Linda (mevrouw Monte Mickle), die in Houston (Texas), woont; David M., die in Salt Lake City woont; en

Michael W., die momenteel in Israël studeert. Ze hebben drie kleinkinderen. Hoewel alle kinderen het huis uit zijn, hebben ze onderling een hechte band, zegt zuster Scott: „Wanneer we bij elkaar komen hebben we het heel fijn samen!”

Die hechte gezinsband is een natuurlijk gevolg van de liefde die ouderling en zuster Scott al die jaren voor elkaar hebben. „Wij zijn op elkaar verliefd geweest vanaf het moment dat we elkaar ontmoeten!”, zegt zuster Scott. „Hij is mijn beste vriend.” Ze gaan graag samen op trektocht en vinden het fijn om vogels te observeren. En ze schilderen allebei graag – hij gebruikt waterverf en zij pastelstiften. „Dit is zijn manier van ontspannen,” zegt ze. Maar, voegt hij eraan toe, de laatste tijd hebben we er erg weinig tijd voor.

Ze werken ook graag aan hun familiegeschiedenis. Daar zijn vader bekeerling was, heeft hij in de loop der jaren veel moeten zoeken naar gegevens over zijn familietak. Samen met zijn ouders hebben zij daar veel tijd aan besteed.

Die liefde voor familiegeschiedenis en zijn interesse in techniek waren grote voordelen voor ouderling Scott toen hij,

als lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, geroepen werd als algemeen bestuurder van de afdeling familiegeschiedenis. „Ik heb het voorrecht gehad op het hoofdkantoor van de kerk samen te werken met enige bijzonder toegewijde mensen”, zegt ouderling Scott. „We zijn in de familiegeschiedenis geleid tot fascinerende toepassingen van technische mogelijkheden. Wij hebben, in overeenstemming met de richtlijnen van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf, methoden gevonden die veel van de drukke werkzaamheden, die bij familiegeschiedenis komen kijken, overbodig maken.

„Natuurlijk is er, zelfs wanneer men computers gebruikt, behoefte aan menselijke inbreng, en die zal er altijd blijven,” zegt hij. „Waardoor de leden van de kerk de geest van het werk zullen voelen en de geweldige geestelijke ervaringen zullen krijgen die bij dit werk horen.”

Ouderling Scott spreekt over zijn intense liefde voor het Boek van Mormon – een vriend die hem door de jaren heen gesteund heeft. Hij spreekt als iemand die vaak de Geest van de Heer gevoeld heeft,

zowel in zijn persoonlijke leven als in zijn kerkwerk. „De geweldige, onbegrijpelijke zegening is dat iedereen een hechte, persoonlijke band kan krijgen met de Heiland en onze Vader in de hemel. Hij reserveert dat niet uitsluitend voor personen die een roeping hebben of een bepaalde behoefte.

De persoonlijke ervaringen zijn heilig en worden niet met anderen besproken, tenzij de Geest anders ingeeft. Maar het wonder is dat als we bidden, de Schriften overdenken, of anderen dienen die in nood verkeren, kunnen voelen dat we dicht bij zowel onze Vader in de hemel als bij onze Heiland staan. Vaak krijgen we dat gevoel van hun nabijheid als we niet eens merken dat dat nodig is.”

Toen hij, de dag nadat hij was gestuurd als lid van het Quorum der Twaalf, sprak tot de kerkleden op de conferentie, vernieuwde hij in het openbaar het verbond dat hij als jongeman met de Heer had gesloten: „Zo te leven dat ik waardig ben om de wil van de Heer te kennen en met zijn hulp het vermogen en de moed te hebben die wil uit te voeren – en niets anders te willen.” □

Ouderling J. Richard Clarke van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Ik ben maar een gewone jongen,” zegt ouderling J. Richard Clarke van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig.

Misschien. Maar dan wel een gewone jongen met zeer bijzondere kwaliteiten, waaronder geestelijke kwaliteiten en administratieve vaardigheden, die hij al tientallen jaren met plezier gebruikt in zijn kerkwerk.

Hij is nu geroepen ze te gebruiken als lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig. Op 1 oktober werd hij gestuurd als lid van dat quorum, waardoor hij de vacature vervult die ontstond door de roeping van ouderling Richard G. Scott als lid van het Quorum der Twaalf.

Wat voor voordelen biedt zijn schat aan ervaring hem in deze nieuwe roeping? „Ik

begin in deze functie met een getuigenis van het evangelie, liefde voor de Heiland en toewijding aan het werk”, zegt ouderling Clarke nadenkend. „Alles wat ik heb en ben, heb ik toegewijd aan de Heer.”

In de jaren zeventig leek hij op weg te zijn naar de top in de verzekeringswereld. Hoewel het hoofdkantoor van zijn maatschappij in New York gevestigd was, had hij het filiaal in Boise (Idaho), opgebouwd tot het grootste van de maatschappij werd. Nadat hij al met goed gevolg een kandidaatsexamen in marketing had gedaan en er een aantal jaren ervaring in had opgedaan, stuurde zijn werkgever hem in 1974 naar de Stanford University voor een cursus voor hoger leidendevend personeel.

Maar zijn geestelijke ontwikkeling en

zijn werk in de kerk, als bisschop, ringpresident en regionale vertegenwoordiger, hadden hem voorbereid op een ander soort leidinggevende functie. In oktober 1976 werd hij geroepen als tweede raadgever in de presidentie bisschop. Hij werd in april 1985 uit de roeping ontheven en werd geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

Hij zegt dat zijn roeping tot een presidentie functie in die groep, een ervaring voor hem is die hem nederig maakt, „omdat er in het quorum zoveel zijn die in zoveel opzichten mijn meerdere zijn“.

Zijn vrouw Barbara merkt op dat zijn leidinggevende capaciteiten de aandacht af kunnen leiden van zijn geestelijke instelling. Maar haar echtgenoot bestudeert vol toewijding de Schriften. „Als ik zijn studeerkamer binnenloop, bestudeert hij bijna altijd de Schriften, ongeacht wat hij op dat moment eigenlijk zou moeten doen.“

Zijn contactuele eigenschappen en gevoel voor humor zijn hem tot nu geweest, niet alleen in zijn beroep en in zijn kerkwerk, maar ook in zijn huwelijk, zegt ze.

Ouderling en zuster Clarke trouwden in 1950 nadat hij, na zijn terugkeer van een zending in Zuid-Afrika, weer was gaan studeren aan Ricks College in Rexburg (Idaho). Nadat hij in 1985 als lid van het Eerste Quorum der Zeventig was geroepen, presideerde hij van 1985 tot en met

1987 over zijn oude zendingsgebied.

Ouderling Clarke werd op 4 april 1927 geboren in Rexburg in het gezin van John R. Clarke en Nora Redford Clarke. Zijn vader was in Rexburg vele jaren commissaris van politie en later rechter.

Na Richards huwelijk met Barbara Jean Reed, een boerendochter uit Ririe (Idaho), ging hij naar de Brigham Young University. Hij studeerde in 1952 af. Toen begon hij aan zijn carrière als medewerker van de afdeling verkoop van een verzekeringsmaatschappij. Vijf jaar later maakte hij promotie en kreeg een leidinggevende functie.

Ouderling en zuster Clarke hebben acht kinderen gekregen. Verscheidene jaren geleden verdrok één dochter tijdens een gezinsuistapje. De andere zeven kinderen zijn inmiddels volwassen en zijn het huis uit; hun jongste was nu momenteel op zending.

Ouderling Clarke beschrijft zijn vrouw als „het toonbeeld van onkreukbaarheid“ en „een engel“ die hem altijd in zijn kerkelijke en beroepstaken de zo belangrijke steun gegeven heeft. Zuster Clarke legt uit dat zij al vanaf haar jeugd een echtgenoot wilde „die zijn priesterschap zou eren en actief zou zijn in de kerk“. Daarom was het een zegening, niet een last, om zo'n echtgenoot te krijgen.

Hun gezin is altijd op de eerste plaats

gekomen. Toen ze in Boise woonden, kochten ze vijf hectare land en leerden hoe ze stamboekvee en volbloed Arabische paarden moesten fokken. Het hele gezin werkte daar samen aan. „We wisten er eigenlijk helemaal niets vanaf. Ik was net als een leerkracht die steeds net één hoofdstuk voorlag op zijn leerlingen“ toen hij zijn kinderen leerde wat ze moesten doen, zegt ouderling Clarke. Maar hun doel was hun kinderen verantwoordelijkheidsgevoel te laten ontwikkelen, legt hij uit. Zij vrouw voegt daar aan toe dat hun kinderen nu terugkijken op die periode als zijnde één van de gelukkigste in hun leven, hoewel ze destijds mopperden over de taken die ze uit moesten voeren.

Bezitten ze die boerderij nog? „Nee, alles wat leuk was, heb ik verkocht“, zegt hij glimlachend.

Ouderling Clarke heeft als lid van het presidium van het Gebied Noord-Amerika Zuid-Oost en als hoofd van de afdeling zendingswerk van de kerk genoten van de gelegenheid om direct samen te werken met kerkleiders in verschillende gebieden. Hij zal dat missen.

Maar hij ziet enthousiast uit naar de kansen die zijn nieuwe roeping hem zullen bieden. „Ik vind dat we in een interessant tijdperk van de geschiedenis leven“, zegt hij. „Ik denk dat we op het punt staan als kerk enorm te groeien.“ □

Ouderling Monte J. Brough van het Eerste Quorum der Zeventig

Als jongeman van negentien jaar werkte Monte Brough in een kruidenierswinkel in Alaska, toen op een dag zijn oom, die geen lid was, in een nieuwe auto kwam voorrijden. De oom, die eigenaar was van de winkelketen waarvoor Monte werkte, bood hem de auto aan als hij in Alaska zou blijven om voor hem te werken in plaats van op zending te gaan. „Hij bood me een compagnonschap in zijn onderneming aan en beloofde dat ik financieel zou slagen als ik in Alaska zou blijven om voor hem te werken“, herinnert Monte zich.

Het was geen gemakkelijke beslissing. Hij deed er „drie dagen vol kwelling“ over om tot een besluit te komen – en koos voor de zending. „Ik wist dat ik een getuigenis had van het Boek van Mormon en

dat een zending de juiste keuze was“, zegt hij.

Nu hij daarop terugkijkt, zegt ouderling Brough: „Ik heb een goede zakencarrière achter de rug. Mijn zending bracht mij eigenlijk alles wat mijn oom mij beloofd had.“ Uiteindelijk leidde deze er ook toe dat hij geroepen werd als lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

Monte James Brough werd op 11 juni 1939 geboren in Randolph (Utah), in het gezin van Richard Muir Brough en Gwendolyn Kearn Brough. Richard overleed toen Monte nog maar een baby was, en liet zijn vrouw achter met vier kinderen om te onderhouden. Ze verdiende maar weinig en de kinderen namen allerlei baantjes aan om extra geld te verdienen.

Toen Monte in Alaska werkte, kreeg hij

een getuigenis van het Boek van Mormon. „Ik nam de uitdaging van Moroni aan,” herinnert hij zich, „en ik kreeg een sterk getuigenis.” Die ervaring, de hoop die zijn moeder koesterde, en het feit dat het in zijn wijk in Randolph een traditie was om op zending te gaan, leidden tot zijn afwijzing van het aanbod van zijn oom en zijn aanvaarding van een zendingsoeping.

Op zending kreeg ouderling Brough meer zelfvertrouwen. Tot die tijd had hij een lage dunk van zichzelf gehad – veroorzaakt door het feit dat hij, door een aangeboren afwijking en een verwonding die hij in zijn jeugd opliep, trekt met een been.

Toen hij geroepen werd als bijzonder raadgever in het zendingsgebied, wilde hij dat aanvankelijk niet doen. maar de zendingspresident, Grant Thorn, citeerde Henry Ford, iets wat enorme indruk maakte op de jonge zendingeling: „Of je nu denkt dat je iets kunt of niet, je hebt altijd gelijk.”

Tijdens zijn zending ontmoette hij ook president N. Eldon Tanner. „Op de één of andere manier kon hij tot in de diepte van mijn ziel kijken en vaststellen wat voor soort leven ik leidde,” herinnert ouderling Brough zich. Toen hij later zelf zen-

dingspresident was, zegt hij, „kwam ik erachter dat mijn visie op dat vermogen, tot diep in iemands ziel te kijken, klopte. Ik kon dingen waarnemen in het leven van jonge zendingelingen waar ik verder geen weet van had.”

In augustus 1962, na zijn eerste zending, trouwde ouderling Brough in de Idaho Falls-tempel met Lanette Barker, uit Hilliard (Wyoming). In 1965 behaalde hij aan de University of Utah een graad in wiskunde. Hij werkte enige tijd op de computerafdeling van een grote onderneming en begon toen de werving van personeel voor een andere grote onderneming. Dat werk leidde tot leidinggevende en verkoopfuncties. Uiteindelijk vestigde ouderling Brough zijn eigen onderneming: de verkoop van diensten en systemen om computergebied aan transportondernemingen.

Van 1978 tot en met 1981 presideerde hij over het Zendingsgebied Minnesota Minneapolis. Die jaren lieten een enorme indruk achter op de zeven kinderen van broeder en zuster Brough. De oudste zoon is op zending geweest en is gehuwd in de tempel en de oudste dochter, Dalene, bevond zich ten tijde van haar vaders roeping in het opleidingsinstituut voor zendingelingen.

Zuster Brough zegt dat één van de sterke kanten die haar man inbrengt in zijn nieuwe roeping enthousiasme is. „Hij houdt erg van zendingenswerk – niet alleen in het zendingsveld, maar ook in het dagelijks leven,” zegt ze. Hij heeft ook de functie van bisschop vervuld en was lid van het algemeen bestuur van de jongemannen. Toen hij zijn nieuwe roeping kreeg, was hij regionale vertegenwoordiger.

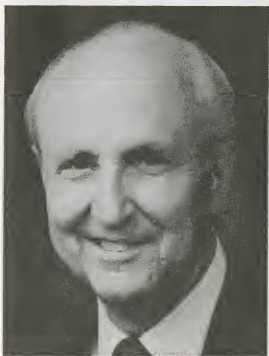
Ouderling Brough voltooit op het moment een doctoraalstudie bedrijfsconomie – iets wat hij een uitdaging vond. „Soms vroeg ik mezelf af: 'Waarom doe je dit?'”, zegt hij. „Ik denk dat ik nu weet waarom – omdat ik me daarvoor weer zelfdiscipline moest aanleren, zowel in het gebruik van mijn tijd als in studiegewoonten.”

Hij is vastbesloten een goede vader te zijn. „Mijn kinderen zijn mijn hobby”, zegt hij. De Broughs houden van reizen, de vrije natuur, varen en waterskiën. Over zijn andere „hobby” – werken voor de kerk – zegt hij: „Ik heb een sterk getuigenis – ik heb geen twijfels. Ik heb een sterk getuigenis dat Jezus Christus degene is die Hij beweerde te zijn. Ieder jaar, en bij elke nieuwe ervaring, groeit dat getuigenis en wordt het sterker.” □

Ouderling Albert Choules jr. van het Eerste Quorum der Zeventig

Toen Albert Choules jr. als zendingspresident geroepen werd, verkocht hij zijn aandelen in Romney International Hotels en stelde zijn functie als directeur van die onderneming ter beschikking. Die handeling karakteriseert de toewijding van dit nieuwe lid van het Quorum der Zeventig aan het evangelie.

„Mijn vader leerde mij volledig toegewijd te zijn aan de Heer,” zegt ouderling Choules. „Hij was 27 jaar lang ringpresident. Hij was president toen ik geboren werd, president toen ik bij de marine ging en toen ik tweeënhalf jaar later op zending ging naar het Zendingsgebied Amerika-Oost, was hij nog steeds ringpresident. Zelfs lang na zijn dood blijf ik leren van zijn voorbeeld.”

Ouderling Choules is tweemaal lid van een bisschop geweest, alsmede raadgever in het presidium van de Ring Scottsdale Arizona, ringpresident, officiant en verzegelaar in de Arizona-tempel en regionale vertegenwoordiger. Hij is bovendien lang erg actief geweest in de scoutingorganisatie, waarvoor hij in 1971 de „Silver Bear,” onderscheiding ontving.

Albert jr. werd op 15 februari 1926 in Driggs (Idaho), geboren als derde van zes kinderen van Albert en Rula Wilson Choules. Na zijn zending studeerde hij aan het LDS Business College. Later ging hij naar de Brigham Young University, waar hij in 1951 met succes kandidaats-examen deed. Tijdens zijn studie daar ontmoette hij Rosemary Phillips, met hij in 1952 in de Idaho Falls-tempel trouwde.

In 1953 haalde broeder Choules een graad aan de Harvard Graduate School of Business Administration.

Vervolgens ging hij in Los Angeles als financieel adviseur werken voor de Union Oil Company. Het eerste kind van broeder en zuster Choules werd in Santa Monica geboren. In 1955 verhuisden ze naar Arizona, waar broeder Choules ging werken voor Western Savings and Loan. De volgende twee kinderen, Robert en Tamara, werden in Phoenix geboren. Van 1971 tot en met 1976 werkte broeder Choules voor ondernemingen die hij ook gedeeltelijk in eigendom had: hij was onderdirecteur van Western Savings en directeur van Romney International Hotels.

In 1976 kochten hij en vier andere zakenpartners de hotelketen. Hij bleef directeur totdat hij geroepen werd als president van het Zendingsgebied New York New York City.

Hoewel ouderling Choules prettige herinneringen heeft aan zijn werk als zendingspresident, waren de laatste zes weken van zijn zending vol verdriet. Rosemary had kanker en onderging daarvoor

een operatie. Daarna kreeg ze chemotherapie. In Arizona werd de behandeling voortgezet. Ze stierf op 27 juni 1984, een jaar nadat ze hun zending voleindigd hadden.

„Het was moeilijk mijn vrouw te moeten missen,” zegt ouderling Choules. „Ze was een levendige, succesrijke vrouw en een bijzonder goede echtgenote en moeder.

„Maar de Heer heeft me zoveel gegeven. Hij bracht haar in mijn leven. 32 Jaar lang hadden we een geweldig huwelijk. Hij hielp ons bij het opvoeden van onze kinderen.

Hij hielp mij in het laatste jaar van Rosemary's leven en hielp me toen mijn leven opnieuw in te richten. Later, hielp Hij op de juiste tijd door Marilyn en mij in staat te stellen te trouwen. Ik weet niet waarom sommige dingen gebeuren. Ik weet alleen maar dat Hij ondersteuning en leiding geeft aan hen, die dat nodig hebben.”

De familie Choules ontmoette Marilyn Lowry en haar vijf kinderen (Michelle, James, Jonathan, Jena en Denise) in 1978,

toen zij naar Phoenix verhuisden. Zij en Rosemary Choules werden goede vriendinnen. In 1983 verhuisde zuster Lowry naar Orem. Broeder Choules en Marilyn trouwden op 8 juni 1987 in de Salt Lake-temple. Vijftien maanden later werd ouderling Choules geroepen als algemene autoriteit.

Toen haar gevraagd werd wat ze vond van de elkaar snel opvolgende veranderingen in haar leven, antwoordde Marilyn Choules: „Onze recente zegeningen hebben me nederig gemaakt en overweldigd. Omdat we de Heer en het evangelie liefhebben, kijken we met enthousiasme uit naar de komende vijf jaar.”

Ouderling Choules voegt daaraan toe: „Het is overweldigend wanneer je beseft dat de Heer en de algemene autoriteiten zoveel vertrouwen in ons hebben. De kerk is voor ons altijd het belangrijkste element van ons leven geweest. Dat komt door alles wat ze verschaft: leerstellingen, programma's en verordeningen voor nu en voor het hiernamaals. Alles wat we in de kerk doen, is gericht op de eeuwigheid.” □

Ouderling Lloyd P. George van het Eerste Quorum der Zeventig

Ik ben rijklijk gezegend door de Heer,” zegt ouderling Lloyd P. George. Hij werd tijdens de oktoberconferentie, op 68-jarige leeftijd, gesteund als lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

„In mijn jeugdjaren stamde ik stotterde ik vreselijk,” zei hij. „Voor mijn zending had ik nog nooit een toespraak gehouden. Als mij op school iets werd gevraagd, kon ik niet uit mijn woorden komen. Als iemand mijn naam vroeg, kon ik niet antwoorden. Ik was erg ongelukkig.”

Zijn ouders stuurden hem naar logopedisten en therapeuten, maar die konden hem niet helpen. Toen hij elf jaar oud was kreeg hij een patriarchale zegen, in de hoop dat het hem aan zou moedigen.

„In mijn patriarchale zegen werd mijn probleem onderkend. En dan staat er: „Weet dat de Heer u liefheeft en wil dat u gelukkig bent.” De patriarch zei toen: 'Ik bestraf dit gebrek en zeg tot u dat u de wereld in zult gaan en krachtig het evangelie

zult prediken aan een wereld die erop wacht.”

Ouderling George leed nog steeds onder dit gebrek, maar aanvaardde een oproep om naar het Zendingsgebied

Amerika-Zuidelijke Staten te gaan. Toen hij bij het langs de deuren gaan het evangelie probeerde te verkondigen, kon hij niet spreken. Zijn collega moest het van hem overnemen. Later gaf zijn zendingspresident toe dat hij had gedacht: „Als de Heer deze jongeman niet te hulp komt, heb ik niets aan hem en moet ik hem terugsturen naar huis.”

Nadat hij een maand lang niet in staat was geweest te communiceren met zijn onderzoekers, bad hij: „Heer, het is nu of nooit. Help me nu, want anders ga ik terug naar huis.” Vervolgens vastte hij en bleef bidden.

Zijn spraakvermogen begon te verbeteren. „We waren begonnen bij vijf vrouwen huisvergaderingen te houden,” zei ouderling George. „Bij de volgende vergadering kon ik redelijk goed spreken. Naderhand zei mijn collega: 'Wat is er vanavond met jou gebeurd?' Meestal kon ik je niet aan het praten krijgen en vanavond was je niet te stuiten.”

„Dat was het fijnste wat ik in mijn hele leven had gehoord,” zei hij.

„Ik werd overgeplaatst en toen ik ongeveer zes maanden later echt goed kon spreken en prediken, ging ik terug en bezocht nog een huisvergadering met die vijf bejaarde onderzoeksters,” herinnert hij zich. „Tijdens de vergadering zaten ze maar te huilen. Toen de vergadering voorbij was, kwamen ze naar me toe en zeiden: 'O, ouderling George, de Heer heeft u echt gezegd!'”

Toen hij terugkeerde van een succesrijke zending wachtte de Tweede Wereldoorlog op hem. „Ik ging in dienst en volgde een pilotenopleiding,” zegt hij. „Volgens mijn patriarchale zegen zou ik oud worden en dus was ik niet bang.”

Ouderling George werd op 17 septem-

ber 1920 geboren in Kanosh (Utah). Op 8 januari 1943 trouwde hij in de Salt Lake-tempel met Leola Stott. Ze hebben twee dochters: mevrouw JoAnn Red en mevrouw Janet Finlinson; een zoon: Richard L. George; en twintig kleinkinderen.

Na de oorlog kocht het echtpaar George een kruidenierswinkelje op een straathoek in Kanosh. Daaruit ontwikkelden ze een handelonderneming, die geleid werd door zuster George, terwijl haar man een veebedrijf opbouwde. Dertig jaar later verkochten ze hun ondernemingen. Uiteindelijk verhuisden ze naar Orem (Utah), waar ouderling George makelaar in onroerend goed werd.

Ouderling George was tien jaar lang bisschop van de Wijk Kanosh en negen jaar lang president van de Ring Fillmore. Hij is

ook regionale vertegenwoordiger geweest en president van het Zendingsgebied Arizona Tempe.

Desgevraagd zegt zuster George over de nieuwe roeping van haar echtgenoot: „Ik voel dat het goed is. Hij is echt een trouwe dienaar van onze Vader in de hemel.”

„Wij zien vol verwachting naar de komende jaren uit en voelen, vol vreugde en geluk, dat de Heer ons nodig heeft,” zegt ouderling George. „Ik heb altijd een getuigenis gehad en we zijn allebei gewillig om te dienen.”

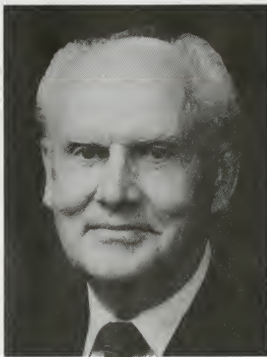
Het leven van ouderling George is een afspiegeling van zijn favoriete tekst: „Zoekt eerst Zijn koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden” (Matt. 6:33). □

Ouderling Gerald E. Melchin van het Eerste Quorum der Zeventig

Het keerpunt in het geestelijk leven van Gerald E. Melchin was zijn patriarchale zegen, die hem ertoe bracht te beloven dat hij de Heer op iedere mogelijke wijze zou dienen. „Ik was van mijn zending teruggekeerd, was getrouwd, maar mijn autotransportbedrijf liep slecht,” legt ouderling Melchin uit. „Maar mijn patriarchale zegen gaf mij er volledig vertrouwen in dat de Heer me zou beschermen als ik een volledige tiende zou betalen. Ik bleef dus werkzaam als ringzending en was toch in staat om goed te slapen zonder te vrezen voor mijn zaak.” Zijn onversaagde toewijding aan de Heer heeft sindsdien invloed gehad op ieder aspect van zijn leven.

Toen Gerald geroepen werd om te presideren over het Zendingsgebied California Arcadia verkochten hij en zijn vrouw Evelyn het bedrijf waarvan zij samen met zijn broer Howard eigenaar waren. Dat bedrijf was inmiddels het grootste autotransportbedrijf in westelijk Canada geworden. Drie van hun zeven kinderen – Brook, Wade en Barbara – en een Lamanitische dochter, Tina, vergezelden hen op hun zending in Californië. De vier oudste kinderen – Richard, Shauna, Robyn en Gregory – waren toen al getrouwd.

Het zendingsleven is al een belangrijk

onderdeel van het huwelijksleven van de Melchins. Gerald Melchin en Evelyn Knowles ontmoetten elkaar zelfs voor het eerst toen ze allebei op zending waren in het zendingsgebied Oost-Canada. Ouderling Melchin herinnert zich: „Omdat mijn zendingsperiode eerder afgelopen was dan die van Evelyn, en in 1944 de oorlog nog niet afgelopen was, werd ik luitenant-vlieger in de Royal Canadian Air Force. Dat was vlak voor het einde van de

Tweede Wereldoorlog. Evelyn en ik bleven elkaar schrijven.”

Toen hij afzwaaide, kon broeder Melchin nauwelijks wachten om de familie Knowles te bezoeken in Ogden (Utah), zodat hij om Evelyns hand kon vragen. Haar ouders waren, door een brief van het zendingskantoor, al onder de indruk van Gerald.

De brief was afkomstig van de vrouw van de zendingspresident; het was een weergave van de lof van president Heber J. Grant voor Hugh B. Brown: „Ik zou met plezier mijn dochters op een rij zetten en Gerald Melchin er één uit laten kiezen.”

Met zo'n aanbeveling duurde het niet lang voordat er een huwelijk in de Logan-tempel georganiseerd was. Nu ze terugkijken op de jaren die ze samen hebben doorgebracht, zegt zuster Melchin: „Mijn echtgenoot is de vriendelijkste man die ik ken.”

Na dertien jaar verhuisden ze van Raymond naar Calgary waar, zo herinnert broeder Melchin zich, hij een grote uitdaging kreeg. Nu lijkt die meer komisch dan moeilijk te zijn geweest, want ringpresident N. Eldon Tanner riep hem als dansleider van de ring. „Ze hebben u echt nodig,” had president Tanner tegen hem

KERKNIEUWS

gezegd. Ouderling Melchin herinnert zich: „Ik had er echt geen zin in. Ik danste niet, ik hield niet van dansen. Maar ik had de Heer beloofd dat ik zou doen wat hij mij vroeg.” President Tanner zei later dat hij wist wat voor man Gerald Melchin was toen hij die roeping aanvaardde.

Calgary was ook de plaats waar ouderling Melchin eerst bisschop en later ring-president werd. Zuster Melchin bekleedde functies in de jonge-vrouwenorganisatie en de zustershulpvereniging op wijk- en ringniveau. Ze liet ook anderen genieten van haar volle sopraanstem door solo's te zingen.

In Calgary werd ouderling Melchin ook

geroepen als regionale vertegenwoordiger. „Ik was gepensioneerd en had tijd over,” herinnert ouderling Melchin zich. „Ik was net terug van een tocht door de bergen, waar ik de Heer gevraagd had hoe ik Hem moest dienen. Toen ik terugkwam belde ouderling Loren C. Dunn, die me riep als regionale vertegenwoordiger.”

Het echtpaar Melchin weet wat het inhoudt in de kerk te dienen. Ze hebben nu een voltijdroeping aanvaard waardoor ze hun zeven kinderen en 26 kleinkinderen (en nummer 27 die onderweg is) moeten achterlaten. „Hem achterlaten is het grootste offer,” daarover zijn ze het eens. Een belangrijk deel missen van de ontwikke-

ling en groei van hun kleinkinderen, en ook de belangrijke gebeurtenissen uit hun jonge leven, vereist toewijding aan het evangelie en een eeuwig perspectief wat betreft familierelaties.

„Wij geloven dat de Heer hen nabij zal zijn,” voegt ouderling Melchin eraan toe. „Ongeacht waar we voor komen te staan: onze gebeden en ons vasten verenigen onze familie.”

Men denkt weer aan de woorden van president N. Eldon Tanner, alleen dit keer van toepassing op zowel ouderling als zuster Melchin: men kan goed zien wat voor soort mensen zo'n roeping aanvaardt. □

Ouderling J. Richard Clarke, onlangs geroepen lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, wuift naar vrienden.

Index DE STER voor 1988

Aäronisch priesterschap

Een voorvechter van de jeugd, *Vaughn J. Featherstone*, januari
Het Aäronisch priesterschap – een gave van God, *Gordon B. Hinckley*, juli

Bekering

Het einde van mijn zoektocht, *Carole Sayers Fullwood*, mei
Vader, waar bent U? *Jerry Pruynne*, mei
Het binnenste van de schotel reinigen: Het bekeringsproces, *Larry Tippets*, mei
Toen geloofde ik, nu weet ik, *Don L. Searle*, november
Het belang van bekering, *Theodore M. Burton*, november
Terugkeer, (geen naam vermeld), november

Boek van Mormon

Nephi en de Exodus, februari
Het Boek van Mormon is het woord van God, *Ezra Taft Benson*, mei
Het Boek van Mormon en het hedendaagse gezin, *Darwin L. Thomas*, juni
Het Boek van Mormon, *Gordon B. Hinckley*, oktober

Dienstbetoon

Kansen om te dienen, *Franklin D. Richards*, januari
Onzelfzuchtig dienstbetoon, *William R. Bradford*, januari
Liefdediensten, *Thelma Williams*, april

Dood

Als een vriend sterft, *Jon Beatty Fish*, oktober

Familiegeschiedenis

De ouders die u niet hebt gekend, *Julee Dunnway*, augustus
De geest van Elia, *luis Roberto Derteano*, oktober

Gebed

Uitspraken van Boyd K. Packer, Charles A. Didier, *Ezra Taft Benson*, *Thomas S. Monson*, oktober

Geboden

Het grote gebod – heb de Heer lief, *Ezra Taft Benson*, juli
Komt tot Christus, *Ezra Taft Benson*, januari
Komt tot Christus, en wordt in Hem vervolmaakt, *Ezra Taft Benson*, juli

Geloof

Sereen geloof, *James E. Faust*, september
Kom, volg mij, *Thomas S. Monson*, november
Heer, geef ons meer geloof, *Gordon B. Hinckley*, januari
Geloof moet er zijn, *Arthur R. Bassett*, juni

Getuigenis

Koordansen, *Glenn L. Pace*, februari
Hebt u de Heer ooit gezien? *Sterling W. Sill*, maart

De zekerheid die voortvloeit uit het weten, *Angel Abrea*, juli
De lamp des Heren, *Boyd K. Packer*, december

Gezin

Een hemels thuis – een eeuwig gezin, *Thomas S. Monson*, februari

Heiland

Kom tot Christus, *Ezra Taft Benson*, januari
Toch zijt Gij daar, *Neal A. Maxwell*, januari
Het licht en het leven der wereld, *Dallin H. Oaks*, januari
Ik weet dat mijn Verlosser leeft, *Thomas S. Monson*, april
Een overweging van de genezende kracht van de verzoening, *Edwin W. Aldous*, april
Hem altijd indachtig zijn, *Dallin H. Oaks*, juli
Wat dunkt u van de Christus? *Douglas H. Smith*, juli
Kom, volg mij, *Thomas S. Monson*, november

Heilige Geest

De influisteringen van de Heilige Geest, *Hans Cohr*, maart
Omgang met de Heilige Geest, *Carlos E. Asay*, augustus
Zoek het gezelschap van de Geest des Heren, *Ezra Taft Benson*, september

Huisbezoek

Veel liefs van jullie huisbezoeksters, *Melinda Suttner*, augustus

Huisonderwijs

President Benson kwam bij mij thuis, *George D. Durrant*, augustus

Huwelijk

Jij en ik: evenwicht in het huwelijk vinden, *Steve F. Gilliland*, februari
Streef in het huwelijk naar de Geest, *Terrence D. Olsen*, april

Kerk

Streef naar de zegeningen van de kerk, *James M. Paramore*, juli

Kuisheid

De wet van kuisheid, *Ezra Taft Benson*, oktober

Liefde

De deur die liefde heet, *Thomas S. Monson*, januari
De man die haast alles kwijt was, *Aileen Knighton*, april

Naastenliefde

Geloof moet er zijn, *Arthur R. Bassett*, juni
Drie muntjes, *Richard A. Robb*, december
Wanneer het hart der mensen bezwijkt, *Royden G. Derrick*, april

Openbaring

Maar één ding is nodig, *Patricia T. Holland*, maart

Opstanding

Het lege graf getuigde, *Gordon B. Hinckley*, juli
Hij is opgewekt, *Howard W. Hunter*, juli

Priesterschap

Sleutels van het priesterschap, *Russel M. Nelson*, januari
U betekent iets, *Thomas S. Monson*, juli

Problemen

Draag uw kruis, *Marvin J. Ashton*, september

Profeten

Volg de algemene autoriteiten, *L. Aldin Porter*, januari

Satan

De grote imitator, *James E. Faust*, januari

Tiende

Een verhoord gebed, *Artel Ricks*, mei

Vaderschap

Tot de vaders in Israël, *Ezra Taft Benson*, januari

Vergeving

De balsem van Gilead, *Boyd K. Packer*, januari

Verzoening

Een overweging van de genezende kracht van de verzoening, *Edwin W. Aldous*, april
Verzoening, keuzevrijheid, verantwoording, *Boyd K. Packer*, juli

Waarheid

Het doel voorbij zien, *Dean L. Larsen*, januari
Absolute waarheid, *Spencer W. Kimball*, juni

Zelfredzaamheid

Opoffering en zelfredzaamheid, *M. Russell Ballard*, januari

Zendingswerk

Geroepen om te dienen, *Robert L. Backman*, januari
Zendingsherinneringen, *Thomas L. Monson*, januari
In dienst van de Heer, *Douglas J. Martin*, januari
Zendingswerk, *Gordon B. Hinckley*, maart
Voor wie zal ik vrezen? *Kathleen Lubeck*, april
Zendingel worden, *Carol Wagner Tuttle*, juni
God gaf de wasdom, *Michael Call*, juni
Wij hebben een opdracht te volbrengen, *Gordon B. Hinckley*, juni
Wij zijn zijn getuigen, *Waldo P. Call*, oktober
Want ik schaam mij het evangelie niet, *Ricky McWhorter*, november

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION DIVISION
LIBRARY

APR 03 1989

